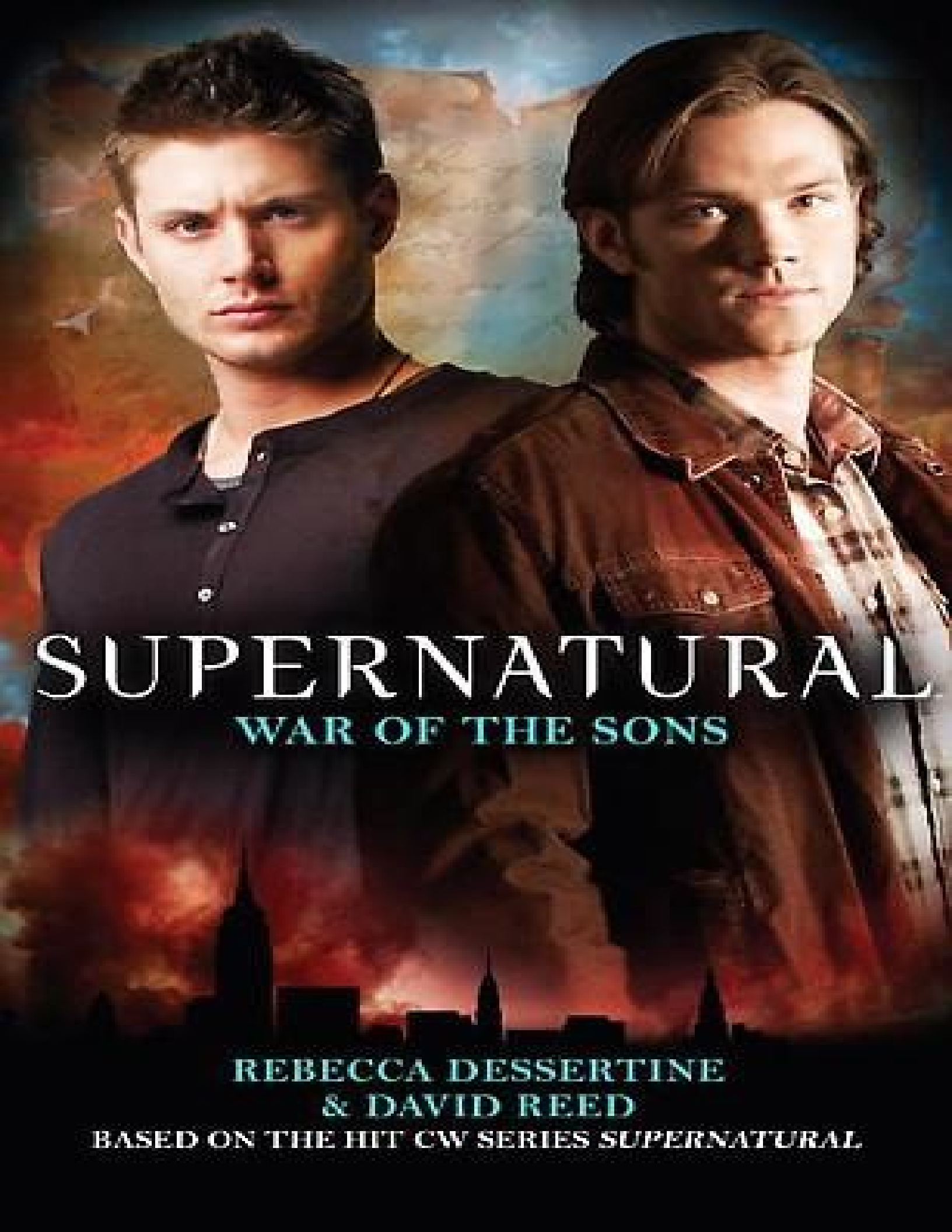

SUPERNATURAL
WAR OF THE SONS
REBECCA DESSERTINE
& DAVID REED
BASED ON THE HIT CW SERIES SUPERNATURAL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

TITAN KITAPLARINDAN DA TEMIN EDILEBILIR:

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi

Keith R.A. DeCandido tarafından

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava

tarafından Joe Schreiber

DOĞA ÜSTÜ™

OĞULLARIN SAVAŞI

REBECCA DESSERTINE &
DAVID REED

Eric Kripke tarafından yaratılan popüler CW dizisi SUPERNATURAL'e dayanıyor

TİTAN KİTAPLARI

Doğaüstü: Oğulların Savaşı
ISBN: 9781848569287

Titan Books
tarafından
yayınlandı
Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü
144 Southwark St
Londra
SE1 0UP

Birinci baskı Ağustos 2010
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

SUPERNATURAL™ &© 2010 Warner Bros. Entertainment Inc. Kapak görselleri: Ön kapak resmi Warner Bros. izniyle; Antik Parşömen © Shutterstock; Siyah Vektör Siluetleri Skyline © Shutterstock.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz. Lütfen bize e-posta gönderin readerfeedback@titanemail.com veya yukarıdaki adresten Okuyucu Geri Bildirimi bölümünden bize yazabilirsiniz.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel Titan tekliflerini çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki "" düğmesine tıklayarak üye olun:
www.titanbooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu eserin CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Amerika Birleşik

Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

İçindekiler

PROLOG BİR
IKI ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDI
SEKIZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ
ON DÖRT ON BEŞ
ON ALTI
ON YEDİ ON SEKİZ
ON DOKUZ YIRMI
YİRMİ BİR

YIRMI IKI YIRMI
ÜÇ YIRMI DÖRT
YIRMI BEŞ
YIRMI ALTI
YIRMI YEDI YIRMI
SEKIZ YIRMI
DOKUZ OTUZ
OTUZ BIR
OTUZ IKI
OTUZ ÜÇ SONSÖZ
YAZARIN NOTU
YAZARLAR HAKKINDA
TEŞEKKÜR

TARIHÇININ NOTU

Bu roman beşinci sezonun "My Bloody Valentine" bölümünden kısa bir süre sonra geçiyor.

PROLOGUE

Bu adam buralı değil.

Adamın arabasını görür görmez Caleb'ın aklına bu düşünce geldi. Neredeyse sessizdi, kampa giden uzun araba yolunda motor sesi sürükleniyordu, tek ses lastiklerinin altındaki çakılların çıtırtısıydı. Tunç grisi gövde, kampın , çok cömertçe "Park Yeri" olarak etiketlenmiş çim alanda durdu.

Sürücü kapısı açılıp uzun boylu bir adam inerken Caleb dikkatle baktı. Yabancının görünüşü tertemizdi -her saç teli yerli yerindeydi- ama bir şeyler eksikti. Caleb bunun muhtemelen Hawai gömleği olduğunu düşündü.

"Justin Black nerede?" diye sordu adam, söze girmeden.

Caleb'in bir kamp danışmanı olarak sahip olduğu önemli güçlere rağmen, çocukları takip etmek onun için oldukça düşük bir öncelikti. *Ormanın ortasındayız*, dedi kendi kendine, *nereye gidecekler ?* Bu nedenle Hawaiili gömlekli adam onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Uh... kampta mı?" Caleb bunu söyledi ve ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. *Justin Black şu Harry Potter doğum lekesi olan şişman çocuk muydu*, diye düşündü, *yoksa her zaman bedava sarılmaya çalışan ürkütücü küçük çocuk mu?*

"Oğlum. Onun yeri." Adam etki yaratmak için durakladı. "Daha detaylı bilgiye ihtiyacım var."

Caleb etkinlik binasının açık penceresinden içeri baktı ve çocuğu orada görebileceğini umdu.

Hayır.

"Ben onu bulurum. Sanırım gölün kenarında," dedi Caleb, en güven verici sesini takınarak. *Öyle olsa iyi olur,* diye düşündü, *yoksa bu çok garip olacak*.

"Hayır," dedi adam. "Onu kendim bulacağım."

Adam kararlı bir şekilde orman yoluna doğru yürüdü ve Caleb hemen onu takip etti. Adamda itici bir şeyler vardı ve Caleb onu ebeveyn gecesinden tanıyamamıştı. *Yine de ottan olabilir* diye düşündü. Aslında otu getiren Justin Black'in babası değil miydi?

Caleb adamın uzun adımlarına yetişmek için acele etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Genellikle Justin'in annesi onu alır-"

"Sorun değil." Adam onun sözünü kesti. "Sadece çocukla konuşmam gerekiyor."

Evet, o bir sapık. Başka kim oğluna "çocuk" der? Caleb takibini hızlandırdı.

"Adın neydi senin?" Caleb, bu adamın hafızasını canlandıracağını umarak sordu. "Daha önce duymamıştım."

Adam yavaş ve kasıtlı bir şekilde döndü.

"Don. Bana Don de."

Kamp danışmanı kesinlikle sinir bozucuydu, ama Don'un uzun ve hikayeli varoluşunda katlanmak zorunda kaldığı en kötü şey değildi. Eski mesleği onu en kötünün de en kötüsüyle, insanlığın dokusundaki en karanlık lekelerle temas ettirmişti. *Şöhreti olmayan Jerry Springer gibiyim*, diye düşündü Don, kendi benzetmesiyle eğlenerek. Önceki mesleğinden sonra Don'u eğlendirmek için fazla bir şey gerekmiyordu. *Şöhret kısmı değişmek üzere*.

Danışmanı ormanda kaybetmek basit bir meseleydi. Bir an çocuk bir kol boyu uzağındaydı. Sonra, Don onun çeyrek mil önündeydi. Patika bir tepeden aşağıya doğru kıvrılıyor, sık orman çalılıkları görüşü kapatıyordu. Danışman yetişene kadar her şey bitmiş olacaktı.

Gölün kendisi tertemiz ve güzeldi, cam gibi yüzeyi hafif esintiyle dalgalanıyordu. Don'un hatırlayamayacağı kadar uzun zamandır görmediği harika bir yaz günüydü.

"Ew! Çıplak ellerinle dokunma!"

Don'un başı bağırışın kaynağını bulmak için doğal olmayan bir şekilde döndü. Bağıran on yaşlarında bir kızdı ve aynı yaşlardaki bir çocuktan kaçıyordu.

Justin Black.

"Siğil kapacaksın!" diye bağırdı kız, Justin'in uzattığı ellerindeki kurbağadan umutsuzca kaçarken.

"Hayır, yapmayacağım," dedi Justin, "ağabeyim kurbağaların uçuk çıkardığını söyledi."

"O da ne?" diye sordu kız masumca.

"Bilmiyorum. Neden kurbağaya sormuyorsun?" Justin amfibiyi ona doğru itti, ancak kurbağa onun elinden fırlayıp gölün kenarındaki bataklığa düştü.

Justin, "Harika, şimdi de beni kaybettirdin," diye yakındı.

Kayıp yaratığı bulmak için bataklığa doğru uzandı, ancak başka bir çift el oraya daha önce ulaştı. Don kurbağayı bataklık suyundan çıkardı, sanki en ufak bir baskı onu parçalayacakmış gibi nazikçe tuttu.

"Kaybolmadı oğlum," dedi Don, yüzünde sıcak bir ifadeyle. Justin bir adım geri çekildi, kafası karışmıştı.

"Baba?"

"Hayır, Justin, tam olarak değil."

Kurbağa yüksek sesle vıraklayarak iki çocuğu da ürküttü. Justin'in kaşları çatıldı.

"Annem beni görmeye gelmemen gerektiğini söyledi. Polisin sana izin vermeyeceğini söyledi."

"Oğlum, o eski bendim. Artık yeni kurallar var." Don kurbağayı Justin'e uzatarak çocuğu yaklaştırmaya çalıştı.

"Kurbağaları , değil mi?"

Caleb'in zihni yarışıyordu. Adam nereye gitmişti? Polisleri aramalı mıydı? Nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Paniklemeye başladığında patikadan aşağıya doğru koşmaya başladı, engebeli zeminde tökezledi. Sonra ayağının bir kayaya çarptığını hissetti ve yamaçtan aşağı yuvarlanıp bir ağaca çarptı.

"Lanet olsun!" diye inledi, acısı gözlerini yaşartırken. Yüzünü buruşturarak oturma pozisyonuna geçti ve

bacağına baktı. Pantolonu yırtılmıştı ve kalçasından aşağıya doğru kan sızıyordu.

Saçmalık.

Kendini yukarı çekti, bir adım öne çıktı ve yere yığıldı. *Tanrım, ayakta duramıyorum. Belki de kırılmıştır.*

Korku zihnini doldurmuştu. Göldeki çocuklara ne olacağı korkusu, patronu dikkatsizliğini öğrendiğinde ne olacağı korkusu ve ormanda kimsenin onu bulamayacağı bir yerde kan kaybından yavaş yavaş ölme korkusu.

Sakin ol, diye düşündü*, o kadar da kötü değil. Neredeyse kanamıyor bile*. Bu farkındalık ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Sesi duyduğunda topallayarak birkaç adım atmayı başarmıştı.

Justin Black'in kan donduran çığlığı.

BİR

Bunu hissedebiliyorum, diye düşündü Dean. *Gökyüzü düşüyor.* Bu yeni bir duygu değildi. Aslında gökyüzü Dean Winchester'ın üzerine dört yaşından beri düşüyordu. Aradaki fark bu sefer *son* kez olabilirdi. *Ve her şey burada mı sona erecekti? Kıyamet yerin kıyısında mı kopacaktı?*

Dean Impala'yı İlçe Yolu 6'ya doğru sürerken yorgun bir iç çekti. Asfaltın her iki tarafında da mısır tarlaları, sığırlar, çiftlikler ve çiftçilerden başka bir şey yoktu - Dean ve kardeşi Sam'in korumak için savaştığı Amerika'nın ta kendisi. Bir an için Dean'in hayal gücü devreye girdi ve ufuktaki bulutlar görünmeyen alev dillerinden dökülen duman sütunlarına dönüştü. Köhne bir ahırın çürüyen ahşap kirişleri insanlığın son kalıntıları haline geldi. Dean hayali kafasından silkeledi ve bulutlar bir kez daha bulut oldu. Ahır bir kez daha sadece bir ahırdı.

Dean ve Sam aylardır tüm intihar görevlerini sona erdirecek bir intihar görevindeydiler: Şeytan'ı avlamak ve öldürmek. Görevin ağırlığı dayanılmaz gibi görünse de kardeşler bu yükün altından kalkabilecek tek kişinin kendileri olduğunu biliyorlardı. Ne de olsa şu anda Lucifer'ın yeryüzünde dolaşıyor olması onların suçuydu.

Hayır. Sam*'in hatası*.

Dean bu düşünceyi zihninin karanlık köşelerine itti. Bunun üzerinde durmanın ona bir yararı olmazdı. Küçük kardeşi -anneleri öldüğünden beri Dean'in neredeyse büyüttüğü çocuk- Son Mühür'ü kırmıştı. Sam bir zayıflık anında iblis Lilith'i öldürmüş, istemeden de olsa Şeytan'ın kafesinin kilidini açmıştı. Şimdi, neredeyse bir yıl peşinden koştuktan sonra, o piçi hapishaneye geri göndermeye hiç yaklaşamamışlardı.

Ama kötü haber bu bile değildi. Görünüşte insanlığın koruyucuları olan melekler aslında Şeytan'ın hapisten kaçışının arkasındaydı.

Lucifer'in yükselişinden sonraki anlarda Dean kardeşine, "Mührü kırmanı *istediler*," diye açıklamıştı. "Cennette beklemekten bıktılar. Şeytan'ın dışarı çıkmasıyla ödüllü dövüşü başlatacaklar. Kazanan *Dünya'yı* alır."

Kanatlı piçlere göre Lucifer'i yenmenin tek yolu Dean'in Cennet'in cephaneliğindeki en güçlü silah olan baş melek Michael'a ev sahipliği yapmasıydı. Dean için aşırı dramatik bir evcil hayvan isimleri bile vardı: Michael Kılıcı. Dean'in vücudunun her zerresi bu fikre karşı isyan etti. Michael ve Lucifer arasındaki savaşın Dünya'nın yarısını yok etmek gibi küçük bir yan etkisi olacaktı. Zachariah buna "gezegensel lavman" demişti. Dangalak.

Lucifer'in son taşıyıcısı Sam olacaktı. *Bu simetri üst kattaki birine komik geliyor olmalı,* diye düşündü Dean. Michael ve Lucifer kardeştiler, biri babasının ayak izlerini yakından takip ediyordu, diğeri... Tıpkı Sam gibi Lucifer da her zaman kendi yoluna gitmek istemişti.

Ancak, ne Cennet'in ne de Cehennem'in kontrol edemediği tek şey insan iradesiydi. Dünya'dayken melekler - hem erdemli hem de düşmüş - istekli bir insan konukçu almak zorundaydı. Sam ve Dean Lucifer ve Michael'a "evet" demezlerse savaş gerçekleşemezdi. Baş melekler alternatif, emredilmemiş kıyafetleriyle etrafta dolanmak, Sam ve Dean'in parti çizgisine gelmesini beklerken daha küçük gemilerini parçalamak zorunda kalacaklardı.

Winchester kardeşler birbirleriyle dövüşmeyeceklerdi.

Başka bir yolu olmalıydı.

Ancak Lucifer'i her yakaladıklarını düşündüklerinde, kader yüzlerine bir tokat daha indirdi. Eski yöntemlerini denediler: doğrudan şiddete başvurarak Lucifer'i öldürmeye çalıştılar. Önce her şeyi öldürebileceği söylenen çok güçlü bir silah olan Colt'u kullandılar ama bu Düşmanlarının başını bile ağrıtmadı. Ellerinde Ruby'nin iblis öldüren bıçağı vardı ama o da bir başmeleğe karşı aynı derecede etkisizdi. Ellerinde kalan tek şans Lucifer'i gafil avlamaktı. Küçük bir başarı değil.

Sam, "Dakota Kampı Yolu'ndan sağa dön," diye talimat verdi.

"Gerçekten mi? Bunu tahmin edemezdin Sam," diye karşılık verdi Dean. "Bir *kampa* gittiğimizden beri."

Sam son zamanlarda onu rahatsız ediyordu. Aslında *her şey* onu sinirlendiriyordu. Yolda geçirdikleri bitmek bilmeyen saatler şimdiye kadar hiçbir işe yaramamıştı ve Dean bu savaşı kazanabileceklerinden şüphe etmeye başlamıştı.

Bulamadığın bir şeyle savaşamazsın, diye düşündü. Ancak gelecek savaştaki rolü hakkında da şüpheleri vardı. *Başka bir yol bulmak için elimden gelen her şeyi yapsam bile... insan kaderin kendisine biçtiği rolü değiştirebilir mi?* Dean ve Sam'in şimdiye kadar yaptığı şey kaderden kaçmaktı. *Ama bunu daha ne kadar sürdürebiliriz?* Meleklerin radarının altında uçuyorlardı ve şimdilik bu yeterliydi.

Öyle olmalıydı.

Sam bir hafta önce Güney Dakota'daki küçük bir kasabadan yerel haberleri takip etmeye başlamıştı. Dünyanın sonu gelmiş bir Noel ağacı gibi kıyamet alametleriyle aydınlanıyordu.

Belki de sonunda rahat bir nefes alıyoruzdur, diye umutla düşündü Dean.

İlk durakları bir çocuk kampıydı. Birkaç kasaba ötedeki bir benzin istasyonu görevlisi onlara bundan bahsetmişti. Pasaklı adam ne olduğunu tam olarak bilmediğini söylemişti ama kuzeninin kız arkadaşının annesi ona olayın İncil'den fırlamış gibi olduğunu ve çocukların zarar gördüğünü anlatmıştı. Sadece bu bile ziyaret için yeterliydi.

Dean gazı Impala'nın güvenlik duvarına doğru itti, ela gözleri öfkeyle parlıyordu. Geciktikleri her saniye Lucifer bir adım daha önlerine geçiyordu.

Sam Dean'e yandan bir bakış fırlattı. Yolda geçirdikleri onca yıl sayesinde Sam ağabeyinin ruh halini direksiyonu sıkıca kavrayışından ya da nefesini kısa kesik kesik burnundan verişinden okuyabiliyordu.

Dean yine bir şeye kızdı, diye düşündü Sam. *Ve muhtemelen iyi* bir *nedeni yoktu*. Sam Dean'in sürekli yükünü hissediyordu.

Kardeşinin öfkesi ve beklentileri. Bunların başında işleri Dean'in ya da daha doğrusu John Winchester'ın istediği gibi yapmaları beklentisi geliyordu. Babalarının yerine geçme baskısı her zaman çok büyük olmuştu -ölümünden sonra bu baskı iki katına çıkmıştı- ve Dean babalarının çocuklarının poster çocuğuydu. John Winchester gibi giyiniyor, onun arabasını kullanıyor, onun müziğini dinliyordu. Hatta John gibi yürüyordu. Sam ise defalarca babasından ve onun temsil ettiği her şeyden kurtulmaya çalışmıştı. Sam şimdi Dean'in kardeşinin yoldan *çok* uzaklaştığını, hatta bazen geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini düşündüğünü fark ediyordu. İblislerle uğraşmış, kanlarının ona verdiği gücü kullanmıştı... John'un asla izin vermeyeceği her şeyi yapmıştı. Tüm bunlara rağmen Sam iyiydi. Bunu biliyordu, sadece Dean'in de bunun farkına varmasını diliyordu. Çoğunlukla Dean ona güveniyor gibi görünüyordu ama bu her zaman iyi geçinecekleri anlamına gelmiyordu.

Son savaş yaklaşıyor ve biz bu savaşın tam ortasında sıkışıp kaldık.

ortasında. Sam dudaklarını birbirine bastırdı; bir şeyin sonuna geldiklerini hissediyordu. Sadece *ne olduğunu* bilmiyordu.

Kafası meşgul olan Sam, Impala WITKI NIKI KAMPI tabelasının yanından geçerken yolcu camından dışarı baktı

"İşte!" diye bağırdı, biraz fazla yüksek sesle, tabelayı göstererek.

"Lanet olsun!" Dean direksiyonu hızla sola kırıp Impala'nın lastiklerini savururken bağırdı, derin çukurlu araba yolunun her iki tarafındaki ağaçlara çarpan bir çakıl püskürdü. "İç ses, iç ses!" Dean tükürdü. Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra açıkça vazgeçmeye karar verdi.

Impala çakılların üzerinde sarsıla sarsıla ilerliyordu.

"Tamam," dedi Dean. "Neyin içine giriyoruz?"

Kardeşinin patlamasının sona ermesiyle rahatlayan Sam, dizüstü bilgisayarını kaptı.

"Bulabildiğim kadarıyla, bir sürü ürkmüş ebeveyn var ama ölü çocuk yok. Sanırım benzin istasyonundaki arkadaşımız bu kısmı abartmış." Sam*, Grenville, South Dakota Tribune*'ün web sayfasını açtı ve makaleyi taradı.

"Bir yorum panosunda Nancy Johnson adında histerik bir anne tarafından yazılmış bir yazı var. Büyük bir şey

Dün bir şey olmuş ama ne olduğunu söylemiyor, sadece kampa yabancı bir adamın girdiğini söylüyor. Bu olay tüm ebeveynlerin ödünü koparmış, ancak polis raporunda herhangi bir şey yok, yani teknik olarak herhangi bir suç işlenmemiş. Bu kadın şöyle yazıyor: 'Witki Niki'deki çocukların son derece hassas doğası göz önüne alındığında, her çocuğun her zaman bir yetişkinin gözetimi altında olması son derece önemlidir."

Dean Impala'yı çim bir alanda durdurdu. El frenini çekerek Sam'e döndü.

"Anne blogundaki çılgın Betty'nin biri küçük Timmy'nin gündüz kampına 'yabancı bir adamın' girdiğini söylediği için mi buradayız? Benimle dalga mı geçiyorsun Sam?" Dean bir an durup hayal kırıklığını içine atmaya çalıştı. "Ne yani, biri Yankee stadyumunda osurursa onu iblis olarak mı göstereceğiz?"

Sam iç çekti. Bazen Dean için hiçbir şeyi doğru yapamayacakmış gibi hissediyordu.

"Burada kıyamet alametleri var. Görevli bunun Vahiy Kitabı'ndan alındığını söyledi. Bunun araştırmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Sam arabanın kapısını iterek açtı. Sonra *sesi* duydu.

"Bu da ne *böyle*?" Dean homurdanarak Impala'nın diğer tarafından çıktı.

Bir ağaç korusunun arkasından binlerce ölmekte olan araba kornası sesine benzeyen bir kakofoni yayıldı. Sam ve Dean birbirlerine baktılar, son yirmi dakikanın gerginliği artık azalmıştı.

Sam hemen harekete geçti. Kulakları delici sesten yanıyordu, arabanın arkasına koştu, bagajı açtı ve gizli silah ve malzeme zulalarını ortaya çıkarmak için sahte tabanı kaldırdı. Dean içeri uzanıp Sam'e bir tabanca uzattı ve kendisi için bir testereli tüfek aldı. Tüfeği yıpranmış Levi's'ının arkasından pratik bir kolaylıkla geçirdi.

Sam bir litre tuz torbasını avuçladı ve göğüs cebine koydu. *Asla hazırlıksız yakalanma*, diye düşündü, babasının sözlerini sanki John iki adım ötede duruyormuş gibi duyuyordu.

Çimenlerin üzerinde dikkatle yürüyorlardı, garip ses gittikçe yükseliyordu. Kayalık bir patikaya ulaştıklarında

bir yamaçtan aşağı inerken, tiz bir sesin "Hey! Dur! *Dur* dedim!" diye bağırdığını duydular.

Winchesterlar döndüklerinde Dean'den birkaç santim kısa ve Sam'den birkaç yaş küçük, çilli, kızıl saçlı bir gençle karşılaştılar. Topallayarak onlara doğru geliyordu, sol bacağında özenle yapılmış bir hava alçısı vardı.

Sağlam ayağının üzerinde zıplamaya başlamadan önce onlara birkaç metre yaklaşmayı başarmıştı. Dean genç adama yukarıdan aşağıya baktı ve kireç yeşili alçısına göz attı.

"Vay canına, ne sakatlık ama. World of Warcraft oynarken mi yoksa lonelygeek dot com'da mesajlaşırken mi oldu?"

Sam adamın yüzünün hemen ekşidiğini gördü. *Çok iyiydi Dean*. "Görevdeyken aldım," diye ciyakladı genç adam.

"Gerçekten mi? Görevde misin?" Dean sırıtarak söyledi. "Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Ben gençlerin baş danışmanıyım. Sen de kimsin?"

Ama Dean çoktan ilgisini kaybetmiş ve tepeden aşağı inmeye başlamıştı.

"Endişelenme evlat."

Sam kardeşinin geri çekilen sırtına baktı, sonra genç adama gülümsedi. "Sadece bazı şeyleri kontrol ediyorduk. Dün burada mıydınız? Affedersiniz, adınız neydi?"

Genç adam utanmış görünüyordu ve Sam esintiye rağmen üst dudağında boncuk boncuk ter olduğunu görebiliyordu.

"Caleb. Benim hatam değildi," diye kekeledi. "EPA bunun sadece garip bir patlama olduğunu söyledi-"

"Patlama mı?" Sam araya girdi.

"Evet, nüfus patlaması." "Neyin nüfusu?"

Cevap Caleb'dan değil, ağaçların arasından geldi. "KURBAĞALAR!"

Sam döndüğünde Dean'in elinde büyük bir kurbağa tuttuğunu gördü. Dean kurbağanın ön ayaklarından birini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve kardeşine ona katılması için el salladı. Sam çocuğa teşekkür etti ve Dean'le buluşmak için tepeden aşağı indi.

"Buna inanabiliyor musun?" Dean ormanın zemininde zıplayan kurbağa denizini işaret ederek, "Buna inanabiliyor musun?" dedi. "Sanırım Kermit ve Bayan Piggy meşguldü."

Sam onun yanından geçip göle doğru yürüdü.

"Tamam, kurbağa seksi şakanı yaptın ama şimdi bana haklı olduğumu mu söyleyeceksin? Demek istediğim, bu kıyametle ilgili."

"Sanırım öyle." Dean kurbağayı yavaşça yere bıraktı ve Sam'e yetişti. "Bana kurbağalar ve Kıyamet arasındaki ilişkiyi hatırlatır mısın?"

Sam, kamptaki her çocuğun kovalar, çantalar, süt kasaları, yani birden fazla kurbağa taşıyabilecek her şeyle koşuşturduğu göl kıyısına doğru baktı. Birkaç derme çatma kurbağa yarışı alanının yanı sıra kurbağalara badminton oynatmaya çalışan çocuklar, kurbağa çay partileri veren çocuklar, kurbağalara basketbol oynatmaya çalışan birkaç çocuk gördü - hatta kurbağaları sahte bir duruşma için hazırlayan yalnız bir çocuk bile vardı. Sam yine içten içe çocukluğunun daha normal geçmesini diledi. Buradaki çocuklar, durumun İncil'deki imalarına rağmen eğleniyorlardı.

Sam kardeşine döndü.

"Mısır'dan Çıkış'ta Tanrı, İsraillileri serbest bırakmadıkları için ceza olarak Mısırlıların üzerine kurbağa yağdırdı. 'Eğer onları bırakmazsanız, bütün sınırlarınızı kurbağalarla vuracağım'."

"Tamam, kurbağalar kötüdür. Ama bu çocuklar onları görünce çılgına dönüyor. Bana o kadar da kötü görünmüyor."

Sam omuz silkti. Bütün cevaplar onda değildi.

Caleb yalpalayarak yamaçtan aşağı indi ve onlara yetişti.

"Affedersiniz, hâlâ isimlerinizi alamadım," dedi.

Dean ona kaşlarını çattı.

"Neden bize bu kurbağaların buraya nasıl geldiğini anlatmıyorsun?" Caleb sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Bay Butler'a söylediğim gibi! Bunu daha kaç kez açıklamam gerekiyor?"

"Bay Butler kim?" Sam sordu.

"Patronum," dedi Caleb gözlerini devirerek. "Justin Black'in babası dün aniden ortaya çıktı. Oğlunu görmemesi gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Adam biraz garip davranıyordu,

Sonra bir baktım çocuklarla göle gitmiş. Sonra kıyamet koptu."

Dean etrafta neredeyse histerik, kurbağa kaynaklı bir kargaşa içinde koşuşturan çocukları inceledi. Birkaç yorgun görünümlü danışman bir tür kontrol sağlamaya çalışıyor ve çoğunlukla da başaramıyordu.

"Justin Black nerede?"

Dean ve Sam büyük, dikdörtgen bir kulübenin yemek salonuna doğru ilerlediler. İçeride küçük Justin Black uzun bir masada oturuyordu. Tombuldu, bir beden küçük çizgili bir gömlek ve beş santim uzun kargo şortu giymişti, Dean Justin'in Witki Niki Kampı'ndaki en popüler çocuk olmadığını söyleyebilirdi. Dean'in kendisi de bu çocukla dalga geçerdi.

Justin'in yüzü ağlamaktan kızarmış ve benek benek olmuştu. Kucağında büyük bir kurbağa oturuyordu ve parmakları kurbağanın yassı kafasını bir golden retriever gibi okşuyordu.

"Justin?" Sam nazikçe söyledi.

Çocuk şüpheyle yukarı baktı.

"Justin, selam. Ben Sam ve bu da kardeşim Dean."

Dean dişlerini sıktı. *Takma adlar, Sam, takma adlar. Adamın çocuklara karşı zaafı var.*

"Justin, babanın dün seni görmeye geldiğini biliyoruz. Onu bir süredir ilk kez mi görüyordun?" Sam, Justin'in yanındaki banka doğru ilerledi ve çocuk başını salladı.

"Anneme tüm destekleri ödeyene kadar onu görmemem gerekiyor," diye mırıldandı ve sonra burnunu çekip damlayan burnunu elinin tersiyle sildi.

"Çocuk nafakası mı demek istiyorsun?" Sam sordu.

Justin gözlerini masadan ayırmadan, "Evet," dedi.

Sam biraz Justin'e doğru kaydı.

"Bunun ne tür bir kurbağa olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bu bir *Rana catesbeiana*, Amerikan Boğa Kurbağası," dedi Justin kısa bir homurtuyla.

Sam kurbağanın başına hafifçe dokunarak, "Elbette," dedi. "Justin, baban dün... normal görünüyor muydu?"

"Umm. Ne demek istiyorsun?" Justin kurbağayı Sam'in ulaşamayacağı bir yere götürdü.

"Onu hemen tanıdın mı?" Dean araştırdı. Ellerini masaya bastırdı ve çocuğa doğru eğildi. Sam ona sakin olması gerektiğini belirten uyarıcı bir bakış attı.

"O benim *babam*," diye cevap verdi çocuk.

"Hayır, bunu biliyorum ama onda farklı bir şey fark ettin mi?" Dean ısrar etti.

"Şey. Belki gibi..." Justin kurbağasını incelerken sözünü yarıda kesti. "Belki ne gibi?"

"Belki de her zamanki gibi değildi... yani... kaba." Justin'in iri, ıslak gözleri Dean'inkilerle buluştu.

"Yap sen düşünmek o *oldu* senin Baba, Justin?" Dean diye sordu, başı çocuğunkiyle aynı hizada olacak şekilde çömelerek.

"Tabii ki. Bana en sevdiğim şeyi getirdi." Justin bankta kendini yeniden düzenledi.

"O da ne?"

Justin Dean'e tam bir aptalmış gibi baktı. "*Kurbağalar*.

Başka ne var?"

Sam ve Dean Impala'ya geri döndüler.

"Tamam, çocuğun babası ortaya çıktı, onu bir süredir görmemiştim. Adam eskiden hıyarın tekiydi, şimdi de Justin'e en sevdiği kıyamet alametinden bir sürü mü getiriyor? Ne, dükkânda Super Soakers kalmamış mıydı?" Dean parmaklarını alnına bastırarak giderek artan baş ağrısını yatıştırdı. "Kim bu adam?"

İKİ

O günün ilerleyen saatlerinde Impala, Güney Dakota'daki küçük Waubay kasabasına doğru gümbür gümbür ilerledi. Pek çok Amerikan fabrika gibi, burası da çoğunlukla terk edilmiş görünüyordu.

Park ettiklerinde Dean, "Gözlerinizi dört açın, Cehennem'in en sevdiği balık tutma alanına giriyor olabiliriz," dedi. Tüfeği yıpranmış deri ceketinin altına soktu.

Kardeşler boş sokaklarda yan yana yürüdüler. Küçük dükkânların cepheleri çoğunlukla köhneydi. Tahtaların boyaları soyulmuş, her şeye eski püskü bir görünüm verilmişti.

Sessizliği bozan iğrenç bir gümbürtü Dean ve Sam'in topuklarının üzerinde dönmelerine neden oldu, sadece bir kamyonetin köşeden dönüp gözden kaybolduğunu gördüler. Etrafta başka kimse yoktu.

Sonra biri çığlık attı. Çocuklar birbirlerine baktılar. "Bu da nereden ?"

Dean haykırdı.

gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hâlâ yalnız görünüyorlardı.

Bir çığlık daha duydular. Sam silahını doğrultup yakındaki bir kavşağa nişan aldı.

"Bu ," dedi.

Çocuklar havalandılar, köşeyi döndüklerinde ağır botları kaldırımı dövüyordu ve sesi tekrar duydular. Önünde durmak için kayarken yüzlerinden ter akıyordu-

Waubay Topluluğu Yüzme Havuzu. Havuz boştu ve birkaç yaşlı kadın bonesiyle ve çadıra benzeyen büyük mayolarıyla etrafta dolaşıyordu. Dean Sam'e baktı, o da omuz silkti.

"Az önce burada ne oldu?" Dean bir eliyle gözlerini yaşlıların tüyler ürpertici et görüntüsünden ederek seslendi.

Sam tüm çabalarına rağmen yarı çıplak yaşlı kadınlarla başa çıkmakta da zorlanıyordu. Elinde düdük tutan, eşofmanlı, genç görünümlü bir adam gördü ve ona doğru ilerledi.

"Bize olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Yüzme eğitmeni olduğunu tahmin ettiği adam şaşkınlıkla gözlerini kısarak Sam'e baktı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi çaresizce. "Her zamanki su sporları dersimizi veriyordum ve havuz birden fokurdamaya başladı."

"Fokurdamak... kaynamak gibi mi?"

Sam sordu. Onlara katılan Dean sırıttı.

"Bu kıvrak genç bayanlardan birinin yatmadığından emin misin?" dedi.

Eğitmen başını Dean'e doğru yana eğdi, Sam'in kardeşine sık sık yönelttiğini gördüğü şaşkın bir kızgınlık ifadesiydi bu. Dean başka bir şey söylemeden, sorgulamayı Sam'e bırakarak uzaklaştı.

"Yaralanan oldu mu?" Sam, eğitmenin kızgınlığını geçiştirmeye çalışarak sordu.

"Hayır," diye yanıtladı adam. "Benim gözetimimde kimse zarar görmez. Dediğim gibi: havuz fokurdamaya başladı, buradaki herkesin ödünü kopardı. Siz kimsiniz?"

Sam gülümsedi. "Müfettişler Antilles ve Solo, biz NPSS, Ulusal Havuz Güvenlik Sistemleri'nden geliyoruz. Filtrenizi en son güvenlik standartlarına göre güncellediniz mi?"

Eğitmen kaşlarını çatarak, "Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi. "Ne tür bir halk havuzu işlettiğimi sanıyorsun?"

Sam bir adım geri çekildi.

"Harika, sizin gibi kendini işine adamış birinin sorumluluk aldığını görmekten her zaman mutluluk duyarız. Havuz güvenliği..." Sam sözünü kesti. "... önemli. Sanırım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Sam böğüren bir sesi olan iri yarı bir kadınla görüşen kardeşine katıldı. Dean Sam'in yaklaşması üzerine başını salladı.

"Myra, az önce bana anlattıklarını ortağıma da anlatabilir misin?" Dean sordu.

Myra daha sıkı sardı.

"Tam sabah rutinimizi yapıyorduk ki su köpürmeye başladı," diye gürledi. "Önce yavaşça, sonra gittikçe daha fazla, sonra ısındı. Gerçekten sıcaktı ama sizi kaynatacak kadar değil. İşin tuhafı, Eunice ve ben havuzun içinde olmak için çok soğuk olduğunu söylüyorduk."

Sam başını eğdi. "Bekle, az önce üşüdüğünü söyledin, sonra su kendiliğinden ısındı mı?"

"Hı hı," dedi Myra, bone takmış başını sallayarak.

Sam ve Dean Myra'ya teşekkür ederek oradan uzaklaştılar ve kasabadan geçerek Impala'ya gittiler.

Sam, "İlimde suyun dönüşümüne dair pek çok referans var," dedi. "Kana dönüşme, seller... ve kaynama."

"Yani, Bu ve Kahretsin! Apocalypse, ve kasaba o yandı yukarı kıyamet alametleriyle dolu, ama bunlar... şaka mı?"

"Bunun Trickster olduğunu mu düşünüyorsun?" Sam yutkundu.

"Gabriel, ."

"Hiç şansı yok," dedi Dean. "Onun tarzı değil. Hayatta kalanları bırakacak biri değil, biliyor musun?"

"Peki ne oldu?"

"Bilmiyorum. My Little Pony Dört Atlı'dan biri mi?"

Dean harap olmuş bir motelin önüne park etti. Neon tabelada 'Two Pines Motel' yazıyordu ve iki floresan çam ağacı dönüşümlü olarak yanıp sönüyordu, bu yüzden sert bir rüzgarda sallanıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Dean alaycı bir tavırla, "Güzel, tesiste bir balık temizleme istasyonu var," dedi.

Sam, "Walleye'nin en iyi olduğu yerdeyiz," dedi. Dean arabadan atladı ve motelin lobisine yöneldi.

İki dakika sonra Sam, Dean'in kaputu *yumruklamasıyla* irkildi. Uzattığı elindeki balık şeklindeki anahtarlıktan bir anahtar sarkıyordu.

"Hadi gidelim."

Sam çantasını bagajdan çıkardı ve Dean'in peşinden ahşap panelli, sade bir şekilde döşenmiş motel odasına girdi.

Dean kendini yataklardan birinin üzerine attı.

"Peki buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Sam bir sandalye çekip oturdu ve botlarını çıkarıp ahşap masanın altına attı.

"Sanırım Justin'in babası hakkında bir şey bulabilecek miyiz diye bakacağız. Elimizdeki tek gerçek ipucu bu."

Bir saat sonra çocuklar dizlerine kadar araştırmaya dalmışlardı. Dean yatağa uzanmış, dizüstü bilgisayarını göğsüne dayamıştı.

"Don Black'in DMV kayıtları temiz, kredi kartları da öyle - yani hiç kredi kartı yok. Adam sadece hayatını kazanmaya çalışan zavallı bir serseri."

Sam birkaç basit tıklamayla yerel ilçe kayıtlarına girmişti.

"Şunu dinleyin. Aile mahkemesi kayıtlarına göre, Don Black
Eski karısına 15,000 dolar nafaka borcu varmış. Dün hepsini nakit olarak ödedi. Bunu nasıl açıklıyorsun? Ve yüz mil yarıçapındaki otomobil satışlarına baktım. Görünüşe göre dün bir bayiye girmiş ve yine nakit kullanarak bir Prius almış."

Dean bacaklarını yere doğru salladı.

"Hibrit araba kullanan bir iblisi hayal edebildiğimi söyleyemem," dedi. "Tamam, o dünyanın bir numaralı dünyayı seven babası. Lucifer değil. Hadi buradan defolup gidelim."

"En azından gitmeden önce Justin'in annesiyle konuşabilir miyiz?" Sam ayağa kalktı, botlarını ve paltosunu tekrar giydi ve kapıyı açtı.

Dean olduğu yerde kaldı.

"Ona daha yeni on beş bin dolar nakit ödedi, gerçekten onu satacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Sam, " en iyi atış," diye karşılık verdi.

Dean tereddütle kardeşine baktı. "Nerede o?"

"Yolun aşağısındaki bir restoranda çalışıyor." Sam başını açık kapıdan görünen Impala'ya doğru salladı.

Dean kendini yataktan sürükleyerek kaldırdı. Dışarı çıkarken odaya küçümseyici bir bakış attı.

"Bizi bu motelden kurtardığı sürece sorun yok. Burası Ariel sıçmış gibi kokuyor."

Tiz bir zil lokantaya vardıklarını duyurdu. Yerli halkın küçük bir kısmı Sam ve Dean'e döndü, sonra hızla kendi işlerine geri döndüler.

öğle yemekleri. Kızıl saçlı güzel bir kadın geçişte durmuş, kilolu bir aşçıya emirler yağdırıyordu.

"Tommy, sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, orta pişmiş ekmek üzerinde lanet bir inek değildir," diye bağırdı ona.

"Kathy Black?" Dean sorguladı. "Don Black'in eski karısı mı?"

"Kim soruyor?" diye sordu kızıl saçlı kadın, Don'dan bahsedilince ifadesi sertleşti. Verdiği tepki kimliğini doğrulamak için yeterliydi.

"Dinle, nerede olduğunu bilmiyorum," diye devam etti, cevap beklemeden, "ama sana varsa ödemeyeceğim. bir şey gelirse diye yastığımın altında testere ile kesilmiş bir silah bulunduruyorum."

"Biz tefeci değiliz hanımefendi," dedi Sam. "Sadece size kocanız hakkında birkaç soru sormak istedik."

"Dediği gibi, *eski kocam*," diye cevap verdi Kathy sert bir ifadeyle.

Dean araya girerek, "Doğru, eski sevgilim," dedi. "Ortağım özür diliyor. Kadınlarla nasıl konuşulacağını bilmiyor. Don'un nerede olabileceğini biliyor musun?"

Kathy kaşlarını çattı, normalde çekici olan yüzündeki kırışıklıklar daha da belirginleşmişti. İnsanlardan bilgi koparmaya çalışarak geçirdiği yıllar Dean'e birkaç şey öğretmişti. *Asla* meşgul insanların zamanını boşa harcayacak sorular sorma ve *asla* eski karını kızdırma.

"Siz polis misiniz?"

Sam başını salladı. "Hayır. Polisler değil." "Çünkü polislerden nefret eder."

"Biz de öyle," dedi Dean Cheshire-Kedisi gülümsemesiyle. "Takılmayı sevdiği bir yer var mı biliyor musun?"

Kathy'nin bakışları lokantanın karşısındaki masalardan birine kaydı. "Dinle, şu arkadaki adama biraz daha kahve getirmeliyim-"

"Lütfen," diye araya girdi Sam. "Bayide çalışıyoruz. Ortağım yeni arabasının ruhsatına Don'un imzasını atmayı unuttu ve patronumuz bunu benim kıçımdan çıkaracak-"

Kathy, Sam'e konuşmayı kesmesi için el salladı.

"Tamam. Her neyse. Eğer , genellikle Polly's Bar'da olur, köşeyi dönünce sağdaki bej bina."

Sam ve Dean ona teşekkür ettiler ve ayrıldılar.

Birkaç dakika sonra Polly's Bar'ın önündeydiler, daha çirkin iki binanın arasına sıkışmış eski, çirkin bir yerdi. Dean kapıyı açtı ve alçak girişten içeri adım atarken başını eğdi.

Gözleri loş odaya alıştığında, bir köşeye sıkışmış az sayıda müşterinin bulunduğu dar ve pis görünümlü bir iç mekân seçebildi. Tiz ve hızlı konuşan bir ses hemen dikkatini çekti. Dean ve Sam Hawaiili gömlekli bir adamın kasabalılarla sohbet ettiği bara doğru ilerlediler.

"Sonra rahip, 'Kredi kartım olamaz, çünkü daha yüksek bir güce hesap veriyorum' dedi." Kasabalılar bir kahkaha attı. "Tamam, bir sonraki içkiler benden." Adam barın etrafını çılgınca işaret etti. "Herkes için!"

Dean, Sam'in yanında durmuş onu izliyordu, adam yarım yamalak alkışlar ve tezahüratlardan oluşan küçük bir koleksiyona bakıyordu.

"Kafaya gitmem lazım," dedi adam, karanlık odanın arka tarafına doğru soyunarak. Koridora girdi ve kafası bir *gümbürtüyle* duvara çarptı. Dean onu kuvvetle döndürdü, yaşlı adamın nefesini kesti ve ön kolunu adamın çenesinin altına soktu.

Kendini övmek gibi olmasın ama Dean adamın dehşetten altını ıslatmasını bekliyordu -özellikle de tuvalete gittiği için- ama adam sadece güldü.

"Hey, bunlar Winchester çocukları değil mi!" diye bağırdı. " ol. Kesinlikle yeterince uzun sürdü."

ÜÇ

"Kapa çeneni, dostum. Senin ne olduğunu ve seni nasıl öldüreceğimizi biliyoruz."

Bu pek doğru bir değerlendirme sayılmazdı ama Dean sözlerinin güvenle dolup taştığından emin oldu. Bu ucubenin onları şaşkına çevirdiğini belli etmenin bir anlamı yoktu. *Bir ucube olmalı*, diye düşündü Dean. *Sadece ucubeler bizi tanır.* Bu numara Sam'in boğuk öksürüğüyle bozuldu. Dean ona bir bakış fırlattı, kapa çeneni. Dean'in ailedeki poker dolandırıcılığını yapmasının bir nedeni vardı.

"Senin ne olduğunu az çok biliyoruz. Sen bir pisliksin, burada sorunlara neden oluyorsun ve bizim için şiddet genellikle en iyi çözümdür."

"Dinleyin çocuklar, bir *bardan* daha uzun süredir... buraya gelmenizi bekliyorum," dedi Don biraz sinirli bir şekilde. "Bir insan mesanesinin daha fazla baskıya dayanabileceğinden emin değilim. Bu işeyene kadar bekleyebilir mi?" Ağırlığını bacaklarının arasında beceriksizce ileri geri kaydırdı.

Dean adamı kabaca iterek barın en uzak ve kasvetli arka köşesine, barın müdavimlerinin meraklı gözlerinden uzakta, yırtık pırtık bir kulübeye soktu. *İşler sarpa sararsa hiçbirinin bu adama arka çıkmasına gerek yoktu*.

"Pek olası değil, Hawaii Five-Oh. Önce bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor." Dean kardeşine yan gözle bir bakış attı. "Sam?"

Sam başını sallayarak kaya tuzu torbasını almak için ceketinin cebine uzandı ama eli boş çıktı.

"*Kahretsin* arabada unutmuşum," diye mırıldandı. Dean'i kabinde Don'u rehin tutarken bırakan Sam, barda kafası karışmış kalabalığına doğru geri döndü, hepsi hiç şüphe yok ne olduğunu merak ediyordu

bedava içki biletlerine ne olduğunu sordu. Elinde bir avuç tuzlukla geri döndü ve hemen tuzlukları çevirerek açmaya başladı.

Dean, *kaya tuzu tüfeklerini getirmeliydik*, diye düşündü. *O zaman bu ucuz numaralara başvurmak zorunda kalmazdık*. Eğer Don Black bir iblis tarafından ele geçirildiyse tuza karşı savunmasız olurdu ama bu bir serpintiden daha fazlasını gerektirirdi. İşler karışmak zorunda kalacaktı.

"Eğer bizi gerçekten bekliyorsan, senin türünden payımıza düşenden çok daha fazlasını hakladığımızı biliyorsun." Dean'in kabadayılığı giderek artıyordu. "Gerçek şu ki, bebek kardeşimin tuza bile ihtiyacı yok. Kung-fu tutuşunu kullanırsa kıçınız çukura geri döner."

Üçünün de onun blöf yaptığını bildiği açıktı. Apocalypse'i biraz olsun bilen herkes Sam'in iblis kanı bağımlılığını ve bu karanlık yolun onu nereye götürdüğünü biliyordu.

Don usulca kıkırdadı.

"Sence... sence ben bir *iblis* miyim?" Şaşkın bir bakışla masadaki tuzluklardan birini kaldırdı ve ağzına dökerek devirdi. Bir süre sonra tuzu kayıtsızca masanın üzerine . "Bam."

Kendi kaynayan bağırsaklarında boğularak ölmediğine göre sanırım o bir iblis değil. Dean durumu düşündü ama başka bir alternatif göremedi. *Piç kurusuna sorabilirdi.*

"Peki o zaman. Veriyorum. Sen de kimsin?"

"Cehennem mi? Bu senin sorunun Dean. Hep yanlış yöne bakıyorsun." Don uzanıp Dean'in çenesini yakaladı ve o itiraz edemeden yukarı doğru eğdi.

"Dur bakalım dostum," diye tersledi Dean, "kötü dokunuş!"

Bir anda Sam, Ruby'nin iblis öldüren bıçağını Don'un boğazına dayadı.

"Pek iyi dinleyici değilsiniz. Lanetli bir bıçak bir *meleğe* ne yapabilir ki?"

Sam ve Dean şaşkın bir bakış attılar. Eğer Don doğruyu söylüyorsa haklıydı. Melek bıçağı olmadan ona fıstık da atabilirlerdi.

"Bir melek mi?" Sam bıçağı Don'un şahdamarından yavaşça çekerek sordu. "Ne tür bir melek etrafta dolaşıp küçük yaşlı kadınları kaynatır ve kıyamet alametlerini tetikler?"

Dean *ahmak bir melek diye* düşündü *ama bu da tam olarak sınırı daraltmıyordu*.

"Gerçekten de bir hafta önce burada olacağını düşünmüştüm," dedi Don mahcup bir ifadeyle. "Bir sürü zararsız ipucu bıraktım. Anlayamadığınızı fark edene kadar kurbağalara, kaynamaya ve diğer şeylere gelmedim. İçinizden birinin zeki olması gerekmiyor mu? Doktor falan?" Sam biraz utanarak gözlerini kaçırdı.

"Avukat, aslında. Öyle değil mi Sammy?" Dean sırıtarak kardeşinin sırtına bir tokat attı.

Don kahkahalarını zapt etmekte zorlanıyor gibiydi.

"Lucifer'in Dünya'daki aracı bir *avukat* mı? *Bu* ne kadar mükemmel?"

"Ben hukuk fakültesini bıraktım," diye araya girdi Sam. "Ve ben kimsenin gemisi değilim."

"İşte ruh bu Sam. Seni buraya tam olarak ne hakkında konuşmak için getirdiğimden bahsetmiyorum bile," dedi Don biraz fazla heyecanla.

Sam, " dahaki sefere konuşmak istediğinde, çocuklara zarar vermeden önce aramayı dene," dedi.

"Kimse yaralanmadı. Bir avuç kurbağaydı. Ve kaburgalarınıza kazınmış büyüyle ikinizle iletişim kurmak biraz zor." Don, Enochian Sigil'den, melek Castiel'in Sam ve Dean'in göğüs kafeslerine kıyametin her iki tarafına, yani meleklere ve şeytanlara karşı koruma olarak işlediği eski ve karmaşık bir desenden bahsediyordu. O olmadan Michael ve Lucifer, Dean'in pastırmalı çizburger yemesinden daha hızlı bir şekilde peşlerine düşerlerdi.

Dean, "Yeterince adil," diye yumuşadı. "Peki şimdi ne olacak? Meleklerin geri kalanını üzerimize salacaksın, biz de kaçacağız ve bu dansa yarın yeniden mi başlayacağız?" Kelimeler ağzından çıkarken bile Dean 'kaçma' kısmının işe yaramayacağını biliyordu. Eğer iş yumruklaşmaya gelirse ihtimaller meleklerin lehineydi. Don istemediği sürece bardan ayrılmayacaklardı.

Don dik oturdu.

"Hiç de değil. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok ve her şey sana yardım etmekle ilgili."

"İhtiyacımız olan tek yardım melek radarından uzak durmak," diye hırladı Dean.

Sam'in gözleri onunkilerle buluşmak için fırladı. Dean bunun tek bir anlama geldiğini biliyordu: sorun çıkarmak üzereydi.

"Benim hakkımda konuşmak istediğini söylemiştin... Lucifer'in aracı olmam hakkında." Sam başladı ve sonra kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "*Her iki* taraftan da konuştuğumuz herkes bunun kaçınılmaz olduğunu söylüyor. Bu savaş Dean ve benim aramda."

Don ciddiyetle başını salladı.

"Ama başka bir yolu olmalı," dedi Sam. "Her zaman vardır."

"Haklısın. Lucifer'in taşıyıcısı olmak son vermenin tek yolu değil. savaş; bu sadece en hızlısı. Alternatifleri seveceğinizi garanti edemem ama onlar *da* var."

"Sam, bu adamın aklına girmesine izin verme," dedi Dean endişeyle. "Onun kim *olduğundan* emin değiliz ve bir melek olsa bile... şey, onların sicili pek iyi değil."

"Bakın kim konuşuyor," diye cevap verdi Don. "En azından Ahir Zaman'*ı ben* getirmedim. Ve Dean, bu küçük dansta senin rolünü de unutmayalım."

Bu adam da diğer melekler kadar pislik, diye düşündü Dean. Tanrı'nın iradesinin temsilcileri, iyiliğin güçleri ve ahlakın altın standardı olarak yaygın ünlerine rağmen, Dean'in geçen yıl tanıştığı tüm melekler kaypak, çıkarcı pisliklerdi. Cass hariç tabii. Melekler kıyameti getirmek için komplo kurduklarında Castiel Cennet Evinin geri kalanına karşı isyan etmişti.

"Bize neden yardım edesin ki?" Sam sordu. "Neden parti çizgisinden ayrılıyorsunuz?"

Don alçak bir fısıltıyla, "Beyler, benim burada bir menfaatim var," dedi. "Binlerce yıldır buraya tıkılmış durumdayım, bir hafta sonu bile izin alıp dünyanın o güzel küçük köşesini ziyaret edemedim. Şimdi her şey değişti. Kıyamet için herkes seferber oldu ve ben buradayım. Tanrı'nın sizin için yarattığı cennette." Barı işaret etti. "Burayı *seviyorum*."

Dean meleğe baktı.

"Ne yani? Kaçmaya devam etmemizi mi istiyorsun? Siz Piña Colada'larınızı doldurana kadar kıyametin devam etmesini mi?"

"Zerre kadar değil. Sana Lucifer'i nasıl yeneceğini gösterebilirim. Michael Sword'*a* dönüşmeden." Don'un bakışları Sam'e kaydı.

"Ve Lucifer Sam'in içinde evcilik oynamadan. Böylece ben de Dünya'da kalabileceğim. Kazan, kazan, kazan."

Dean, Sam'in sertçe yutkunurken adem elmasının aşağı yukarı sallandığını gördü. Kardeşinin kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu, buradaki olasılıkları hesaplamaya çalışıyordu. Sonuçta Sam, Dean'den çok daha kötü bir durumdaydı. Kazansa da kaybetse de Sam Kıyamet Günü'nde düğmeye basmıştı ve Winchester kardeşler arasındaki savaş gerçekleşirse... Ya Şeytan kazanacaktı ya da Sam .

"Bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi Dean. "Bu saçmalıklara inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

"O zaman size tüm resmi anlatmama izin verin," dedi Don, sesinden öfke taşıyordu. "Son birkaç bin yılımı çok yüksek profilli bir mahkûmun yanında gardiyan olarak geçirdim - ta ki siz onu serbest bırakana kadar." Don iyice yaklaştı, nefesi Dean'in yüzünü yıkıyordu. Dean irkildi. *Adam soğan halkalarını bırakmalıydı*.

"Cehennemde sıkışıp kalmıştım," diye devam etti Don, "kapıları bir Sen iblis kanı içip ırkına ihanet ederken ben iyi bir askerdim. Şeytan ve dostları onlara işkence ederken ruhların hiçbir rahatlama olmadan *çığlık atmalarını* izlemek zorunda kaldım." Bununla birlikte Dean'e bilmiş bir bakış attı.

Dean kanının kaynadığını hissetti.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı, kendini kontrol etmeye çalışarak. Cehennemde kaliteli bir zaman geçirmiş ve otuz yıllık işkenceye eşdeğer bir deneyim yaşadıktan sonra bir pazarlığı kabul etmişti... Dean, kendisinin raftan indirilmesi karşılığında diğer ruhlara işkence etmişti. O zayıflık anı Lucifer'i serbest bırakan altmış altı mühürden ilkini kırmıştı.

Don Sam'e baktı.

"Ve sen de az önce ona arka kapıyı açtın," diye tükürdü.

Sam'in yumruğu iblis öldüren bıçağın etrafında sıkıştı. Bıçak masanın ahşap yüzeyini iterek derin bir oyuk açtı.

"İşim için *acı çektim. Yaratıcım* için. Ama artık Lucifer özgür olduğuna göre, koruyacak bir şeyim yok. Buraya çağrıldım ve ne ? Tanrı gitmiş. MIA."

"Bu doğru değil," dedi Sam usulca, gözleri Ruby'nin bıçağındaydı. Her zaman Dean'den daha inançlı olmuştu ama bugünlerde bu inancı fena halde sınanıyordu. Başmelek Raphael Tanrı'nın gittiğini iddia etmişti ama bunu gerçekten nasıl bilebilirlerdi? Kim nasıl bilebilirdi ki?

-Melekler bile mi? Eğer Tanrı bulunmak istemeseydi bulunmazdı. Bu Cass'i tüm gezegende onu (*ya da onu*, diye düşündü Dean) aramaktan alıkoymamıştı.

"Çukurda geçirdiğin onca zaman boyunca bir şeyler duyuyorsun," diye devam etti Don, Sam'in sessiz çıkışına aldırmadan. "Gerçekten korkunç pek çok şey, ama arada sırada... bir sır. Lucifer'in duymamı istemediği bir şey. Yıllarca çektiğim acılarla kazandığım, onun nasıl yenilebileceğine dair küçük bir ipucu."

"Bu doğru olamaz," dedi Dean çakıllı bir sesle. "Melek çetesinin geri kalanına söylerdin ve biz de bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Anlamıyorsun," diye azarladı Don. "Her şey olup bittikten sonra Michael'ın Lucifer'i *öldüreceğini* mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi Sam acımasızca. Sam için temel ikilem buydu.

"O zaman Michael'ın aklının nasıl çalıştığını bilmiyorsun. Lucifer'i yenecek ve sonra onu *küçük düşürecek*. Cehennemden bile daha beter yeni bir acı seviyesi icat edecek ve Lucifer'i yuvarlanması için oraya tıkacak ve *sence orayı koruması için kimi bulacak*?" Don şimdi öfkeden köpürüyor, konuşurken neredeyse tükürüyordu. "Cehenneme geri dönmeyeceğim. Burada yaşadıktan sonra olmaz."

"Ve nasıl yapılacağını biliyorsun-"

"Lucifer'i tamamen öldürmek mi? Cehennemin varlığına olan ihtiyacı ortadan kaldırmak mı? Evet." Don aniden buz gibi sakinleşmişti, bu da her nasılsa öfkesinden daha ürkütücüydü. Ayağa kalkarken geniş bir gülümsemeyle, "Tüm bunları anlamanız için size bir dakika vereceğim," diye ekledi. "Meleklerin bile işemesi gerekir."

* * *

Sam, Don'un barın arka koridorunda kayboluşunu izledi ve onu durdurmaya çalışıp çalışmayacağından emin olamadı. Bu noktada, kaçıp gidecekmiş gibi görünmüyordu.

"Bu da neydi böyle?" Dean ellerini şakaklarına götürerek sordu. Bilgi dökümleriyle pek başa çıkamazdı.

"Eğer bu doğruysa-"

"Tabii ki doğru değil," diye araya girdi Dean. "Böyle bir şeyin Cass'in aklından çıkacağını mı sanıyorsun? Michael'ın Lucifer'i kovmayacağını mı?"

"O bizim dostumuz ama yine de bir melek. Bize karşı her zaman dürüst olmadı." Sam bunu duymanın kardeşi için zor olduğunu biliyordu; melek Cennet'e isyan ettiğinden beri Dean Cass'e giderek daha da yakınlaşıyordu.

Dean şaşkınlıkla gözlerini kısarak Sam'e baktı. "Bunu düşünmüyorsun, değil mi? Cehennemden bir deli geliyor ve gerçek olamayacak kadar iyi bir teklifte mi bulunuyor? Bu tanıdık geliyor mu?"

"Bu Ruby ile mi ilgili?" Sam dikkatle sordu. Kardeşlerin aralarını düzeltmek için yaptıkları onca şeyden sonra Sam'in Ruby ile ilişkisi hâlâ hassas bir konuydu. Dean'e yasak olan bir şey varsa o da bu konunun tamamen yasak olmasıydı.

"Bu bizim kancadan kurtulmak, boyunduruğu sırtımızdan atmak ve yükü başkasının çekmesine izin vermek istememizle ilgili."

Dean tamamen haksız değildi ama bu seçeneklere ihtiyaçları olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Don'la tanışmadan önce seçenekleri ya Michael ve Lucifer'ı kabul etmek ya da onlar bakarken dünyanın parçalanmasına izin vermekti.

"Bu sadece bizim Kıyametimiz değil," dedi Sam. "Bobby bize savaşı bitirmek için başka bir yolla gelseydi, dinlerdiniz."

"Bobby farklı. Bobby bir insan."

"Bobby kim?" diye sordu arkalarından bir ses. Bu, tuvaletten dönen Don'du. Dinlenmiş görünerek barmene elini uzattı. "Bana ve iki yeni arkadaşıma birer içki."

Barmen Sam ve Dean'e sert ve güvensiz bir bakış attıktan sonra biralarını doldurmaya başladı.

"Bobby senin radarında değil ve olmayacak da," diye cevap verdi Dean.

Sam temkinli bir şekilde Don'a doğru eğildi ve zeytin dalı uzatmaya çalıştı.

"Sana inandığımızı söyle. Hatta sana yardım etmek istediğimizi varsayalım. Sonra ne olacak? Neden birkaç insana ihtiyacınız var?"

"Çünkü kitap insanlar için yazıldı," diye cevap verdi Don, sanki çok açıkmış gibi.

"Kitap mı?" Sam kafası karışmış bir halde sordu. "Bunu doğrudan Lucifer'dan duyduğunu sanıyordum?"

"Bu doğru. *Kitabı* Lucifer'dan duydum." "Ve?" Dean sinirlenerek sordu.

"Ve ne?"

"Peki neymiş o?" Dean tükürdü, kelimeler neredeyse birbirinin üstüne düşüyordu.

"Bir el kitabı. Bir strateji kitabı, eğer isterseniz, bir... bir savaş rehberi... Kıyamet için bir kopya kağıdı."

" yazdı?" Dean sordu.

Don barmenin uzattığı elden bir bira kaptı. "Tanrım," diye cevap verdi.

"Ve sen çekip gittin?! Hepinizin aptal olduğunu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum." Dean, Bobby Singer'ın duyduğunda ne kadar sinirlenmiş olursa olsun her zaman rahatlardı. Kan bağı olmayabilirdi ama çocukların sahip olduğu tek aile .

"Ona düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu söyledim," dedi Dean, işitme duyusunu işitsel saldırıdan korumak için cep telefonunu kulağından uzaklaştırarak. Sam yemek için dışarı çıktığında Dean balık kokulu motel odasında yalnızdı. Dean aç karnına düşünmeyi zor buluyordu ve Don denen serseri melekle aynı yemeği paylaşmasına imkân yoktu.

"Eminim söylemişsindir. Gelip bana yeni bacaklar getirmesini de söyledin mi?" Bobby her zamanki hıncıyla karşılık verdi. Dean bir an için Bobby'nin sakatlığını unutmuştu. Bobby birkaç ay önce Ruby'nin bıçağı tarafından bıçaklanmış ve felç olmuş, Kıyamet'i tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda kalmıştı. Kendi kendine yetmekle övünen bir adam için olabilecek en kötü kaderdi bu.

"Seni bunun dışında tuttum. Melekler senin hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Hepimiz için," dedi Dean.

"Ne yani şimdi yavaş hareket eden bir hedef olduğum için mi? Kendi başımın çaresine bakabilirim, Dean." Bobby'nin sesi hafifçe çatladı, bozukluğunun neden olduğu zorluğa ihanet ediyordu.

Dean, "Yapabileceğini biliyorum, Bobby," dedi ve sonra konuşmayı yeniden verimli bir alana yönlendirmeye çalıştı. "Bu kitap hakkında bir şey biliyor musun? Adı, *Işığın Oğullarının Karanlığın Oğullarına Karşı Savaşı*."

"Herkes bunu duymuştur," diye cevap verdi Bobby, sesi her zamanki gibi çıkıyordu. "Ölü Deniz Parşömenleri'nin bir bölümü ve Hıristiyanlık âleminde en çok okunan apokrif metinlerden biri. Sorun şu ki, kimse sonunu okumadı."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü öyle bir şey yok. Parşömenler 1954'te satışa çıktığında büyük bir olay oldu. Birileri açık artırmanın yapıldığı Waldorf Astoria'ya girmiş ve ertesi gün 'Savaş Parşömeni' dedikleri son sayfayı bulamamışlar. Efsaneye göre yok edilmiş. "Söylenenler Şeytan'ın hoşuna gitmemiş."

Dean *kolay bir cevap için çok fazla* diye düşündü. *Ama en azından Don'un hikâyesi doğru çıktı*.

"Peki ya bunun Ahir Zaman için bir saha rehberi olduğunu söylediği kısım?"

"Daha çok Şeytan'ın içini boşaltmak için bir saha rehberi gibi," dedi Bobby acımasızca. "Oldukça spesifik. Savaş düzenleri, zaman çizelgesi, aklına ne gelirse. Ama son sayfa... Şeytan'ın kendisi nasıl yenilir? Bu her şeyi değiştirebilir."

"Beklentileri düşük tuttuğun için teşekkürler Bobby. Peki yok edildiyse, melek Don bizi oraya nasıl götürecek?"

"Hışımla çekip gitmek yerine ona sormalıydın, ahmak." Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu. "Yok edilmemiş, sadece saklanmış olabilir. Lucifer'in kimsenin bulamayacağını bildiği güvenli bir yere koymuştur."

"Yani tek yapmamız gereken Şeytan'ın kendisi tarafından saklanmış bir şey bulmak. Çok kolay."

Dean arkasından kapının açıldığını duydu, içeri soğuk bir hava girdi, perdeleri hışırdattı ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Döndüğünde Sam'in yüzünde suçlu bir ifadeyle odaya girdiğini gördü.

"Bobby, gitmeliyim..."

Ve sonra Dean onu gördü. Melek Don, Sam'in hemen arkasından geliyordu.

"Sam, neler oluyor?" Dean cep telefonunu yanına ama Bobby'nin hoparlörden gelen tiz sesini hâlâ duyabiliyordu.

"Dean, özür dilerim. . Ama ne yaparsa yapsın bir meleğin idam mangasıyla karşı karşıya olan sen değilsin." Sam Dean'le göz teması kurmaya çalıştı ama yaşlı Winchester gözlerini kaçırdı. Onun yerine hâlâ o lanet Hawaii gömleğini giymekte olan Don'a baktı.

"Ona ne söyledin?" Dean meleğe sert bir şekilde sordu.

"Ona gerçeği söyledim. Zamanla her şeyi anlayacaksın." Don'un sözleri Dean'in ani düşüşten önce duyduğu son şeydi.

Sam korkunç derecede yakın bir çığlık sesiyle uyandı. Bu sese bir tür dünya dışı yaratığın çırpınan feryatları eşlik ediyordu. Gürültü etrafındaki havayı çınlattı ve sonra yerini bir adamın bağırışına bıraktı. Ve bu... müzik miydi? *Ne oldu böyle*? Karanlık, kıvrımlı bir koridorda tamamen yalnızdı, her iki ucu da dönüşlerle gizlenmişti. Bir yönden çığlık sesleri geliyordu. Diğerinden ise sessizlik. *Bir avcının içgüdüleri başınızı işte böyle belaya sokabilir*, diye düşündü Sam yavaşça ayağa kalkıp bacakları titreyerek dikkatle girdaba doğru yürürken. *Çoğu insan çığlık atmaktan* kaçardı*. Ölüm dileğin için teşekkürler baba.*

Köşeyi döndüğünde gördüğü manzara karşısında irkildi. Benzer bir şok içinde olduğu her halinden belli olan kardeşi, eski moda bir sinema salonunun titrek ışığında duruyordu. Beyaz perdede devasa bir mürekkep balığı bir denizaltıya saldırıyor, denizciler de onun devasa gözüne zıpkın fırlatıyordu. Sam çocukluk anılarına doğru uzandı. Nautilus *mu?* Denizler Altında 20,000 Fersah *mı?* Sam şaşkına dönmüştü. *Don bize ne yaptı?*

Bir çıkış levhası gördü ve sersemlemiş ağabeyini oraya doğru itti. Dışarıda tökezlediler ve öğleden sonra güneşi geçici olarak gözlerini kör ederken gözlerini . Sam gözlerini kırpıştırarak inanılmaz derecede

parlak gökyüzüne baktı ve devasa bir binanın siluetini gördü. *Empire State Binası*, diye düşündü. Kiraz rengi klasik bir araba yanlarından geçiyordu, bozulmamış durumdaydı. Mutlu aileler, *Geleceğe Dönüş filminden* fırlamış kıyafetleriyle kaldırımdan aşağıya doğru yürüyorlardı. Sam onlara baktı. *Bir şeyler gerçekten yanlış gitti*.

Dean'e baktı, o da ona baktı, yüzünde sana söylemiştim ifadesi vardı.

"Dostum. Sanırım o sik bizi 1954'e geri gönderdi."

DÖRT

Zaman yolcuları kaldırımda durdular, tamamen şaşkına dönmüşlerdi. Etekli, şapkalı ve eldivenli kadınlardan ve keskin takım elbiseli ve derbili erkeklerden oluşan bir kalabalık etraflarından akıyordu. Dean, Levi's'ları ve deri ceketleriyle Winchester çocuklarının bu şık şirket ortamında hiç de uygun görünmediklerini fark etti.

O kanatlı şempanze bizi gerçekten de 1954 New York'una benzeyen bir yere geri gönderdi, diye düşündü beyni işlem yapmakta zorlanırken. Don onları Times Meydanı'nın tam ortasına bırakmış gibi görünüyordu ama görünürde kameralı bir turist yoktu. Burası aynı zamanda kuşku uyandıracak kadar temiz ve sessizdi; buruşuk kâğıt ya da çöp yığınları yoktu ve yakındaki dükkânlardan bangır bangır rap müzik yayılmıyordu.

Dean, "Önce yönümüzü bulalım, sonra seni döverim," diye açıkladı.

"Ben-" diye başladı Sam.

"Yapma Sam. Söyleyeceğin hiçbir şey bizi *yine* otobüsün altına atmanı telafi edemez."

"Bu işte çıkarı olan tek kişi sen değilsin Dean. Bu da bazen *benim* planımı takip ettiğin anlamına geliyor."

Dekan taranmış ve hareketli Kalabalık, temkinli .
devam ediyor bu tartışmayı kamuoyu önünde yapmalıyız.

"Pekala, çok bilmiş. Yine zaman atlaması yapmak istedin, peki sıradaki hamle ne?"

"Sokaktan çıkacağız."

Dean bu konuda kardeşine hak vermek zorundaydı. Kalabalığa karışmak için ellerinden geleni yaparak hızla döndüler ve kuzeye, Central Park'a doğru yöneldiler.

Dean, 47. Cadde ile Broadway'in köşesindeki yeşil gazete bayisinden ustalıkla bir *New York Herald Tribune* aldı. Hangi olursanız olun bazı şeyler değişmez; el çabukluğu hâlâ el çabukluğudur. Dean tarihe baktı: 26 Haziran 1954. Başını iki yana salladı. O pislik herif Savaş Parşömeni'ni nerede ve nasıl bulacaklarına dair bir açıklama bile yapmadan onları neredeyse yarım yüzyıl geriye götürmüştü.

İçinde bulundukları kötü duruma rağmen Sam gülümsüyordu.

"Bu inanılmaz," dedi.

"Nesin sen, Elf Buddy mi, Kuzey Kutbu'ndan yeni mi geldin?" Dean azarladı. "New York'a onlarca kez gittik."

"Evet, ama kaç kere *ellili yıllara* gittik?" Sam karşılık verdi.

"Asıl eğlence 60'larda başlıyor."

Kalabalık bir kavşaktan geçerlerken, trençkotlu bir adam Dean'in omzuna çarptı.

"Hey, dikkat et dostum," dedi Dean otomatik bir öfkeyle ama adama baktığında yarım saniyeliğine Castiel'in yüzünü gördüğünü sandı. Adam telaşla başını kaldırdı ve Dean hatasını anladı. O Cass değildi ve 1954'te kimseyi tanımıyorlardı. Kilometrelerce ya da on yıllarca dost bir yüz yoktu.

Çocuklar meleklerin zaman atlamalarına yabancı değildi; Anna 1978'de John ve Mary Winchester'ı öldürmeye çalıştığında ve Cass Dean'i 1973'e geri götürdüğünde bunu daha önce de yaşamışlardı. Geçmiş Dean'in ziyaret etmekten ya da hatırlamaktan hoşlandığı bir şey değildi ve şimdi geri dönmüştü. Ayrıca çok acıkmıştı -zaman yolculuğunun bir başka dezavantajı.

Sam omzunun üzerinden trençkotlu adama ve sonra tekrar Dean'e baktı.

"Dostum, burası bildiğimiz New York değil. Biraz daha az dikkat çekici olmaya çalış."

Times Meydanı'ndan ayrılırken Sam son bir kez daha baktı. Günümüzdeki üç kat yüksekliğindeki dev video ekranları yerine, sokaklar tiyatrolar ve kafelerle . İkonik tabelalar

meydanı meşhur eden neon labirentleriydi. İki kat yüksekliğindeki Pepsi Cola şişe kapaklı tabelası, bel çantalı orta batılı turistlerle değil, Amerikan rüyasını yaratmaya hevesli, savaş sonrası hayati bir işgücüyle dolu olan meydanın üzerinde dalgalanıyordu. Ellili yıllar, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra da devam eden tüketim toplumunun başlangıcına tanıklık etti; bir şeyler satın almak zengin bir Amerika yarattı ve bunun göstergeleri her yerdeydi. Bir binanın tepesinde Chevrolet tabelası, altında Canadian Club Scotch Whiskey tabelası ve onun altında da önlerindeki binanın yanından sarkan Ed Sullivan'ın iri dişli gülümseyen yüzü vardı.

Sam Dean'in kolunu tuttu.

"*Ed Sullivan Show'*u izlemeye gidebiliriz!"

Dean kardeşine küçümseyerek baktı.

"Sam, burada takılıp seninle *Mad Men* oynamayacağım. O parşömenlerden sayfayı alacağız ve Don bir şekilde bizi 2010'a geri götürecek. Başka bir şey yok."

"Yaşayan efsaneleri görmek için hayatta bir kez karşımıza çıkacak bu fırsatı değerlendirebileceğimizi düşündüm... yaşarken."

Dean Broadway'e doğru ilerledi ve Sam de birkaç adım arkasından onu takip etti. Dean 55inci Sokak'tan sağa döndü ve arabaların arasından sıyrılarak karşıdan karşıya geçerken nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi. *İyi ki 1950'lerde kırmızı ışıkta geçme cezası yok, diye düşündü* Sam.

Dean Carnegie Şarküteri'nin kapısını itti ve Sam kardeşinin iştahına karşı koymanın bir anlamı olmadığını bilerek itaatkâr bir şekilde onu içeri kadar takip etti.

7inci Cadde'ye bakan bir kabine geçtiler. Dean'in menüye bakmasına gerek yoktu; burası tüm dünyada Dean'in en sevdiği şeyin her zamanki pastırmalı çizburgerinden farklı olduğu tek yerdi. Masalarında kenarları beyaz süslerle bezeli pembe etekli bir garson kız belirdi.

"Size ne ikram edebilirim beyler?" diye sordu ağır bir New York aksanıyla.

Dean o gün ilk kez gülümsedi.

"Çavdar ekmeğinde pastırma, ekstra hardal, patates salatası ve kök birası alayım lütfen."

Sam başını salladı. *Hiçbir şey Dean'i bir yemek kadar mutlu edemezdi*.

Menüsünden başını kaldırdı.

"Ben hindi Reuben alacağım, Rus sosunu az koyacağım, yanında da lahana salatası," dedi. Garson başıyla onayladı ve defterine bir şeyler karaladı.

"Hemen geliyor," dedi ve siparişi vermek için ayrılırken gülümsedi.

Kız kulak kesildikten sonra Dean umutla kardeşine baktı.

"Pekâlâ, kaptan. Plan nedir?"

Sam bir sonraki hamlelerini düşünüyordu ama henüz parlak bir fikir bulamamıştı. Savaş Parşömeni'nin yeri hakkında çok az şey biliyorlardı, sadece 2010 yılında internette halka açık olanları biliyorlardı. Bildikleri tek şey, 1 Temmuz'da Waldorf Astoria Oteli'nde özel bir satış yapılacağıydı - sadece beş gün içinde. Ama bu satışa sızmaya nasıl yaklaşacaklardı ki?

"Waldorf'ta iş bulmaya çalışabiliriz," dedi. "Eğer gerçekten orada çalışırsak dikkatleri üzerimize çekmeyiz."

Dean omuz silkti. Gerçek bir iş bulmak her zamanki süreçleri değildi, çoğunlukla FBI ajanı, rahip ya da CDC müfettişi gibi davranırlardı. Gerçek bir iş yapmak Dean'in *çalışma tarzının* bir parçası değildi. Ama koşullar göz önüne alındığında başka seçenekleri yoktu. Hükümet yetkilisi gibi davranmayı başaracak kadar o dönem hakkında bilgi sahibi değillerdi.

Sandviçleri geldi, taze pişmiş ekmeğin üzerine yığılmış beş santimlik güzel etler. Dean sevinçten havalara uçuyordu.

Dakikalar sonra Dean turşusunu ve sandviçinin son lokmasını bitiriyordu. Gitmek için ayağa kalktıklarında Dean hesaba baktı ve cebinden bir onluk çıkardı. Çıkarken genç garsonun yanından geçtiler.

Dean ona kocaman bir gülümseme vererek,

"Teşekkürler," dedi. O da nazlı nazlı karşılık

verdi. "Hayır, ben teşekkür *ederim*."

Dean şarküterinin kapısını açtı ve Sam'e kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemek için arkasına baktı.

"Görünüşe göre Betty Draper bana karşı bir şeyler hissediyor."

"Kaçmak isteyeceksin Dean," dedi Sam aynı derecede kendini beğenmiş bir bakışla.

Dean ona sorgulayarak baktı. Sonra arkalarından bağıran bir kadın sesi duydular.

"Durdurun şu adamları!"

Dean'in az önce yere bıraktığı son derece modern on dolarlık banknotu tutan garsona dönüp baktılar.

Sam bir an bile düşünmeden Dean'in bir adım gerisinden caddeye fırladı. Kavşakta duran trafiğin arasından sıyrıldılar, ışık yeşile döndüğünde neredeyse bir yığılmaya neden oluyorlardı.

Birkaç dakika sonra 54üncü Cadde'de doğuya doğru rahatça yürüyorlardı.

"Waldorf'a mı?" Dean sordu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Sam. Otelin yerini Google'da aramak niyetiyle BlackBerry'sini çıkardı. Bunun yerine telefonun LCD'sindeki karmakarışık piksellere baktı. Ellili yıllarda sinyal alamaması bir yana, telefonun donanımı da hasar görmüştü. *Ya zaman yolculuğu elektronik cihazlara zarar veriyordu ya da telefon düşerken kırılmıştı,* diye düşündü. Anakronik cihazıyla daha fazla dikkat çekmek istemediği için telefonu hızla cebine geri koydu.

"Hey, kaç?" Dean sordu.

"Bilmiyorum, telefonum işe yaramaz," diye cevap verdi

Sam. "Evet, benimki de öyle. Açılmıyor."

Sam gözlerini siper etti ve güneşe baktı.

"Gün batımına belki bir saat var," dedi. "Bir daha düşündüm de, önce yatacak bir yer bulalım. Zaman yolculuğundan mı yoksa yemek yiyip kaçmaktan mı bilmiyorum ama-"

"Ama küçük Sammy biraz kestirebilir?" Dean şaka yaptı.

"Aynaya bir bak," diye yanıtladı Sam. "Senin gözlerinin altındaki torbaların onların gözlerinin altında da var."

"Peki bu kimin suçu? Sence tüm bu maskaralıkların sonunda bana zarar vermeye başlamış olabilir mi?"

Kardeşler Villard Evleri denilen savaş öncesi apartman bloklarının önünden geçene kadar didişmeye devam ettiler. Ön taraftaki bir tabelada "boş" yazıyordu, Sam bunun yeterince yakın olduğunu düşündü ve binaya girip 3E numaralı daireye çıktılar.

Kapıyı yaşlı bir kadın açtı ve onları koridorun karşısındaki daireye bakmaya yönlendirdi. Belli ki bir zamanlar daha büyük bir çatı katının ama duvarla çevrilerek yarım mutfak, yatak odası ve bitişik oturma odası olan daha küçük bir konut haline getirilmiş. Yıllarca harap motellerde ve Impala'nın arka koltuğunda yaşadıktan sonra, çocuklar seçici değildi. Kelimenin tam anlamıyla hiç paraları yoktu -en azından gerçekten kullanabilecekleri kadar- Dean ev sahibesine hafta sonunda kirayı verip veremeyeceğini sordu. Kadın kabul etti; sadece isimlerine ihtiyacı vardı. İki takma isim önerdiler. Sam o kadar yorgundu ki hangi gruptan olduklarını söylediklerini bile çıkaramadı.

Ne yazık ki Winchesterlar için dairede olmayan tek şey bir yataktı.

"Waldorf'ta kalamaz mıydık?" Dean huysuzca konuştu.

"Sence hafta sonunda ödeme yapmamıza izin verirler mi, dahi?" Sam cevap verdi. Dean cevap vermeden önce Sam banyoya gitti. Pençe ayaklı küvete tırmandı ve paltosunu başının altına sardı. Küvet onun için yeterince büyük değildi ama umurunda değildi.

Bir dakika içinde uyudu.

BEŞ

Barney Doyle'un sırtı onu öldürüyordu. Onun yaşındaki çoğu çocuk araba kullanmayı öğreniyor, kızlarla çıkıyor ve eğleniyordu ama Barney için bu mümkün değildi. Annesi hastalanmış, on beş yaşındaki çocuğu bir iş bulmaya ve annesinin bakım sorumluluğunu üstlenmeye zorlamıştı.

Doyle'ların Breezy Point, Queens'teki evinde yetişkin erkek kalmamıştı; sadece Barney ve annesi vardı. Babası üç yıl önce vefat etmişti, bu yüzden amcası James Waldorf Astoria'da bir güvenlik görevlisi açığı olduğunu söylediğinde Barney'nin annesi bunun cennetten bir işaret olduğuna inanmıştı. Elbette Katolikti ve kardeşinin haberini dualarına bir cevap olarak kabul etti.

Normalde işinden nefret etmesine rağmen Barney bugünü iple çekiyordu. O ve amcası otelin kamyonlarından birini almışlar ve İsrail'den ya da aynı derecede egzotik bir yerden gönderilen bir kutuyu almak üzere Red Hook'a doğru yola çıkmışlardı.

Barney okuldayken pek dikkat etmemişti, bu yüzden İsrail'in nerede olduğundan bile tam olarak emin değildi. Yeni bir ülke olduğunu biliyordu ve bir şekilde tartışmalıydı, özellikle de annesiyle. Barney derslerine daha iyi çalışmış olmayı diliyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Bu işe saplanıp kalmıştı ve görebildiği kadarıyla güvenlik görevlisi olmak için fazla bir şey öğrenmeye gerek yoktu.

James ve Barney Red Hook Rıhtımı'na vardıklarında bir işçi otuz altı numaralı rıhtıma park etmeleri için işaret etti. Kamyon iskeleye doğru ilerledi. Beklediler. Dizel motor neredeyse doğrudan kabinin içine egzoz püskürtüyordu ama Barney buna aldırmadı. Bu, otelin sıkıcılığından güzel bir değişiklikti.

Beyaz tişörtlü iri yarı bir adam yumruğunu kamyonun önüne vurdu.

"Siz Waldorf'tan mısınız?"

James adama yüz yüze cevap vermek için ağırlığını kamyondan çıkardı.

"Elbette öyle."

"Şurayı imzalayın," dedi iri yarı adam James'e bir pano . James formu okumadan imzaladı.

Geri uzatarak, "Nerede?" sordu. İri yarı

adam arkasını işaret etti.

"Karton beş. Son derece kırılgan olduğunu söylüyor." diye cevap verdi ve sonra uzaklaştı.

Barney kamyondan atlayarak amcasına kartonu taşımasında yardım etti. Yaklaşık bir metreye iki metre genişliğindeydi ve taze çamdan yapılmıştı. Keskin katran kokusu Barney'nin burnunu gıdıklarken, kabaca yontulmuş kabı incelemek için eğildi.

James kısa kollarını tabanın etrafına dolamaya çalışırken, "Dalga geçmeyi bırak ve onu kamyona taşımama yardım et," diye homurdandı. Barney aceleyle onun ucundan tutarak ona uydu. "Yan tarafını biraz daha kaldır," dedi amcası.

"Kaldırıyorum," diye cevap verdi Barney, amcasının kartonu midesinin üzerinde taşımak için verdiği mücadeleyi izlerken. James'in boyu nedeniyle onun tarafı zaten James'inkinden çok daha yüksekti, ayrıca onun kadar tombul değildi.

Konteyneri aralarında garip bir şekilde tutarak, kamyonun arkasına ve kapalı arka kapılara doğru yengeç yürüyüşü yapmayı başardılar.

"İsa, Meryem ve Yusuf. Neden kapıları önceden açmadınız?" James ağır ağır nefes alarak sordu.

"Çünkü bana söylemedin," dedi Barney, amcasına bakarak. "Önce

kendi tarafını indir ve kapıyı aç."

Barney çömeldi ve kartonun kendi tarafını tuttu. Diz hizasına geldiğinde amcasının tutuşu gevşedi. Ağırlık dağılımındaki değişim Barney'nin tutuşunu kaybetmesine neden oldu ve tahta sandığın köşesi ağır bir gümbürtüyle yere çarptı.

Amcası avazı çıktığı kadar küfrederken Barney şok içinde başını kaldırdı. Göğsünün üzerinde haç işareti yaparken, James aynı anda Barney'i cehenneme lanetledi.

Barney kıpkırmızı kesildi. "Sorun değil James Amca. Hadi kontrol edelim. İyi olduğuna eminim."

Kartonun bir köşesini kaldırdılar ve Barney içindekilerin yoğun bir şekilde samanla dolu olduğunu gördü. James Barney'i itti ve bir eliyle üst kısmın geri kalanını çıkardı. Tombul elini samanın içine sokarak toprak bir çömlek çıkardı. Uzun, yanık turuncu renkteydi ve üzerinde biraz toprak vardı. James daha fazla saman sildi ve üç kavanoz daha ortaya çıktı.

James ilk kavanozu incelerken, kapağı üstten kayarak yere düştü ve ağır bir *çatırtıyla* yere indi. Küpten Barney'ye gazlı fırınlarının pilot ışığı söndüğünde çıkan pis kokuyu hatırlatan garip, çürümüş bir koku yayıldı.

Amcası ağzını açtığında Barney kendini hazırladı, kazanın kendi hatası olmasına rağmen amcasının onu azarlayacağından emindi. Ancak James daha bağırmaya başlayamadan çok garip bir şey oldu; boğuldu. Sanki tersten kusuyor gibiydi, yağlı siyah duman patlamaları ağzına ve boğazına doğru uçuyordu.

Barney, amcası ona doğru uzandığında ağzı açık kaldı ve sonra her şey karardı.

Sam ve Dean Waldorf'un genel müdürünün ofisinin dışındaki sert, sahte deri kanepede oturuyorlardı. Dean'in yanındaki köhne sehpa dergilerle doluydu. En üsttekilerden birini kaydırdı ve Sam'e gösterdi.

"Nefis. Eva Marie Saint." Dean, sarı saçlarını arkaya taramış, mavi kazağını çok hoş bir şekilde dolduran genç yıldızın resmine baktı. Dean derginin kapağını okuyarak, "Televizyon yıldızlığından *Waterfront* filmine," dedi.

"O yaşlı bir kadın." Sam, kardeşinin inanılmaz azgınlık kapasitesi karşısında gözlerini devirerek, "O yaşlı bir kadın," dedi.

"Şimdi değil." Dean heyecandan neredeyse sıçrayacaktı. "Marilyn, Marilyn'le *tanışmak* istiyorum, sence burada mı kalıyor?"

Sam, "Sen birkaç yıldızla yatabilesin diye zamanda elli yıl geriye gitmedik," diye cevap verdi.

Dean kaşlarını çattı. "Buraya seyahat etmek benim fikrim değildi, nokta. Ayrıca bu kadınlar birer ikon Sam. Tamamen farklılar.

Savaş Parşömeni'ni çaldıktan sonra boş vaktimiz olursa Marilyn'i bulmaya gideceğim."

"Tamam Dean." Sam başını salladı.

"Sam ve Dean Winchester mı?"

Dean kendi adını duyunca irkildi ama hemen sonra Sam'in bu adı başvurduklarında resepsiyon görevlisine verdiğini hatırladı. Görünüşe göre kendi zamanlarından bu kadar uzakta olmak tedbiri elden bırakmak anlamına geliyordu.

Konuşan adam üç parçalı bir takım elbise giyiyordu ve bir iç ofise açılan bir kapıyı açık tutuyordu.

"Ben Ernest Harold, Waldorf'un Genel Destek Müdürüyüm. Lütfen içeri buyurun." Adam nezaketle elini ofisine doğru uzattı.

Sam ve Dean adamın çok dağınık masasının bir tarafındaki iki deri sandalyeye yerleştiler.

"Dağınıklık için çok özür dilerim," dedi Bay Harold, bazı kâğıtları . "Denetlemem gereken 200 çalışanım var ve tüm evrak işlerini yönetemiyorum. Bildiğiniz gibi burası, dünyanın dört bir yanındaki en seçkin gezginlere, devlet adamlarına ve kraliyet mensuplarına kusursuz konaklama hizmeti sunma konusunda zengin bir geçmişe sahip prestijli bir kurumdur."

"Ve Marilyn Monroe," diye önerdi Dean.

Bay Harold kaşlarını çattı. "Bu pozisyonda müşterilerimizin mahremiyeti son derece önemlidir. Her gün beyaz perdede gördüğünüz insanlarla yakın çalışacaksınız. Otelin konuklarıyla herhangi bir dostluğa izin vermiyoruz."

"Tabii ki hayır." Sam öne doğru eğildi. "Tamamen anlıyoruz. Kardeşim bir hayran ama çok *çekingen* bir hayran. Değil mi Dean?"

Dean sıkıca gülümsedi. "Evet. de aylardır arkadaşlık etmedim."

"Elbette. Bana biraz kendinizden bahsedin," dedi Bay Harold sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ne paylaşmak isterseniz."

Bu Dean'e biraz komik geldi - *bu aşırı şişko budala ile* ne *paylaşabilirlerdi ki?* Açık sözlü olmaya karar verdi.

"Efendim. Bay Harold-Ernest. Kardeşim ve ben şehirde yeniyiz. Ve açıkçası, hiç paramız yok. Ama çalışkan, güçlü ve çekiciyiz. Bize ihtiyacınız olan her şeyi ."

Adam etkilenmiş gibiydi.

"Bana birini hatırlatıyorsun," dedi Dean'e bakarak. "Sinemaya gidip *Rıhtımlar Üzerinde*'yi izledin mi?"

Dean gülümseyerek arkasına yaslandı. "Klasik Brando."

"Klasik" mi? O çok yeni bir aktör. En azından ben öyle olduğuna inanıyorum." Ernest'in kafası karışmış görünüyordu.

Dean aceleyle kekeledi. "Yeni, *klasik* görünümlü bir aktör demek istemiştim."

"Ahh, haklısın. İyi bir fotoğrafa bayılırım." Ernest saçlarını gözlerinden uzaklaştırdıktan sonra dikkatini Sam'e çevirdi. "Ve sana."

"Benden ne isterseniz yaparım efendim," dedi Sam.

"İkiniz de iyi arkadaşlarsınız." Ernest ayağa kalktı ve masasının etrafında dolaştı. "Ama sadece bir pozisyon var. Tebrikler Bay Winchester." Elini Dean'e doğru uzattı.

El sıkışırlarken Dean gülümseyerek, "Teşekkür ederim efendim," dedi. "Pişman olmayacaksınız."

"Eminim yapmam. Üniformalı Mable'ı görmeye git. O sizi . Doldurmanız gereken evraklar var ama bunu daha sonra yapabiliriz. Bahşiş olarak yirmi dolar kazanacağını umuyorum-"

Dean başını salladı. "Fena değil."

"-bir hafta," diye bitirdi Ernest.

Onları kapıdan dışarı çıkardı.

"Bu merdivenlerden yukarı çık ve koridorun sonuna kadar git. Ve Sam. Saçını kestirmeni önerebilir miyim? Amsterdam değil."

Dean için bu, mükemmel bir röportajın mükemmel bir sonuydu.

"Üzgünüm Sammy, sanırım bu kasabada çalışmak için fazla Avrupalısın.
Belki 1970'lerde tekrar deneriz."

Sam omuz silkti. "Ne bulabileceğime bakmak için halk kütüphanesine gidiyorum. Ayrıca, planın bu kısmı için daha uygun olduğunu düşünüyorum. Bilirsin işte, akılsızca çalışma."

Dean gururla başını salladı ve üzerinde "Üniformalar" yazan bir kapıdan girerek gözden kayboldu.

Sam'in ilk endişesi şehirde parşömenleri tercüme edebilecek birini bulmaktı. Kaynak olarak Bobby olmadan ve tüm irfan kitapları 2010'da Impala'nın bagajında dururken, Sam'in çeviriyi kendi başına yapması neredeyse imkânsızdı. *Hangi dilde yazılacağından tam olarak emin değilim*. İyice düşününce, ağır toplara ihtiyaçları olacağını fark etti; parşömenlerin sahibinin onları savaşmadan teslim etmesi pek olası değildi. Her neyse, Sam silahsız kendini çıplak hissediyordu.

Sam bu ikilemi düşünürken Dean kapıda, yanlarından altın ip püsküller sarkan ve önü pırıl pırıl pirinç düğmelerle süslü bordo yün bir tellal ceketi giymiş olarak belirdi. Başına küçük bir fes geçirmiş, örgülü, altın bir çene kayışı çatık kaşlı yüzünü sıkıştırıyordu.

Sam sırıttı.

Dean onun yanından geçti. "Bir şey söyleme."

O öğleden sonra Dean kendini, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen deri bavulları farklı konukların odalarına taşırken buldu. Afro-Amerikan asansör operatörü Rick'le çabucak kaynaştı ve Dean katlar arasında gidip gelirken kısa süre içinde beyzboldan konuşmaya başladılar.

Yirmili yaşlarının ortalarında görünen bir kız resepsiyona yaklaştığında Dean çok da dikkatli olmayan bir şekilde lobinin en önemli parçasına -altın varaklarla süslenmiş büyük, heykelsi bir saat- yaslanıyordu. Üzerinde kalem etekli, kraliyet mavisi bir takım elbise ve kanarya sarısı ayakkabılarıyla uyumlu bir şapka vardı. Bir taksici bir bavul getirdi ve ayaklarının dibine bıraktı. Kadın adama zarif bir bahşiş verdi ve adam başını eğerek dışarı çıktı.

"Bayan Julia Wilder giriş yapıyor, lütfen," dedi resepsiyon görevlisine. Esmer saçları arkaya toplanmıştı ve Dean boynunun yan tarafındaki uzun yara izini şaşkınlıkla fark etti.

Genç kadın başını Dean'e doğru çevirdi ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışları o kadar yoğundu ki Dean sanki kadın tek kelime bile etmeden ona üçüncü dereceden hakaret etmiş gibi hissetti.

Başını tekrar ön masaya çevirdi ve saçlarını ağırbaşlı bir şekilde yara izinin üzerinden çekti. Dean bakmaya devam etti, kıvrak ama güçlü bacakları ve ciddi tavrı karşısında donup kalmıştı. *Çok seksi*, diye düşündü. *Belki de Marilyn'in izini sürmeme gerek kalmayacak.*

Dean çalışıyor olması gerektiğini tamamen unutarak ona doğru yaklaştı.

"Merhaba." o dedi verenonu ve tam teşekküllü yüz watt Dean Winchester gülümsedi.

Kız onu görmezden geldi. Dean hakkında daha fazla şey bilseydi, hiç zahmet etmezdi.

"İş için mi yoksa zevk için mi buradasınız?" diye sordu. "Yoksa sadece büyük saati görmek için mi?"

Ona baktı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır ama sana yardım edebilirim," diye fısıldadı Dean. "Belki sana bir içki ısmarlayabilirim?"

" sanmıyorum."

"Kocanla mı geldin?" Dean araştırdı.

"Buraya sosyalleşmeye gelmedim. Bir müzayede için buradayım." "Ölü Deniz Parşömenleri mi?" Dean düşünmeden sordu. Kadın gözlerini kısarak ona baktı.

"Hayır," dedi.

"Affedersin evlat," diye araya girdi resepsiyon görevlisi. "Hanımefendinin çantalarını alacak mısınız?" Dean'e zehirli gözlerle baktı.

"Elbette." Dean eğildi ama bavulu alamadan, Dean'e göre belboy pantolonunu biraz fazla dar giyen New Jersey'li pis kokulu bir çocuk olan Stevie çantayı alıp bir arabaya yerleştirdi. Bayan Wilder arkasında yürürken o da uzaklaştı.

Dean şok içinde resepsiyon masasının yanında duruyordu ama Bayan Wilder asansöre binmeden önce ona son bir kez bakmak için döndüğünde hâlâ selam verecek kadar uyanıktı. Bir kadının onun kadar dikkatini çekmesi nadir görülen bir şeydi. Elbette çok kez ilgileniyormuş gibi yapmıştı; Sam'le davaları arasında bu onun bir hobisiydi. Dean bir barmeni, garsonu ya da yalnız bir kadın müşteriyi yatağına girmeye ikna etmenin kaç dakika süreceğine dair kendi kendine bahse girerdi. Dean'in kemer çentikleri çoktu. Ama bu kız... bu kız özel görünüyordu.

Çok uzakta olmayan Sam, New York Halk Kütüphanesi'nin ana şubesinde oturuyordu. Sıra sıra raflar odanın her santimini kaplıyordu; binlerce kitap vardı ve görünürde tek bir internet bağlantısı bile yoktu. Sam araştırma yapmayı umursamıyordu ama Google onun koltuk değneği haline gelmişti ve onsuz kendini engelli hissediyordu.

Önce arkeolojik kazılarla ilgili bir dizi kitap karıştırdı ama çok az bilgi buldu. Kart kataloğunu karıştırdıktan sonra arşivlenmiş New York gazetelerine bakmaya karar verdi. Sam parşömenlerin ilk kez 1947'de keşfedildiğini hatırlıyordu, bu yüzden bir yerlerde onları bir bağlantıya götürebilecek en az bir makale olmalıydı. Birkaç aylık gazeteleri boş yere karıştırdıktan sonra, Sam 1 Haziran tarihli *Wall Street Journal'ı* karıştırırken seri ilanlar bölümünde küçük bir ilan gördü:

Dört Ölü Deniz Parşömeni, İncil El Yazmaları. Bir eğitim veya dini kurum için ideal bir hediye olacaktır.

İlanda yerel bir numara ve bir adres veriliyordu; Sam bunları bir kâğıt parçasına not edip cebine attı. Parşömenlerin kendisiyle ilgili bulabileceği en sağlam ipucu buydu; şimdi sadece bir çevirmene ihtiyaçları vardı. Keşke Don zaman çalmadan önce onları biraz daha ayrıntılı bilgilendirseydi diye düşündü. Sam melekle konuşmak için Dean'in arkasından iş çevirdiğine pişman olmuştu ama o anda başka bir seçenek yokmuş gibi görünüyordu. Sam'in 1954'e geldiklerinden beri içinde taşıdığı gizli korku geri dönüş yolunu asla bulamayacaklarıydı. Ya Savaş Parşömeni'ni ele - Don onları çürümeye mi terk edecekti?

Başvuracak okült kitaplar olmayınca Sam'in elindeki kaynak İncil metinleriyle sınırlı kaldı. Sam*, Don'un gerçek adını bile bilmediğimi* fark etti. *Tek bildiğim iş tanımı: Cehennem kapılarının koruyucusu*.

Neyse ki tek ihtiyacı olan buydu.

Sam eski bir kitabı karıştırırken melek isimlerinin bir listesini buldu ve özellikle bir tanesi dikkatini çekti: Abaddon, Kapıların Koruyucusu. *Don, Abaddon aynı adam olmalı,* diye düşündü Sam*.* Sayfanın ilerleyen kısımlarında, kitap Abaddon'un karışık tarihinin izini sürüyordu. Bilginler meleğin gerçek doğası hakkında bir karara varamamış gibiydiler.

Cennet Ev Sahiplerinin en güçlülerinden biri olduğuna inanırken, diğerleri onun düşmüş ve Şeytan'la işbirliği içinde olduğunu iddia etmiştir. Hatta bazı yerlerde Abaddon, Cehennem ve hatta Şeytan'ın kendisi için alternatif bir isim olarak kullanılıyordu. *Harika*, diye düşündü Sam.

Sam şimdilik bu ilginç detayları Dean'le paylaşmamaya karar verdi. *Zaten onunla başım yeterince dertte*, diye düşündü. Ama ne olur ne olmaz diye kitaptan ilgili sayfayı gizlice yırttı ve reklamdaki bilgilerin yazılı olduğu kâğıt birlikte cebine koydu. Eğer Don'un melek gibi niyetleri olmadığı ortaya çıkarsa, Sam hazırlıklı olmak istiyordu.

Dean şapkasının çene kayışını çekiştirdi. Bir molaya ihtiyacı vardı. Neyse ki lobi sessizdi ve sik kafalı resepsiyon görevlileri işlerine dalmışlardı. Aşağıya indi ve binanın altındaki koridorlarda ilerleyerek sonunda bir dizi çelik kapıya ulaştı. Tedbiri elden bırakmadan kapıları açtı.

Otelin güvenlik görevlisi diğer tarafta Dean'e arkasını dönmüş duruyordu ve yükleme alanının dışında bir kamyonet rölantide çalışıyordu. Adam tıknaz ve orta yaşlıydı. Yavaşça arkasını döndü, sanki bir suç işlerken yakalanmış gibi görünüyordu.

Dean kibarca başını sallayarak selam verdi. "Sanırım kayboldum," dedi. "Küçük çocukların odası nerede?"

Adam yüksek sesle cevap vermek yerine Dean'in geldiği yolu işaret etti.

"Harika," dedi Dean. Keşif görevini iptal etmek üzereydi ki güvenlik görevlisinin üzerinde durduğu şeyi gördü; bir ucu hasar görmüş, garip karakterlerle kaplı basit bir tahta sandıktı bu. Dean, *muhtemelen daha yakından bakmaya değer,* diye karar verdi. "Aslında... Sanırım onu tutabilirim," dedi. "Ben biraz temiz hava alacağım."

Dean güvenlik görevlisinin dikkatli bakışları altında manevra yaparak sandığı geçip yükleme iskelesinin kenarına geldi ama daha iyi bakamadı. *Lanet olası güvenlik görevlisi ve kalçaları*, diye düşündü Dean. Yükleme iskelesinden atladı ve ara sokaktan aşağıya doğru yürüdü, köşeyi dönerek Park Avenue'ye çıktı, sonra durdu.

İbranice mi? Yazılar İbranice olabilir miydi? Tamamen şans eseri, parşömenlere inanılmaz derecede yaklaşmış olabilirdi ve böyle bir fırsatı kaçıramazdı - bu bir sivili dövmek anlamına gelse bile. Arkasını döndü ve yükleme iskelesine doğru yola koyuldu.

James kamyonetin içine baktı. Barney'nin buruşmuş bedeni yerde bir tarafa doğru itilmiş, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Yeğeninin cesedinin görüntüsü James'te hiçbir tepki uyandırmadı. Tepki veren bir şey varsa o da kokuydu. *Et*, diye düşündü James. *Hâlâ taze*.

James döndü ve bir su borusuna bağlı siyah bir lastik hortum aldı. Suyu açtı ve kamyonun içine püskürttü. Su tamponun üzerinden akarken pembe renkte akıyordu. Hortumu kapattı ve Barney'nin cesedini iskeleye çekti. Sonra cesedi tek eliyle kolayca kaldırdı, kasanın üstünü açtı ve içeri itti.

Sandığı tıkırdatarak kapatan James, kartonu Waldorf Astoria'nın arka tarafına götürdü.

Hâlâ güvende, diye düşündü gururla. *Benden memnun kalacak*.

Dean aptal belboy şapkasını tutarak aceleyle ara sokağa geri döndü. James otelin içinde kaybolduğu sırada köşeden geri döndü. Ustalıkla rıhtıma atladı ve çelik kapılara çarptı.

Güvenlik görevlisi ve karton gitmişti.

Kütüphanede verimsiz birkaç saat daha geçirdikten sonra Sam yeni dairesine uğramaya karar verdi; Dean'i aramak istiyordu. Anahtarla kilidi kurcalarken, göz ucuyla komşularından birinin koridorda kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Genç kadın dar koridorda yanından geçip giderken başını sallayarak selam verdi; kadın yanından uzaklaşırken kısa bir süre başını kaldırıp minyon, siyah saçlı vücuduna hayranlıkla baktı ve sonra inatçı kilitle oynamaya devam etti.

Sonunda anahtar mekanizmaya bağlandığında bir klik sesi duyuldu ve Sam kapıyı açmayı başardı. Bu noktada

Aklı elindeki görevden çok uzaklara, normal bir hayat yaşama fantezilerine gitmişti; kızlara, sinema randevularına ve romantik akşam yemeklerine yer olan bir hayat. Önündeki manzarayı gördüğünde her şey geri gelmişti. Daire tamamen yağmalanmıştı.

Sam 1954'te yirmi dört saatten az bir süre kaldıktan sonra Dean'le nasıl olup da şimdiden bir düşman edindiklerini merak ediyordu.

ALTI

Sam havayı koklayarak *sülfür* olmadığını fark etti. *Bu bir iblis değildi.*

Dairenin küçük banyosunun kirli fayans zeminini kirleten cam parçalarını tekmeledi. Davetsiz misafir çok titiz davranmış, zemine gömülü olmayan küçük alandaki hemen hemen her nesneyi devirmiş ya da parçalamıştı. Sam*, tuvaleti bile parçaladıklarını* fark etti. Banyo aynası da kırılmıştı, bu da yerdeki tüm camları açıklıyordu. *Tam da ihtiyacımız* olan şey, diye düşündü*, daha fazla kötü şans.* Sam fokurdayan yarı tuvalete giden su vanasını kapattı.

Çalınacak pek bir şey yoktu. Sadece sırtlarındaki giysiler ve ceplerindeki zamanda yolculuk yapmışlardı. *Bunu kim yapmıştı? Burada da melekler var mıydı?* Sam merak etti, içinden gergin bir ürperti geçti.

Kendini çaresiz hissediyordu. Bilmediği bir zaman ve mekânda kaybolmuş, her zamanki araçlarına ulaşamamış ve dünyanın sonu görünmüştü. *Benim yüzümden*, diye hatırladı. *Bunu ben yaptım. Benim korkum, benim zayıflığım herkesin sonunu getirdi.* Bu anlarda, suçluluk duygusu onu bunalttığında ve ölecek milyarların görüntüleri zihnini doldurduğunda, Sam kanı arzuluyordu. Bu hiç mantıklı değildi. İblis kanı ona güç vermişti ama aynı zamanda muhakemesini de bulanıklaştırmıştı. Sam'in durumunu gerçekten anlayabilecek tek kişi olan Dean'e sırtını dönmesine neden olmuştu.

Bu onun kıyameti başlatmasına neden oldu.

Tüm bunlara rağmen Sam'in canının çekmesinin basit bir nedeni vardı: Kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu. İblis kanı onun içindeki derin bir şeyin kilidini açıyordu, anneleri Mary Winchester'ı öldüren sarı gözlü iblis Azazel tarafından orada bırakılan ve Sam'i büyüyen özel, yarı iblis ordusunun bir parçası olarak işaretleyen bir şeyin.

Çocuklar. Sam hayatta kalan tek kişiydi. *Bu yüzden mi Lucifer'in taşıyıcısı olarak seçildim? Azazel beni bu getirdiği için mi? Özellerin en özeli olduğum için mi? Yoksa sadece hayatta kaldığım için mi?*

Sam bu rahatsız edici düşünceleri zihninden uzaklaştırarak temkinli bir şekilde ana odaya doğru ilerledi. Ön kapının kilidinde herhangi bir zorlanma belirtisi yoktu ama yine de zorlukla açılmıştı. Sam birkaç saat önce evden çıkarken hem kapının kolundaki hem de sürgüsündeki kilitleri kontrol edecek kadar paranoyaktı. Dairenin ana odasını diğer giriş noktaları için taradı. Sokağa bakan küçük, metal parmaklıklı bir pencere vardı.

Sam aşağıya bakınca New York sokaklarının öğle vakti telaşını gördü. Pencere, ona ulaşmak için bir merdiven ve biraz sabır gerektirecek kadar yüksekti, bu da birinin dikkat çekmeden içeri girmesini pek mümkün kılmıyordu. Sam, New York'un iyi insanlarının güpegündüz hırsızlık yapılmasına göz yumacaklarından emin değildi ama pencerenin metal parmaklıkları hâlâ sağlam bir şekilde yerinde duruyordu.

Ana odaya bitişik küçük bir mutfak vardı, tıpkı Winchesterlar'ın son birkaç yıldır yakından tanıdıkları motellerdekilere benziyordu. *Boş ver*, diye düşündü Sam, *aşina oldum*. Dean asla ama asla yemek pişirmezdi... ekmek ve dükkândan aşırılmış etleri bir araya getirmeyi yemek pişirmek olarak saymazsanız tabii. Çocukken ve Dean görünüşte bakıcıyken bile Sam kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Mini mutfağın içinde, oturma odasındakinden daha uzun ve cafcaflı kırmızı bir perdeyle örtülü bir pencere vardı. Perdeyi kenara iten Sam, bir yangın merdiveninin paslanmış metalini gördü. Gizem çözülmüştü.

Erişilmez pencereye parmaklık koy, ama yangın merdivenine bir kilit bile takma? Sam *farklı bir zaman* diye düşündü. Şimdi asıl soru haneye tecavüz için motivasyonun ne olduğuydu. Sam ve Dean zengin ya da önemli birine benzemiyorlardı. *Birileri bizi zaten biliyor olabilir miydi? Buradaki görevimizi?*

Sam kısa bir süre hırsızlığı kendine saklamayı ve Dean'in kaçınılmaz çıldırışından kaçınmayı düşündü. Çocuklar birlikte geçirdikleri zamanın önemli bir bölümünü kanundan kaçarak geçirmişlerdi.

İcra, vampirler, şekil değiştirenler, iblisler, cehennem köpekleri... ve şimdi de Cennet'in güçleri. 1954'te bir günden az bir süre kaldıktan sonra takip edildiklerini bilmek pek hoş karşılanmayacaktı.

Sam BlackBerry'sine uzandı ve bunu yaparken çalışmadığını bir kez daha fark . *Teknoloji olmadan yaşamak berbat bir şey. Don Draper bunu nasıl başarmıştı?* Ama BlackBerry'si cebinde olmadığı için Dean'i aramak zaten bir seçenek olamazdı.

Kiraladığı dairede bıraktığı tek şeydi, 1954'te işe yaramayacağını biliyordu. *Aptallık*, diye kendini azarladı. Babasının asla yapmayacağı bir çaylak hatasıydı bu. Sam diğer ceplerini kontrol etti ve bir paket sakızla birlikte cüzdanını da buldu. Ceketinin cebine uzanan Sam'in kalbi sıkıştı. Başka bir şey daha kaybolmuştu ve bu işe yaramaz bir cep telefonundan çok daha büyük bir meseleydi.

Ruby'nin bıçağı.

Çocukların yanlarındaki tek silah Sam'in ceketinin iç cebinden kütüphane ile apartman arasında bir yerde . Sam ve Dean'in bildiği kadarıyla türünün tek örneğiydi.

Ve şimdi gitmişti.

Dean en zeki Winchester olmayabilirdi ve eski bir belgeyi tercüme etmesine yardım etmek isteyeceğiniz kişi kesinlikle o değildi ama yıllarca sararmış ilim kitaplarını karıştırdıktan sonra birkaç şey öğrenmişti. Örneğin, çılgınca bir yazı gördüğünde bunu kendi başına çalışmaktansa Sam'i aramasının daha iyi olacağını biliyordu. Dean değerinin G.E.D.'sinden çok 'canlarına oku' tavrından kaynaklandığını düşündü.

Sandığın kenarındaki semboller kesinlikle 'çılgınca' kategorisine giriyordu. İbranice miydi, yoksa daha eski bir şey mi? *Üzerinde İncil'den yazılar olan bir sandık Waldorf'a mı bırakılıyordu? Bu neredeyse çok kolay,* diye düşündü Dean. Tek yapması gereken sandığı gideceği yere kadar takip etmek, parşömeni almak ve daha fazla seksi kız onu utanç verici maymun kostümüyle görmeden oradan uzaklaşmaktı.

Sorun şu ki Dean sandığı çoktan kaybetmişti. Onu teslim eden işçi servis asansörüne girmiş olmalıydı.

Dean tüm bunları kafasında sıralarken.

Yükleme rıhtımı boyunca servis asansörünün büyük kapılarına doğru aceleyle ilerledi. Sandığın oraya gittiğini varsayarak 'aşağı' düğmesine basmak için uzandığında, kapılar hızla açıldı.

Asansörde bekleyen bıyıklı adam, "Bir sürü misafirin bagajlarının yükleme alanına götürülmesi mi gerekiyor?" diye sordu. Dean onu üst kattaki pis masa görevlilerinden biri olarak tanıdı.

"Ah, evet, hanımefendi görmek istedi..." Dean bir konuğun ilgisini çekebilecek bir şey var mı diye kötü aydınlatılmış rıhtımda etrafına bakınarak, "arabaları tuttuğumuz yer," diye devam etti. Zayıf bir hareketle köşeye park edilmiş bir dizi terk edilmiş bagaj arabasını işaret etti.

Tezgâhtar dayanılmaz derecede uzun bir süre Dean'e sertçe baktıktan sonra alaycı bir gülümseme takındı.

Adam Dean'in sırtını sıvazlayarak, "Vardiyamız bitene kadar beklememiz söylenmemiş bir kural dostum," dedi. "Eğer bir bayan senin *arabanı* görmek isterse, işin bittikten sonra da görmek isteyecektir." Dean'i omzundan tutup asansöre çekti ama Dean direndi.

"Bana bir dakika izin verir misin?" Dean sordu.

"Sana bir telefon geldi. Babandan."

Dean adamın elini omzundan silkti ve kapanan asansör kapılarını zorla açtı. John Winchester yıllardır ölüydü ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak henüz doğmamıştı bile.

"Benim *neyim*?" Dean birden ölümcül bir ciddiyetle sordu.

"Ya da kardeşin? Ya da kuzenin? Bilmiyorum. Adamın biri. Sesi biraz sinirli geliyordu. Ve sinir bozucuydu." Adam Dean'in elini kapanmaya devam eden asansör kapısından çekti. "Ve işte sana profesyonel bir ipucu. O arabaların üzerinde hiçbir şey denemeyin. Sonunda yere yuvarlanırsın, kadın kafasını çarpar ve gecenin geri kalanında gözyaşları ve sızlanmalar olur. Güvenin bana."

Bu pek de onurlu bir durum değildi ama Sam'in başka seçeneği yoktu. Elleri ve dizleri üzerinde telefon kulübesinin tabanında düşen bozuk paraları arıyordu. Sadece birkaç bozuk parası vardı ve Dean telefona ulaşmak için acele etmiyordu. *Herhalde dikkati dağıldı*, diye düşündü Sam. *Eğer yanında bir kadın varsa...*

"Sam, sen misin?" diye bir ses duyuldu telefondan. "Dean!

Ben de seni bekliyordum-"

"Evet, o konuda, beni kontrol etmek için biraz daha bekleyemez miydin anne? Parşömenlerimizle ilgili bir ipucunu kaybetmeme neden oldun."

Sam sinirli bir şekilde, "Kontrol ," dedi. "Soyulduğumuzu bilmek istersin diye düşünmüştüm."

"Biz mi? Ben soyulmadım. Burada sahip olduğum tek şey bu aptal şapka ve onun da hâlâ bende olduğuna eminim."

"Dairemize zorla girildi-" "Ne?"

"Her yeri darmadağın etmişler." Sam telefona doğru yürümeye başladı, sonra kabinde iki yana hareket edebileceği sadece bir adımlık bir alan olduğunu fark etti. Birden telsiz telefonların neden icat edildiğini anladı.

"Sakin ol, koca adam. Sesin biraz kızgın geliyor." Dean sesini alçaltarak konuştu.

"BlackBerry'mi aldılar."

"Evet, bu çok zor Sammy," dedi Dean, belli ki sempati duyuyormuş gibi yaparak. "Cidden, kimin umurunda? 1954'te kime mesaj atmayı planlıyorsun?"

"Anlamıyorsun," diye karşılık verdi Sam. "2010 teknolojisiyle dolu 2010 model telefonumu aldılar, yani ciddi bir *Geleceğe Dönüş II* durumu yaşayabiliriz."

"Ne yani, Biff Delorean'ımızı mı çalacak?"

"Hayır, zaman çizgisini ciddi şekilde değiştirebiliriz. Onlarca yıldır var olmaması gereken şeyleri şimdi ortaya çıkarabiliriz-"

"Annemi öpmek zorunda kalacak mıyım?" Dean sırıttığı telefonda bile belli olan bir sesle konuştu.

"Dean." Sam Dean'i bu huyundan vazgeçirmesi gerektiğini biliyordu yoksa günün geri kalanında Marty McFly esprileri duyacaktı. "Lütfen."

"Tamam. Cass'in bana ne dediğini unutma, ne yaparsak yapalım, olan bu. Tarihi değiştiremeyiz, sadece bir süreliğine onun içinde yaşayabiliriz. Bir şeyi kırarsak, o her zaman kırılmıştır, her zaman böyle olmuştur."

"Cass sana bunu söyledi çünkü bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksek Don bizi neden geri göndersin ki?" Sam sordu. "Eğer parşömen gerçekten 1954'te yok edildiyse, biz bunu değiştireceğiz."

"O serserinin gelip bunları açıklığa kavuşturacağını sanmayın."

"Başka bir şey daha var," diye itiraf etti Sam. "İçeri giren her kimse eksiksiz. Sadece kırıp dökme işi değil."

"Yani motive olmuşlardı. Akıllarında özel bir şey vardı" dedi Dean.

"Biri bizi duymuş olabilir mi, parşömeni isteyen başka biri?"

Dean yüksek sesle nefes verdi. "Bu düşündüğümden daha zor olacak."

"2010 yılında, telefona yüklediğim son şey parşömenler için Wikipedia sayfasıydı. Muhtemelen hiç kimse onu geri getiremeyecek. Ama ya ? Ya dışarıda bir yerlerde
-"

"Kim zamanının elli yıl ötesinde bir teknoloji dehasıdır ve *aynı zamanda* parşömenleri önemser? sanmıyorum," dedi Dean.

Sam sessizdi. Dean'e hikâyenin geri kalanını anlatması gerektiğini biliyordu ama kardeşini hayal kırıklığına uğratmayı da göze alamıyordu. Sonunda nefesini yuttu ve kurşunu ısırdı.

"Kayıp olan bir şey daha var. Ruby'nin bıçağı."

"Kahretsin, Sam-"

Sam, Dean'in kaçınılmaz tiradını savuşturmaya çalışarak, "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Bıçağı dairede mi bıraktın? *Aklından* ne geçiyordu? Aptal olanın *ben* olduğumu sanıyordum?"

"Ben bırakmadım. Biri onu benden almış olmalı."

"Ne, YaniŞimdi Biz var ninjalar sonra Bize mi?" Dean diye sordu, kızgın bir şekilde.

"Koridorda bir kız vardı..." Sam sözünü yarıda keserek gerisini Dean'in hayal gücüne bıraktı.

"Bu mükemmel. Demek istediğim, daha önce de domuz eti yedik ama bu en iyisi." Dean bir nefes aldı. "Sammy? Orada mısın?"

"Evet, Dean. Ben buradayım."

Dean, "Bıçakla ya da bıçaksız, ilerlemeliyiz," dedi ve sonra alt tonda ekledi. "Gördüğüm bu sandığın üzerinde bir sürü işaret vardı, sanırım İbranice."

"Kulağa doğru geliyor."

"Demek istediğim, eğer paket İbranice ise, parşömenin kendisinin hangi dilde olacağını hayal edin-"

"Bunu şimdi mi düşünüyorsun?" Sam azarladı. "Bulduğum kitaplara göre, o bölgeden ve zaman diliminden benzer metinler erken Herodian kare yazısıyla yazılmış, ama bu dilden çok semboloji. Dil Aramice olmalı."

"Kendine sakla, Dan Brown. Demek istediğim, bu şeyi nasıl okuyacağız?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Sam. "Önce parşömeni bulmayı düşünelim."

"İyi sohbetler Sam," diye cevap verdi kardeşi, sesinde bir gerginlik vardı. "Hamburglar beni yakalamadan önce parşömenin izini bulmaya çalışacağım. Pantolonunu kaybetmemeye çalış."

"Bekle," diye Sam, "ne zaman ?"

"Vardiyam bittiğinde benimle burada buluş. Saat sekizde."

Sam Dean'in telefonu kapattığını duydu.

Telefon kulübesinden çıktı ve dışarıda dönen insan fırtınasının içine geri döndü. *Sanırım Dean birkaç saatliğine kendi başının çaresine bakabilir*, diye düşündü Sam, güneye, Waldorf'tan uzaklaşıp kütüphaneye doğru döndü.

İki saat sonra Sam Aramice konuşmaya hiç yaklaşamamıştı. Dünyanın en büyük kütüphanelerinden birinde olduğu için metinler kesinlikle mevcuttu ama dil Sam'in hayal ettiğinden çok daha karmaşıktı. Yardım olmadan doğru bir çeviri yapmak aylar sürebilirdi.

Acaba Bobby Aramice biliyor muydu? Bu o kadar da çılgınca bir fikir değildi, çünkü Bobby'nin üzerinde çalıştığı İncil kitaplarının büyük bir kısmı eski dillerdeydi. *Bobby burada olduğundan değil, diye* düşündü Sam. Kısa bir an için telefon rehberinde Şarkıcılar'ı aramayı düşündü. Bobby ellili yıllarda doğmuştu; tam o sırada bebek Bobby'nin kaşlarını çatmayı öğreniyor olması mümkündü.

Sam yine geri gönderilmeden önce Don'dan daha fazla bilgi almış olmayı diledi. Savaş Parşömeni'ni bulduklarında ne yapmaları gerekiyordu? Geçmişte tercüme mi edeceklerdi, yoksa gelecekteki benliklerinin bulması için *Bill ve Ted tarzı* mı saklayacaklardı?

Çocukların ileriye dönük plan yapma şansı pek olmazdı, bu yüzden fırsat ayağına geldiğinde Sam bunu değerlendirmeye karar verdi. Lobide bir telefon rehberi buldu ve son on sentini Amerikan İncil Derneği'ni aramak için kullandı - görünüşe göre Vatikan dışında İncil metinlerinin en yoğun olduğu yer burasıydı. Başlamak için iyi bir yerdi.

YEDİ

Dean'in işinin faydaları çok çeşitliydi. Odalarına gitmelerine yardım ettiği kadınlar her zamanki gibi göz alıcıydı, Dean'in tahminine göre 1954'te bile yeterince parayla güzellik satın alınabiliyordu. Ayrıca cömerttiler de. Müdürün verdiği haftalık yirmi doların çok düşük olduğu ortaya çıktı. Dean bahşişlerinin gerçekte ne kadar satın alabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama çok fazla olduğunu hayal ediyordu. Çoğu insanın bu tür esrarengiz gerçekleri bilip bilmediğini merak etti - çocuklar enflasyon oranlarını öğrendiğinde Dean okul gününde iblis avlamaya mı çıkmıştı?

İşin en belirgin avantajı erişimdi ama aynı zamanda dezavantajı da buydu. Parşömenlere çok yaklaşmıştı ama artık iki masa memurundan daha sik kafalı olanının yakın gözetimi altındaydı. Birkaç saat çalıştıktan sonra hâlâ kasaya inmeyi başaramamıştı.

Gün batımından kısa bir süre sonra, görevli nihayet resepsiyondan ayrıldığında eline bir fırsat geçmişti. Dean bagaj arabasını asansöre itti ve Rick'ten onu en üst kata bırakmasını isteyerek bu sefer kimsenin onu aramaya gelmeyeceğini umdu. Süslü lobiden çıkan ve sadece çalışanların girebildiği koridora giren Dean, otelin ne kadar çabuk birinci sınıftan alt sınıfa düştüğüne hayret etti. Ucuz duvar kâğıtlarındaki su lekeleri Winchesterlar'ın her zamanki uğrak yerlerini akla getiriyordu. Dean Waldorf'un temsil ettiği hız değişikliğinden hoşlansa da, koridorun sıkıcı aşinalığı onu avlanma moduna sokmaya yardımcı oldu.

Servis asansörünün kullanımda olma ihtimalini göze alamayan Dean arka merdiven boşluğunu kullandı. Buraya rutubetli demek hafif kalırdı. Çıplak ampul ışığı görmek için pek yeterli değildi ama muhtemelen merdivenlerin talihsiz durumunu örtbas etmeye yardımcı oluyordu.

Merdiven boşluğunun dibine doğru alçak bir kazıma sesi duydu ve hızını yavaşlattı. Sanki bir şey bitmemiş beton üzerinde sürükleniyor gibiydi.

"Tanrım, ben..." diye mırıldandı bir adamın sesi, mırıltıya dönüşmeden önce. Bardak cama çarptı ve ardından bir şişenin içindekileri yavaşça boşaltma sesi duyuldu.

Dean birkaç adım daha attı ve başını köşeye doğru çevirdi. Bir kez olsun Sam'in ağır ayaklarını yanında yere vurmamasından memnundu. Daha az kaslı Winchester olmanın avantajları vardı. Buna rağmen, üzerine tünediği merdiven pek de sağlam değilmiş gibi geliyordu.

"Bunu yapmak istememiştim," dedi adam, sesi sessiz bir çaresizlikle doluydu. "Asla yapmayacağımı biliyorsun..."

Dean cevabı dinlerken öne doğru eğildi, neredeyse çökmekte olan beton basamaktan kayıyordu ve levhanın parçaları aşağıya doğru sıçradı. Ses kesildi ve birkaç dakika sonra Dean kendisinden uzaklaşan ayak seslerini duydu. , diye içinden yemin etti, ses adamı koşmasına neden olacak kadar ürkütmüştü.

Dean omzunu kapı aralığından bodrum koridoruna çarptı ve koluna muhtemelen bir hafta boyunca geçmeyecek bir ağrı yayıldı. Adam fazla uzaklaşmamıştı, merdiven boşluğundan on adımdan daha az bir mesafede kayarak yere düşmüştü.

"Ne yapıyorsun, deniyorsun... ugh," dedi adam yutkunarak. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Dean yaklaşırken, "Yavaş ol dostum," diye cevap verdi. Adamın yüzü kızarmış ve ter içindeydi ve Dean onu daha önce Savaş Parşömeni sandığını Waldorf'a getiren gardiyan olarak hemen tanıdı. Ayrıca devrilmiş ve beton zemine damlayan Wild Turkey şişesini de tanıdı. "Anladığım kadarıyla zor bir gün," dedi adamın kimlik kartını okumak için eğilerek. "Bay McMannon?"

Adam bir hıçkırıkla ürperdi ve şişeyi dudaklarına götürerek dökülmemiş olanları içti.

Dean bu üzücü manzara karşısında başını eğdi. "Ben de ."

Bu herifin kasayı korumaktan sorumlu olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, bu sadece onu tutma meselesiydi.

O şişeyle tanıştım. Dean kendinden geçmiş bir sarhoşu soymaktan çekinmedi.

"Benim için de harika birkaç gün olmadı. Hatta on yıl bile harika geçmedi" dedi.

Ayağa kalkan McMannon, Dean'e temkinli bir bakış attı.

"Decade daha yeni-" diye başladı, sonra hıçkırdı, "başladı." Belli ki güvenlik görevlisi müdahaleci bir belboyla kalp kalbe konuşmaya hazır değildi.

Dean ona en iyi araba satıcısı sırıtışını verdi.

"Bize bir şişe daha getirmeme ne dersin?"

James McMannon şimdilik kendini kontrol edebiliyordu. Bodrum katına nasıl geldiğini, hatta hangi gün olduğunu bile tam olarak hatırlayamıyordu ama en azından kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu.

Görevlinin başka bir şişe almak için merdivenlerden yukarı koşuşturmasını izledi. Adamla ilgili bir şey -kokusundan mı kaynaklanıyordu- tedirgin ediciydi. James bir an için geri döndüğünde onu öldürmeyi düşündü ama bu düşünceyi hemen kovdu. *Bunu neden yapayım ki? Bunu neden düşüneyim ki?* O anda aklına bir görüntü geldi: yeğeni Barney, kafası bir bez bebeğinki gibi sallanıyordu, gözleri tamamen cansızdı.

Bunu nerede görmüştü? Korkunç bir rüya mıydı? Derinlerde bir yerde James'in bir parçası ağza alınmayacak bir şey yaptığını biliyordu ama beyninin o kısmı şu anda Bourbon'da boğuluyordu. Ne olursa olsun, Barney'i öldüren James değildi; onun içinde yaşayan garip ve o hayvan şimdilik uyuyor gibi görünüyordu.

Tuhaf düşünceleri kovmak için başını salladı. Şimdi yeni viski şişesi olan çocuk neredeydi?

Paranoya avcıların yaşam tarzına derinlemesine işlemişti ve Sam Winchester beş yaşından beri kuyrukları kontrol ediyordu. Manhattan'ın ortasındaki girdapta yürümek onun için hayal edilemeyecek kadar zordu, özellikle de o gün zaten bir kez takip edildiğini bilerek.

Geri çekil, birkaç dakika bekle, sonra yoluna *devam et,* diye kendi kendine Sam. Bu babasının mantrasıydı ve

New York'un dolup taşan sokakları için değil, küçük kasaba Amerika'sı için tasarlandığı açık.

Amerikan İncil Derneği'nin bulunduğu yüksek tuğla bina, Waldorf'un birkaç blok kuzeyinde, 57(inci) Sokak ve Park Avenue'de yer alıyordu. Sam oradan geçerken kardeşini kontrol etme isteğine karşı koymuştu ama hâlâ cep telefonsuz yaşamanın hayal kırıklığını hissediyordu. Dean'in parşömene yaklaşmak için bir girişimde daha bulunduğunu tahmin ediyordu ama vardiyasının bitmesine birkaç saat vardı ve Sam bunu kesin olarak öğrenebilirdi.

Sam'in bağlantısı onu Derneğin ön lobisinde bekliyordu.
Kendisine küçük gelen bir takım içine tıkıştırılmış, yapılı bir adamdı. İnce kravatı, takım elbisenin darlığını vurguluyordu. Kolu kanvas bir askıdaydı ve Sam adamın başını ne tür bir belaya soktuğunu merak ediyordu.

"Bay Sawyer?" Sam sordu.

Adam başını salladı ve bir dizi sandalyeyi işaret .

"Lütfen bana Walter deyin. Otursana. Size bir içki getireyim mi?"

Sam cevap veremeden Walter iki bardağa buz küpleri koydu ve her birine amber rengi sıvı döktü.

Walter, Sam'e içkisini uzatırken, "Telefonda daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi. "Ne aradığınızı anladığımdan emin değilim."

"Ben de emin değilim, henüz değil. Dini bir kalıntı satın alma sürecindeyim, ailemi ilgilendiren bir şey-"

"Yahudi misin?" Walter gözlerini hafifçe kısarak araya girdi.

"Hayır, öyle değil... tam olarak öyle değil."

Walter dalgın dalgın içkisini yudumlarken dikkati tamamen Sam'in üzerindeydi.

"Ama İbranice kalıntılardan, Eski Ahit el yazmalarından bahsetmiştiniz." Bir an durakladı, gözleri bariz bir soru soruyordu. "Sormamın sakıncası yoksa, 'aile ilgisi' nedir?"

Sam omuz silkerek, "Dünürler," dedi.

Bilgin bunu kabullenmiş görünüyordu.

"Ve belgeleri edindiğinizde, bunların yorumlanmasına ihtiyacınız olacak."

"Tercüme edildi," diye düzeltti Sam. "Bence İncil'in yorumlanması en iyisi kişiye bırakılmalıdır."

Walter çarpık bir yarım gülüş attı. "Yeterince makul." Dağınık kahverengi saçlarından bir tutamı alnına doğru taradı. "Bunun Ölü Deniz Parşömenleri ile bir ilgisi var mı?"

Sam yüzünü nötr tutmaya dikkat ediyordu. "Parşömenler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Onlar yüzyılın en önemli tarihi keşfi," dedi Walter, sanki bunu birçok kişiye birçok kez söylemiş gibi kesin, neredeyse prova edilmiş bir diksiyonla. "Aslında her yüzyılın. Gerçi insanların bunu kabul edip etmemesi tamamen farklı bir konu."

Walter'ın tepkisini inceleyen Sam, "Bu ilk uydurma Eski Ahit metni değil," diye cevap verdi.

"Apokrif. Onu Yaratılış ya da Vahiy'den daha az önemli kılan nedir? Ya da Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'dan?" Walter üstü örtülü bir hoşnutsuzlukla tükürdü.

"Onları okudun mu? Parşömenleri?"

Walter hemen cevap vermedi, onun yerine Sam'in gözlerinin içine baktı, sanki parşömenler hakkında bildiklerini paylaşmaya layık olup olmadığına karar vermek ister gibiydi.

"Hayır."

Sam zorla gülümsedi ve sert içkisinden bir yudum aldı. *Sek viski* olduğunu fark etti. En azından öğleden sonraydı. Bardağı yakındaki sehpanın üzerine koyarken Walter'ın kanvas askısının üzerinde kırmızı bir leke olduğunu fark etti.

"Kolun iyi mi?" diye sordu kanlı lekeyi göstererek.

Walter dikkatsizce baktı. "Metroda daha dikkatli olmalıyım," dedi ve ayağa kalktı. "Hadi ofisime gidelim ve parşömenler hakkında konuşalım."

Waldorf Astoria'nın alt bodrum katı Dean Winchester'ın etrafında dönüyordu. Başını uzun arkalıklı bir sandalyenin minderine yaslamış, ayaklarını otelin kasasının dışındaki güvenlik masasına dayamıştı. Ayıklığı çoktan gitmişti.

"Berbat bir hafta geçirdiğini düşünüyorsun, sana bir şey söyleyeyim James," dedi Dean, üst kattaki bardan aşırmayı başardığı tek içki olan neredeyse boş bir votka şişesiyle çılgınca işaret ederek. "Ben... gelecekten geliyorum."

James ise Dean'in söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyordu. Rüzgâra karşı üç çarşaftan çok daha fazlasıydı, tombul yanakları ve gözleri kızarmıştı, göz kapakları yorgunluktan sarkıyordu.

"Lanet olası gelecek, dostum."

James sanki başka birinin vücudunun bir parçasıymış gibi ellerini dikkatle inceledi.

"İnternet diye bir şeyimiz var, porno şehri gibi. Ne istersen var. Nelerden hoşlanırsın, dostum? Asyalılar mı? Asyalılar var," dedi Dean bilmiş bir bakışla. Gerçekten de Asyalılar vardı.

James'in başı yere doğru eğildi. Dean bunun kendi anı olduğunu anlayarak sustu ve James'in kendine beklemeye başladı. Bunun yerine, James tamamen yere düştü ve bir tokatla betona çarptı.

"Bunu yarın hissedeceksin," dedi Dean kasa kapısına doğru ilerlerken. Sarhoş haliyle James'in bacaklarına takıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordu.

Kasa küçük bir bankanın kasasına benziyordu, ağır bir şifreli kilitli kapısı vardı ve hiç şüphesiz kasalarla dolu bir odaya açılıyordu. Dean ana kasaya girmenin nispeten kolay olacağını biliyordu, ne de olsa bu konuda biraz tecrübesi vardı ama içeride Savaş Parşömeni'ni bulmak daha zor olabilirdi. James'in daha önce büyük bir sandığı getirdiğini görmüştü ama parşömenin ne kadar büyük olduğu ya da ayrı ayrı kilitli bir kasaya konulup konulmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ana kapının tamburlarının yerine oturmasını dinlerken James'in yerde seğirdiğini duydu. *Zavallı piç*, diye düşündü Dean, *zaten yeterince sorunu varmış gibi görünüyor. Bu hiç yardımcı olmayacak*. Dean James'in sorununun ne olduğunu bilmiyordu, çünkü içki maratonları boyunca pek konuşkan olmamıştı.

Birkaç dakika sonra ağır kapı açıldı. Dean'in parşömeni bulma konusundaki tüm korkuları, kasanın ortası birkaç büyük kavanozla dolu olduğu için hemen giderildi. Görünüşe göre

Binlerce yıllıktı ve her birinin üzerinde semboller olan bir kapağı vardı. Dean hızla onlara doğru ilerledi. En yakındaki kavanozun kapağını kaldırdı ve şaşkınlıkla kapağın içine bir şekil kazınmış olduğunu gördü; ilkel bir Şeytan Tuzağı. Bir iblisi içine alabilecek kutsal bir sembol.

Dean tepki veremeden gırtlaktan bir hırıltı duyuldu.

James McMannon kasanın dışında duruyordu, tamamen ayıktı, gözleri simsiyahtı. Dean ne kadar berbat durumda olduğunu düşünmek için bir kalp atışı geçirirken James hücuma geçti.

SEKİZ

Hatırı sayılır ağırlığına rağmen James'in ele geçirilmiş bedeni yarı ağırlığındaki bir adamın hızı ve hafifliğiyle hareket ediyordu. Etli eli Dean'in boynunu kavradı ve onu ayaklarından kaydırıp kasanın duvarına yasladı. Dean'in ayakları sert zemini zorluyor, ayak parmakları çimentonun birkaç santim üzerinde sallanıyordu.

James Dean'e sanki yepyeni bir böcek türü keşfetmiş gibi dikkatli bir gözle baktı. Dean nefes almak için soluk soluğa kalırken o Dean'in başını bir o yana bir bu yana döndürdü.

"Dinle dostum," dedi Dean boğuk bir sesle. "Yeni bir et giysisi giydiğin için çok mutlu olduğunu biliyorum ama açıkçası daha iyi durumda birini seçebilirdin. Zavallı adamı rahat bırakmaya ne dersin?"

James Dean'in yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve onu *kokladı*.

Dean adamın gözlerindeki vahşi bakışı fark ederek, "Vay canına, adamım, ben sapıkça şeylerle ilgilenmiyorum," diye ciyakladı. "Bu benim için biraz fazla *Mutual of Omaha's Wild Kingdom gibi*. Beni bırakmaya ne dersin?"

James bir kol hareketiyle Dean'i kasadan dışarı fırlattı. Dışarıdaki köhne masanın üzerinden süzüldü ve önce beton duvara çarptı. Yere yığıldı, bilinci hızla kayboldu. Dean'in karanlık onu ele geçirmeden önce duyduğu son şey uluyan, vahşi bir *havlamaydı*.

Dean , aşağılık masa görevlisi tepesinde dikiliyordu. Dean başını güçlükle çevirdi. Kasanın kapalı olduğunu ve James McMannon'ın ortalıkta görünmediğini fark etti.

Dean kolunu masa memuruna doğru kaldırdı. "Biraz yardım alabilir miyim?" "Kovuldun. Üniformanı geri ver ve ."

Dean kendini bir dirseğinin üzerinde kaldırmayı başardı.

"Yani bu küçük şirin şapkayı alamayacak mıyım?"

Resepsiyon görevlisi dudak büktü, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Dean kafatasının arkasındaki kaz yumurtasını hissetti. *İçeriden çalışmak buraya kadarmış.*

Ayağa kalkarken Dean kendini duvara yaslamak zorunda kaldı. Biraz tökezledi, o kadar votkanın metabolize olması için yeterince uzun süre baygın kalmamıştı.

Dean belboy maymunu kıyafetini geri verdikten sonra karanlık kaldırıma doğru tökezleyerek yürüdü. Güneş batmıştı ama ne zaman? Ne kadar zamandır dışarıdaydı? 1954'te kendine geldiğinde saati durmuştu ve tekrar çalıştırmayı başaramamıştı. Dairenin hangi yönde olduğunu anlamaya çalışarak iki tarafa da baktı. Sonra kaldırımda hızlı bir ayakkabı sesi duydu. İki NYPD memuru hızla ona doğru yaklaşıyordu ve bu iyi bir haber olamazdı. Dean topuklarının üzerinde döndü ve caddenin karşısına geçmeye çalıştı ama polisler hemen iki kolunu birden kavradı.

"İçkiyi biraz fazla kaçırdın, değil mi dostum?"

Dean onlara baktı, biraz gözleri kamaşmıştı.

"Hiç de değil memur beyler. Daha yeni . Marilyn Monroe ile harika bir gece geçirdim. Tam bir cehennem kedisi."

"Bunun için DiMaggio'nun suratına bir sopa indirmesine izin vermeliyiz," dedi memurlardan biri, diğeri bir çöp arabası çağırırken.

Araç geldiğinde, Dean'i kabaca aracın arkasına ittiler ve hızla uzaklaştılar.

Sam karakola vardığında Dean birkaç saattir bir hücrede oturuyordu. Karakol şefi Sam'i eski binanın altındaki nezarethanelere götürdü ve orada kardeşini temiz bir ranzada oturmuş kahve içerken ve hücre arkadaşıyla poker oynarken buldu, üç martinili öğle yemeği kontrolden çıkmış gibi görünen buruşuk takım elbiseli bir adamdı. Dean Sam'i görünce ayağa fırladı.

"10 dolar var mı?"

"Dean, paramın hiçbirini kullanamam. İşe yaramaz."

Dean arkasındaki adamı göstererek, "Aynen öyle, bana bir onluk ver," diye fısıldadı.

Sam ceplerini karıştırdı ve bir banknot çıkardı. Dean parayı aldı ve karyolaların arasında yere attı.

Dean, "Senin beşini göreceğim ve sana beş artıracağım," dedi. Sonra tekrar duvara yaslandı.

"Benim kanım için fazla zengin," dedi adam.

"Sanırım pot benim o zaman." Dean bir yığın bozuk para ve banknotu ona doğru çekti. "İyi bir oyun için teşekkürler."

Gardiyan kapının kilidini açtı.

"Teşekkürler Joe, iyi iş çıkarmaya devam et." Dean kazandığı 1954 dolarlık banknotları havaya kaldırırken Sam'e gülümsedi.

Çocuklar istasyondan dışarı çıktılar.

"Radarın altında kalmak güzeldi Dean."

"Başka seçeneğim yoktu. Parşömeni yakalamaya çok yaklaşmıştım. Ve flaş haber! Muhafız McTubby sıradan bir değildi. Bir iblis tarafından ele geçirilmişti ve şimdi serbest dolaşıyor. Ruby'nin bıçağını kaybetmiş olman da hiç yardımcı olmadı."

Sokağa çıktılar.

"Bekle, ele geçirildi de ne demek?"

"Bilirsiniz, siyah gözler, süper insan gücü, tüm bunlar 1954'te burada."

"Ne istiyormuş?"

"Karaciğerimi yemek için mi? Ben nereden bileyim?" "Peki, bir şey söyledi mi?"

Dean hatırlamaya çalışarak durakladı. "O kadar çok konuşmazdı ki... havlardı."

"Ne, köpek gibi mi?" Sam eğlenerek sordu. Dean'in yüz ifadesi sertleşmeye devam edince bunun bir şaka olmadığını anladı. "Bekle, gerçekten mi? İblis bekçi köpeği gibi mi?"

"Yarı köpek, yarı insan mı? Bir çeşit insan-köpek. İnsandan çok köpek. Her neyse. Fark etmez. Şu anda en önemli şey parşömeni alacak kadar uzun süre yolundan çekilmek. 2010'a canlı dönmek güzel bir avantaj olur."

Winchester kardeşler küçük dairelerine döndüklerinde saat neredeyse sabahın üçüydü. Yarım saat boyunca notlarını karşılaştırdılar ve son yirmi yılın olaylarını gözden geçirdiler.

Dört saat. Sam kütüphanede ve Walter'dan öğrendiği her şeyi Dean'e anlattı, Abaddon hakkındaki bilgiler hariç.

Keşfettikleri her şey göz önüne alındığında, çocuklar şimdi birkaç sorunla karşı karşıyaydı. İşlemin ne zaman gerçekleşeceğini bilseler de, parşömenlerin gerçek alıcısının kim olduğunu bilmiyorlardı. Satışa bir bankacının dahil olduğunu biliyorlardı ama bu kişinin kim olduğunu bulmak için biraz ayak işi yapmak gerekecekti. Onu bulsalar bile, parşömenleri Waldorf Astoria'da ele geçirmeye çalışmaktansa, asıl işlemden *önce* almak çok daha kolay olacaktı, özellikle de Dean işini kaybetmişken. Ayrıca silahları yoktu ve Savaş Parşömeni'ni ele geçirdiklerinde Don'la nasıl bağlantı kuracakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

O gece onlara bahşedilen tek merhamet beklenmedik bir kaynaktan geldi. Yan komşuları bütün gece boyunca duvarın sallanmasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde kavga etmişlerdi. Gürültünün en yüksek olduğu anda, bir Murphy duvar yatağı görünmeyecek şekilde saklandığı duvardan fırladı.

"İyi haber şu ki," dedi Sam, "hırsız da onu bulamamış." Sonra yatağa uzandı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Dean yıpranmış kanepeye uzandı. *Sanki yıllardır uyumamış gibiydim*. Düşünceleri Waldorf Astoria'nın lobisindeki uzun bacaklı esmer kadına kaydı. 2010 yılında tek başına seyahat eden bir kadın görmek alışılmadık bir şey değildi; 1954'te bu başka bir hikâyeydi. Onun kim olduğunu ve nereden geldiğini merak etti. Kendini taşıyışında bir şeyler vardı. Kadının kendinden emin yürüyüşü ve ona doğru bakışı, neredeyse *içine* bakışı onu cezbetmişti. Dean iblisin ele geçirdiği muhafızı avladıktan sonra buralarda takılıp onunla tekrar karşılaşmayı deneyebileceğini düşündü. O döneme uygun bir açılış cümlesi bulmaya çalışırken uyuyakaldı.

Sabah Sam ve Dean New York Halk Kütüphanesi'nin merdivenlerinde oturmuş kahve yudumluyorlardı. Dean kahvenin sadece beş sent olduğuna ve bütün bir pizzanın yetmiş beş sent olduğuna inanamıyordu. Yemek cennetinde yaşamak gibiydi.

Bir sonraki hamlelerinin ne olacağını tartıştılar. Sam'in *Wall Street*'teki adrese bir telgraf göndermesine karar verdiler.

Gazetenin seri ilanında, parşömenleri satın almakla ilgilendiğini söylüyordu.

Dean Waldorf'a geri dönmek ve James'i bulmak istiyordu - iblisin yaklaşan müzayedenin yapıldığı yerde takılıyor olması tesadüf olamazdı. Ama otele dönmeden önce bir takım elbise almaya kararlı bir şekilde ikinci el dükkânına gitti ve ardından sinekkaydı tıraş olmayı planladı. Waldorf'a sivil olarak dönecekse, uygunsuz görünmek istemiyordu.

* * *

Sam bir Western Union buldu ve parşömenleri satan tarafa bir telgraf gönderdi.

WSJ'DEKİ CLSFD REKLAMINDA GÖRÜLEN İNCİL PARŞÖMENLERİYLE İLGİLENİYORUM STOP PARAM VAR STOP CİDDİ ALICI STOP LÜTFEN CEVAP VERİN

ÇABUK ŞARKICIYI DURDUR

Aslında hiç paraları yoktu ama Sam köprüye geldiğinde geçecekti. Bobby'ye verdiği küçük şapka ipucunun yerinde olduğunu düşündü ve Bobby'nin onlara yardım etmek için orada olmasını her zamankinden daha çok diledi.

Sam tezgâhtara kendisine nerede ulaşabileceğini söyledi ve bir saat içinde tekrar uğrayıp bir yanıt alıp alamayacağını öğreneceğini söyledi. Sonra Gimbels'a doğru yola çıktı.

Erkek reyonuna göz atan Sam yirmi sekiz dolara yün bir takım elbise buldu. Parası vardı -Dean'in bahşişleri ve nezarethanedeki poker oyunu onlara yaklaşık yüz dolar kazandırmıştı- ve Sam takım elbisenin buna değeceğine karar verdi. Takım elbiseyi mağazadan çıkarken giydi, 2010'daki normal kıyafetlerini Gimbels çantasına doldurdu.

Sam mağazanın hemen dışında bir berber dükkânı olduğunu fark etti. Sadece "biraz üstten", yaklaşık dört inç olduğu ortaya çıktı. Sam dükkânın aynasında kendine baktı. *İşte bu farklı,* diye düşündü. Berber saçını biraz Murray's Pomade ile düzeltti ve gitmeye hazırdı.

Western Union'a geri döndüğünde, bir telgraf onu bekliyordu.

ŞARKICI STOP CÖMERT TEKLİFİ DEĞERLENDİRECEKTİR STOP 21 CLUB'TA SAAT 11'DE BULUŞALIM STOP FELDMAN'I İSTEYİN

Sam başını kaldırdı ve yakındaki bir bankanın dış duvarındaki saati gördü; saat 10:30'du. Yoldan geçen birine yolu sordu ve Altıncı Cadde'den kuzeye doğru ilerlemeye başladı; oraya tam zamanında varacaktı.

Sam, 21 Club'da, aşağıdaki sokak katındaki restoranın sundurma çatısına monte edilmiş çim jokeylerine hayranlıkla baktı. Buraya daha önce hiç gelmemişti. Kardeşler New York'a ne zaman gelmiş olsalar, hep bir av için gelmişlerdi. Şehrin kültürünün tadını hiç çıkaramamışlardı.

Sam karanlık restorana girdi. Kırmızı deri koltuklar odayı çepeçevre sarıyordu ve odanın her santimi bir çeşit oyuncakla süslenmiş, asılmış ya da sarılmıştı. Şef garson Sam'i koyu kahverengi takım elbiseli genç bir adamın oturduğu masaya götürdü, Sam adamın yirmi beş yaşından büyük emindi. Bu çocuğun nasıl olup da eski İncil metinleri satma işine girmiş olabileceğini merak etti.

"Bay Feldman?" Sam sordu.

"Hayır, ben onun ataşesiyim, Bay Benjamin Shochat." Adam ayağa kalktı ve Sam'in uzattığı elini sıktı. "Bay Feldman'ın adına konuşuyorum. Sanırım siz de Bay Singer'sınız?" Adamın kulağa Orta Doğulu gibi gelen hafif bir aksanı vardı.

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdi Sam. Oturdu ve garsona bir bardak su getirmesini işaret etti. "Parşömenlerle ilgileniyorum ve onlara teklif vermek istiyorum ama önce görmek istiyorum." Sam masaya geldiğinde adamın elinin boş olduğunu fark etmişti. Eğer Shochat'ı kendisini Waldorf'a götürmeye ve parşömenleri göstermeye ikna edebilirse, işe koyulabilirdi.

Bay Shochat Sam'in yüzünü inceledi. "Birisi için çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Henüz bir şey söyleyecek durumda değilim," diye doğaçlama yaptı Sam. "Ama bir başkası adına konuşuyor olsaydım, bu çok

büyük miktarda sermayesi olan ciddi bir alıcı. Ancak bu kişi önce malı incelememi istiyor."

Genç adam homurdanarak, "Mümkün değil," diye cevap verdi. "Onlar bir kasada, yoğun güvenlik altında tutuluyor."

Sam gülümseyerek, "Waldorf Astoria'da," dedi ve mecazi anlamda kartlarını masaya koydu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Shochat açıkça sinirlenmişti ve bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Bir şeyler biliyorum. Parşömenleri görmek
isterim." "Yeterli paranız olduğunu nereden
bileyim?"

Sam ayağa kalktı. "Sanırım ne kadar ciddi olduğumu çoktan kanıtladım Bay Shochat. Bay Feldman iş yapmak istiyorsa lütfen benimle temasa geçsin."

Shochat giderek daha gergin görünüyordu. Boyundan büyük işlere kalkıştığı belliydi ve dikkatli davranmazsa büyük bir balığı elinden kaçıracağından korkuyordu.

"Tamam, bekle," dedi aceleyle. "Lütfen oturun." Su bardağından biraz içti. "Bay Feldman'ın ilgilenen başka bir tarafı daha var ve 100.000 ABD doları tutarında bir ilk teklifte bulundular. Daha yükseğe çıkmaya istekli misiniz?"

Sam aslında hiç parası olmadığı için istediği her şeyi söyleyebileceğini fark etti. Tekrar masaya oturdu.

"Eğer parşömenler gerçekse, bu fiyatın iki katı kelepir olur," dedi umursamazca.

Shochat sandalyesinde geriye yaslandı, etkilendiği belliydi. Sonra Sam yirmi sekiz dolarlık takım elbiselerin ve yetmiş beş sentlik büyük pizzaların olduğu bir çağda 200.000 doların muazzam bir para olduğunu hatırladı. Shochat düşünürken o da bekledi. *Sadece müzayedeye bir davetiyeye ihtiyacım var, hepsi bu*. O ve Dean gerisini kendileri halledebilirlerdi.

Shochat sonunda, "Size geri döneceğim," dedi ve ayağa kalktı. "Bay Feldman ile konuşacağım. Onun adına pazarlık yapamam."

Sam de ayağa kalkarak, "Peki," dedi.

Genç adam kafasına bir derbi geçirdi, Sam'e doğru eğdi ve gitti.

Dean büyük deri berber koltuğunda rahatça uzandı. Kendisine yapılan inanılmaz yakın tıraştan etkilenmişti. *Erkekler neden bunlardan vazgeçer ki?* diye merak etti.

İkinci el koyu renkli bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve siyah bir derby almıştı. Dean hiçbir zaman şapka takan biri olmamıştı ama derbinin verdiği his hoşuna gitmişti. İçine bir tür silah gizleyip gizleyemeyeceğini merak etti.

Sokağa çıktığında, traşlı ve giysileri içindeyken kendini tamamen gizli hissediyordu. Şimdi otelin etrafında fark edilmeden dolaşabilir ve böylece parşömenler için bir şans daha elde edebilirdi.

Birkaç dakika sonra Dean Waldorf Astoria'nın zengin lobisine adım attı. Hiçbir alarm çalmadı. *Kılık değiştirmek işe yarıyor sanırım,* diye düşündü. Bir gün önce geri vermeyi ihmal ettiği anahtar setini kullanarak arka merdiven boşluğuna ulaştı. Sessizce alt bodruma girdiğinde planının işe yaramayacağını hemen anladı.

Görünüşe göre birileri dünkü izinsiz girişini çok ciddiye almıştı; şu anda kasanın dışında üç koruma bekliyordu ve hepsi de silahlıydı. Onlar kendisini fark etmeden Dean solundaki yarı açık kapıdan içeri süzüldü.

Kendini rutubetli bir erzak dolabının içinde buldu, tek bir metal sandalye vardı ve içinde sırtı Dean'e dönük bir adam yığılmıştı. Dean temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi.

Güvenlik görevlisi James olduğunu fark etti. *Uyuyor muydu?* Dur*, iblisler uyur mu?* Silah taşımadığı için uyuyan köpeği rahat bırakmaya karar verdi. Sonra köşedeki çuvalı gördü ve kullanışlı bir bilgiyi hatırladı: Kötü New York kışlarında, kapıcılar Waldorf Astoria gibi önemli binaların kaldırımlarda buzu eritmek için tuz kullanırlardı. Görünüşe göre otelin tuz stoku da tam bu dolapta saklanıyordu.

Dean bir çantanın köşesini yırtarak açtı ve yarısını boşalttı. Bu işe yarayacaksa hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Çuvalı kollarının arasına aldı.

"Aziz Mary ne yapıyorsun?" James aniden uyanmış ve ağzının kenarındaki tükürüğü silerek sordu.

Dean tereddüt etti, tuz torbasını muhafızın başının üzerine kaldırdı. Hızlı bir karar vererek çantayı yanına indirdi.

İki adam da birkaç saniye konuşmadı, sonra Dean boğazını temizledi.

"Tuz alıyorum," dedi.

James normal yeşilimsi mavi renkte olan gözlerini ovuşturdu.

Şeytani ele geçirilme belirtisi yoktu. Yine de Dean iblisin hâlâ James'in içinde olabileceğini ve zamanını beklediğini .

"Beni hatırlıyor musun?" Dean sordu.

James sandalyede öne doğru eğildi ve ellerini kısa saçlarında gezdirdi.

"Hayır, dostum. Neden ki?"

Dean *dünyanın en kötü akşamdan kalmasına sahip gibi görünüyor*, diye düşündü.

Garip bir şekilde, adama karşı biraz sempati duydu.

"Önemli bir şey değil. Belki benim kiliseme gitmişsindir diye düşündüm," dedi. James Dean'e baktı, yüzü lekeli ve kızarıktı.

"Tuzunu al ve beni yalnız bırak," dedi yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi olmadan.

Dean *beni gerçekten tanımadığını* düşündü. *Belki Cujo hayatına devam etmiştir?* Kendisine söyleneni yaptı, tuz çuvalını aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Yanından geçerken çuvalı 'yanlışlıkla' James'in kucağına düşürmeyi düşündü ama bu dürtüsünü kontrol etti. Kapının dışında üç koruma vardı ve her biri Dean'in Waldorfa geri döndüğünü fark ederlerse ona bir kurşun sıkabilecek kapasitedeydi.

Merdiven boşluğuna geri dönen Dean tuz çuvalını bıraktı ve durumu değerlendirdi. Eğer James hâlâ ele geçirilmişse, bu Dean'in şimdiye kadar karşılaştığı en garip iblislerden biriydi. Ev sahipleri genellikle iblisin anılarını korurdu, ya da tam tersi. *Belki de o bir iblis . Belki de başka bir şeydi. Bu havlamayı açıklayabilirdi.*

Lobiye döndüğünde Dean barlardan birine geçti. Bir Seven and Seven söyledi ve kırmızı kadifeden derin bir sandalyeye oturdu.

"Size katılabilir miyim?"

Dean kafasını kaldırdı. Bir gün önceki kız karşısında duruyordu. İnce bordo bir takım elbise giymişti ve eteği dizlerinin hemen altında duruyordu. Cevap beklemeden karşısına oturdu.

"Yani bir gün belboyluk yapıyorsun, ertesi gün barda misafir olarak bulunuyorsun. Bu çok tuhaf," dedi Dean'e bakarak. Gözleri Dean'in giydiği her bir kıyafeti işaretliyor ve yüz hatlarını not gibiydi.

Öne doğru eğildi. "Fark etmiş olmanız da tuhaf," dedi. Kız gülümsedi ama yüzü kızarmadı.

"Nasıl unutabilirim ki? Bir erkeğin benimle tanıştıktan sonra otuz saniye içinde bana içki ısmarlamayı teklif etmesi sık rastlanan bir şey değil."

"Biraz zaman ver. Altmışlı yıllar geldiğinde senin gibi kızlar-" Dean kendini durdurdu. *Neden altmışlı yılları onun için mahvedecekti ki?* "Her neyse, bu kadar ileri gittiğim için özür dilerim. Bu hiç bana göre değil."

"Şimdiden bana yalan mı söylüyorsun? Bu iyi bir işaret değil."

Dean sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Tamam, tıpkı benim gibi," dedi. "Sorun değil, canlandırıcı bir şey. Demek ki o kadar da karmaşık değilsin." "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

Kız güldü. "."

Dean yine yalan söyledi. "Dün adını duymamıştım."

"Julia. Julia Wilder."

Minyon eldivenli elini uzattı ve Dean kibarca sıktı, jestin tuhaf resmiyetine sırıttı.

Yarım saniye için neredeyse ona gerçek adını söyleyecekti. "Ben Malcolm. Malcolm Young," dedi onun yerine. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Soruma cevap vermedin Malcolm. Nasıl oluyor da bir gün belboy, ertesi gün misafir olabiliyorsun?"

Dean umursamaz bir tavırla, "Büyük terfi,"

dedi. Barmene işaret etti.

"Viski lütfen. Bir buz küpü," diye talimat verdi.

Dean kaşlarını kaldırdı. Bu kadar küçük bir kadın için oldukça sert bir içkiydi. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Julia öne doğru eğildi.

"Babam ve ben dünyanın her yerinde yaşadık. İçki içmekte çok ustayımdırBir kadın için alışılmadık bir durum, biliyorum."

Dean gülümsedi. "Aslında etkileyici diyecektim." "Peki

Malcolm Young, bana kendinden bahsetsene."

"Anlatacak pek bir şey yok aslında. Kardeşimle birlikte iş için New York'tayım."

"Ne tür bir iş ? Çanta taşımanın yanı sıra öyle." Dean ikinci el takım elbisesinin ceketini düzeltti.

"Aile işi. İmha. Bellboy kıyafeti giyiyordum. konuklara haber vermeden oteli keşfedebilir."

"Waldorf Astoria'da böcek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bunu benden duymadın." Dean kadehini kaldırdı. "Böceklerden arınmaya."

Julia Wilder çınladı onun Cam, O zaman, ile a hanımefendi gibi bir yudum aldı, kendininkini boşalttı. Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Young. Tekrar." "Gidiyor musunuz?"

"Bir randevum var. Şehirde daha uzun süre kalacak mısın?"

Dean, "Teklif bekliyoruz, sonra eve gideceğiz," dedi. Tamamen yalan değildi.

"Belki seni tekrar görürüm." Gülümsedi ve lobiden geçerek misafir asansörlerine doğru yürüdü.

Dean onu izledi ve iç geçirdi. *Neden bütün havalı kızlar geçmişte yaşıyor?*

DOKUZ

Sam Western Union'a uğradı ve Bay Feldman'dan gelen bir başka telgrafın kendisini beklediğini gördü.

1 TEMMUZ ST ÖĞLEN PRESIDENTIAL SÜİT WALDORF ASTORIA

Sam başarmıştı, müzayedeye davet edilmelerini sağlamıştı. Şimdi zor olan parşömenin kendisini ele geçirmekti. *Tehlikeli olabilirdi, özellikle de planı yapan Dean ise.*

Bir sonraki adım olarak silaha ihtiyaçları olduğu aşikârdı. New York'taki olağan bağlantılarının çoğu henüz doğmamıştı bile, bu yüzden Sam'in alternatif bir çözüm bulması . Küçük İtalya'ya karar verdi. Sam, ağabeyi sayesinde *Godfather* filmlerini onlarca kez izlemişti ve bunların hepsinin kurmaca olamayacağını düşündü*. Ne de olsa Mario Puzo neden biliyordu.*

Canal Street İstasyonu'ndan ayrılan Sam, Küçük İtalya'nın bazı küçük ara sokaklarına yöneldi. On dakika sonra, vitrininde KAPALI tabelası olan bir restoranın önünde durdu. İçeride, orta yaşlı birkaç adamın büyük bir masanın etrafında oturmuş konuştuklarını gördü. Benzer şekilde yıpranmış görünen bir adam da ön tarafta oturmuş, dişlerinin arasından üzüm çekirdeklerini ayıklıyordu.

"Merhaba," diye başladı Sam tereddütle. "Biriyle konuşmayı umuyordum, bir... iş anlaşması hakkında." Şimdi karşısında gerçek bir mafya babası olabilecek biri duruyordu ve ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Adam başını kaldırarak, "Sadece üyeler girebilir," dedi. Sam adamın gözlerinden birinin şişmiş olduğunu fark etti.

"Bu oldukça parlak," diye yorum yaptı.

"Bak evlat, senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan yoluna devam et."

Normalde Sam olay çıkaracak biri değildi. Bu durumda, dünyanın yükü omuzlarına binmişken, gelenekleri çiğnemeye hazırdı. Derin bir nefes aldı ve daldı.

"Dinle adamım, kurnazlık için zamanım yok. Bana silah lazım. *Bir* silaha." Sam cebinden kalan dolarlarını çıkardı ve tomar halinde doğru salladı. "Ödemeye hazırım-"

"Vay be. Kaldır şunu." Adam cadde boyunca iki tarafa da baktı. Ayağa kalktı ve Sam'i kabaca fuayenin içine itip duvara yasladı ve üstünü aradı. Sam hiç kıpırdamadan durdu. Bir Goodfella elini uzatırken kıpırdamaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Yukarıda, ikinci katta."

Sam ona teşekkür etti ve merdivenlere yöneldi, ana odada poker oynadıkları anlaşılan küçük bir grup adamın yanından geçerken Dean'e nakit rezervlerini yenilemeleri gerekebileceğini söylemeyi aklına not etti.

İkinci katın sahanlığındaki bir masada kırk yaşlarında, üzerinde tel örgülü bir kazak olan ufak tefek bir adam oturuyordu. Daha iri yarı iki adam duvarın yanında durmuş, ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı. Belli ki bir çeşit silah taşıyorlardı.

Sam boğazını temizledi ve neye ihtiyacı olduğunu açıkladı: iki av tüfeği, iki tabanca ve soru sormak yok.

Her şey düşünüldüğünde işlem çok sorunsuz geçti. Sonunda Sam sadece iki av tüfeği ve mühimmat alabildi, ama birkaç dakika içinde elinde paketlenmiş bir spor çantası vardı ve son parasını da teslim ediyordu.

Gitmeye hazırlanırken Sam tereddüt etti.

"Aslında," diye başladı. "Bunları şehir merkezine nasıl geri götüreceğimi bilmiyorum. Bak, sana bütün paramı verdim ve-"

"Bambi sizi götürecek," dedi kablo örgülü adam. Duvarın yanındaki iki adamdan biraz daha iri olanı işaret etti. Bambi başıyla onayladı.

1953 model siyah bir Cadillac arka sokakta rölantide çalışıyordu. Sam çantayı içine bırakırken Bambi bagajı açtı. Sonra Sam arabanın arka kapısını açmak için uzandı.

"Açık konuş," diye emretti Bambi. "Ben şovenist değilim."

Sam onun 'şoför' demek istediğinden emindi ama yine de söyleneni yaptı ve yola koyuldular. 5inci Cadde'de ilerlerken Sam şoförüne birkaç bakış fırlattı. Ağzı satırla kesilmiş gibi görünüyordu, yüzünde belirsiz kırışıklıklar halinde asılı duran çukurlu deri izleri vardı.

Sam havadan sudan konuşmaya çalıştı. "Peki, sana neden Bambi diyorlar?"

"Bambi homurdandı ve kocaman, sarkık kahverengi gözleriyle Sam'e baktı. Cinayetle dolu olmasalardı çok sevimli olabilirlerdi.

"Ahh." Sam arabada tam bir sosyopatla birlikte olduğunu fark etti. Ona her gün bir iblis ver.

Daireye vardıklarında Sam spor çantasını bagajdan çıkardı ve Bambi'ye veda etti. Araba hızla yola çıktı.

Sam tüfekleri dikkatlice küçük daireye yerleştirdi ve saklandığı yerden memnun bir şekilde kendi kendine gülümsedi. Sonra Dean'in Waldorf'ta herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini görmeye karar verdi.

Otele vardığında Dean'i hemen fark etti. Barda oturmuş, barmenle sohbet ediyordu ve barmenin onun bir deli olduğunu düşündüğü belliydi.

"Harika biri," diye mırıldandı Dean. "Stairway to Heaven'ı çaldıklarında *da dah daaaah* diye bağırıyor." Dean bir hava gitarı taklidi yaptı. "Onlara bayılacaksın. Led Zeppelin'e dikkat edin."

Sam kardeşinin omzuna hafifçe vurdu. Dean ona doğru döndü, gözleri kamaşmıştı. "Selam kardeşim. Nasılsın?"

"Dean, bir işin ortasındayız. Ne yapıyorsun?"

"Yüzyılın ortasındayız! Otur, bir içki al." "Şimdi olmaz Dean. Hadi dostum, eve gidelim."

Dean kaşlarını çattı ve kaydı. "Tamam, ."

Dean Sam'in kolunu tutmasıyla bardan sendeleyerek uzaklaştı. Sonra birden ayılan kardeşine baktı.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Saatlerdir sarhoş numarası yapıyorum. Şu soldaki kız var ya, onunla bir şeyler içtik. Bir randevusu olduğunu söyledi ve o zamandan beri lobide dolaşıyor."

Sam etrafına bakındı ama hiçbir kız göremedi. Dean'in sadece sarhoş *numarası* yaptığından tam olarak emin değildi.

"Sam, sanırım açık artırma için burada. İlk bir saat boyunca bunun benim hayvani kaynaklandığını düşünmüştüm ama artık bizden haberdar düşünmeye başladım."

Sam, Dean'i kolundan çekiştirerek, "Söylemiyorsun," diye cevap verdi. "Bu arada," dedi, "oturup bir barda vakit kaybetmedim. Parşömen müzayedesi için bir davetiye ve müzayedeyi kazanmamız için gereken donanımı . Üç gün . Öğlen. Burada."

Kardeşler kapıdan çıkarken, kendisine Julia Wilder diyen kız da hemen arkalarından geldi. Şimdi sarışın bir peruk ve açık yeşil bir takım elbise giyiyordu. Üst kattaki bavulundan çıkarabildiği en iyi kılık buydu. İki genç adamın birlikte çalıştığını doğruladıktan sonra, onların gözünün önünden kaçmasına izin verdi ve lobideki telefonlara doğru ilerledi.

"Columbia 367," diye yönlendirdi. Birkaç saniye sonra telefona bir ses cevap verdi. "Merhaba. Benim. Haklıymışsın, birlikteler. Kesinlikle burayı gözetliyorlar."

Karşı taraf onun kulağına konuşurken Julia'nın yüzü düştü. "Hayır, biliyorum. Yapmayacaklar. Onlara izin vermeyeceğim," dedi. Telefonu kapattı ve odasına geri döndü.

ON

Dean'in oldukça geniş hayat tecrübesine göre iyi bir pastırmalı çizburgerle kıyaslanabilecek pek bir şey yoktu. Buna rağmen, Sam'le birlikte dairelerine dönerken mideye indirdiği sosisli sandviç -her şeyiyle birlikte- ona çok yaklaşmıştı.

Sam akşam yemeği konusunda kesinlikle daha az hevesliydi.

"Etek giyen bir adamdan aldığın gizemli et gibisi yok," dedi tatsız bir şekilde, çöreğin son parçasını da yutup parmaklarından kaldırıma ketçap akıtarak.

Güneş yüksek binaların arkasında batmış, çocukların güzergâhı üzerinde uzun, mürekkep gibi gölgeler bırakmıştı. Ancak şehir karanlığa gömüldükçe canlanıyor gibi görünüyordu.

"Bu sokaklarda ne tür doğaüstü yaratıkların dolaşıyor olabileceğini hayal edebiliyor musun?" Dean özellikle köhne görünümlü bir apartman kompleksinin önünden geçerlerken sordu.

"Babamın günlüğünde New York'la ilgili çok şey vardı," diye yanıtladı Sam. General Cox'u düşünerek, "Şehirde çalışan başka avcılar olsaydı şaşırtıcı - gelecekte de olduğunu biliyoruz," dedi. Sam kardeşine temkinli bir bakış attı, sanki Dean'in bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağından endişeleniyordu. "Desteğe ihtiyacımız olursa düşünmemiz gereken bir şey olabilir."

"Yedek avcı," diye cevap verdi Dean. "Diğer avcılara neden ihtiyacımız olsun ki? Silahlarımız var. Ayrıca kıyametten ve *gelecekten* gelmekten bahsetmeye başladığımızda birilerini bize yardım etmeye ikna edebileceğimizi düşünüyor musun?"

"Sanırım haklısın."

"Aynen öyle. Burada ne yaptığımızı birilerine söylersek, müdahale etmeleri riskiyle karşı karşıya kalırız," dedi Dean kesin bir ifadeyle ve bu *müdahalenin* sorunlarının en küçüğü olabileceğini biliyordu. Bazı insanların -ve/veya

Cehennem güçlerinin Sam ve Dean'i durdurmak için öldürecekleri ya da daha kötüsünü yapacakları söylenmemişti. İkisi de bunu biliyordu, bu yüzden tekrarlamaya gerek yoktu.

Villard Evi'nin çatlak merdivenlerinden yukarı yürüdüler. Onlar geçerken ev sahibesinin açık kapısından eski bir televizyonun sesi yankılandı.

Dean sırıtarak, "Hanımefendi içeride DuMont Network'ü izliyor," dedi.

"Ne?" Sam kaşları çatılmış bir halde sordu.

Dean inanamayarak ona baktı. Bazen Sam'in ne kadar genç olduğunu unutuyordu. Dean, 1954'te iki yıl içinde kapatılacak olan DuMont Network'ü izleyecek kadar hayatta değildi ama geçmişini bilecek kadar televizyon izlemişti.

"*Cavalcade of Stars*? *The Honeymooners*? Bir şey mu? Ciddi misin?"

"O programları *Dr. Sexy, M.D.'den* önce mi sonra mı izliyorsun?" Sam alaycı bir tavırla sordu.

Dean, "*Dr. Sexy'den* ayrıldım," dedi.

"Bana kızdan tekrar bahset," dedi Sam, sesi ciddiydi. "Julia."

"Seni takip mi ediyordu?"

Dean anahtarı dairelerinin kapısına soktu. "Kesinlikle ilgileniyordu," diye yanıtladı.

"Becky Rosen mı ilgileniyor, yoksa İblis Meg mi?" Sam araştırdı.

"Dinle dostum, o çikitaların ikisi de senin peşindeydi," dedi Dean, Becky'nin Sam'in göğsünü ovuşturduğu görüntüyü zihninden uzak tutmaya çalışarak. "Peki, neredeler?" Dean odanın etrafına bakındı. "Bıçağı kaybettiğin gibi silahları da mı kaybettin?"

"Dean, o çalındı," diye karşılık verdi Sam. Sonra vardı. "... Bir *kız* tarafından. Esmer, sevimli, 1.80 boylarında?"

Dean başını salladı.

"Koridorda yanımdan geçip giden kızla aynı kişi olabilir," diye devam etti Sam. "Bıçağın yerinde olmadığını fark etmeden hemen önce." Murphy yatağına doğru yürüdü, yatağı aşağı çekti ve silah dolu spor çantasını yatağın boşluğundan çıkardı. "Bunlara gelince, güvende ve sağlamlar."

Dean Sam'i özlemle izledi. *Çocuk her şeye rağmen gerçekten iyi bir avcı olmuş*, diye düşündü. Silah dolu çantayı aldı ve açtı.

"Ellili yılların kadınları, ahbap," dedi içindekileri değerlendirirken. "Büyük bir bilmece gibi ve Betty Draper da... bir bilmeceyi çözdüğünüzde elde ettiğiniz şey."

"Bekle, hala senden hoşlandığını bildiğin kızdan mı *hoşlanıyorsun*? Zaten soyulduk Dean. Senin oyuna gelmen için zamanımız yok." "Başlama yine. Biliyorum. Doğduğumdan beri hiçbir şeye asılmıyorum. Mikrodalgadan önce." Dean tüfeklerden birini eline aldı ve dengesini hissetmek için ağırlığını ustalıkla ileri geri eğdi.

"Düşünüyordum da..." Sam söze başladı ama sonra sustu.

"Çıkar ağzındaki baklayı koca adam," dedi Dean. "Tuvaletini yapmayı mı düşünüyorsun? Bize diş macunu almayı mı düşünüyorsun? Çünkü nefesin çok *kötü kokuyor*."

"Eğer bu 1954 olmasaydı, bunları tuzla dolduruyor olurduk, değil mi?" Sam av tüfeği fişeklerinden birkaçını kaparak sordu. "Ama burada öyle değil. Çünkü biz sadece iblislerle, hayaletlerle ve çarpan şeylerle savaşmıyoruz; insanları soyuyoruz. Bize ya da kimseye bir şey yapmamış, yanlış bir *şey* yapmamış insanlar ve biz onların kafalarına silah mı dayayacağız? Kötü adamlar olmak sizi biraz olsun korkutmuyor mu?"

Dean, "Lucifer'i buzluyoruz, kimse küçük bir silahlı hırsızlık için ağlamaz," diye karşılık verdi.

"Yani amaç aracı haklı mı çıkarıyor?" Sam durakladı. "Çünkü benim iblis kanı içmem söz konusu olduğunda öyle olmadığı kesin."

Sam'in sözleri Dean'in içine işledi.

"Bu farklıydı," diye .

Sam başını salladı ve ağırlığının altında gıcırdayan döşeme tahtaları hafifçe sallanarak odada adım atmaya başladı.

Dean sabırsızlıkla kardeşine baktı. *Neden her zaman işleri bu kadar karmaşık hale getirmek zorundaydı?*

Dean, "Bu farklıydı," diye ısrar etti. "Bak, bu aptal parşömeni almak için oldukça ileri gitmeye hazırım. Buna yolumuza çıkan zavallı bir piçi öldürmek ya da sakat bırakmak da dahil mi, henüz emin değilim. Parmağım tetikte olana kadar bunu bilemeyeceğim. Ama Sammy, eminim ki

Küçük kardeşimi kaybetmek istemiyorum." Dean çekti. "Burada olmamızın nedeni seni kurtarmak."

Ama Sam'in yüzü kararlıydı.

"Başka kimsenin canı yanmasın," dedi. Bu bir ifade değil, bir emirdi. "Üzerimde zaten yeterince kan var."

Dean elini cebine attı, bir tomar banknotu yokladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kardeşi.

Dean, "Tuz almak için," diye cevap verdi ve kapı kapandı.

James McMannon kız kardeşinin kahverengi taştan evinin eşiğinde durmuş, bir polis aracının yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklarıyla yıkanıyordu. Açık perdelerin arasından bakarken kız kardeşini gördü. Maria'nın yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, sol yanağı yaşlı bir adamın omzunun kalınlığına bastırılmıştı. *Belki de bir komşudur*, diye düşündü James, adamı tanıyamadan. *En azından yanında biri var*. İçeri girerse, mantıklı bir açıklaması olmayan bir şeyi açıklamasını, aklı başında hiçbir insanın inanmayacağı bir hikâye anlatmasını isteyeceklerdi.

İki üniformalı memur da görünüyordu, her ikisinin de yüzünde kötü haberi paylaşan adamların kederli ifadesi vardı. *Oğlunuzun öldüğünü* söylüyorlar. *Cesedini bulduk*. James'in onların dudaklarını okumasına gerek yoktu, tek görmesi gereken kız kardeşinin acılı yüzüydü.

Bu manzara James'i verandadan indirip dar kaldırıma geri götürdü. Yavaşça kuzeye doğru yürümeye başladı.

Akşam boyunca Barney'ye olanlarla ilgili parçalanmış anılarını bir araya getirmeyi başarmıştı - Barney'ye ne *yaptığını*. Hayatının gidişatını hiçbir zaman kontrol altında hissetmemişti ama bu tamamen farklı bir şeydi. Son birkaç günün büyük bir bölümünde James ne ellerini, ne ayaklarını ne de bunların arasındaki herhangi bir şeyi kontrol edebiliyordu. Şimdi kendi bedeninde bir yabancı gibi hissediyordu, bir sonraki yolcu taşınana kadar sadece uğruyordu. Birkaç saatte bir, oraya nasıl geldiğini bilmediği yeni bir yerde uyanıyordu. Anılar sonunda geri dönebilir ya da dönmeyebilirdi. Sadece bir tanesi kalmıştı-

Barney'i ben öldürdüm. *Ve insanlar beni arayacak*. New York saklanabileceği milyonlarca küçük, loş köşesi olan bir şehirdi ve onun tek seçeneği bunlardan birini bulup içinde kaybolmaktı. *Kız kardeşimin oğlu*, diye düşündü, kelimeler ruhunu yakıyordu. *Geride bıraktığı tek kişi*. Onunla yüzleşmek bir seçenek değildi. Ortadan kaybolmak zorundaydı.

Ancak polis aracının dönen ışığı uzaklarda kaybolurken James kendini tuhaf bir şey yaparken buldu. Manhattan'a, insanların onu arayacağı ilk yere, Waldorf Astoria'ya doğru geri yürüyordu. Zihninin arkasından gelen rahatsız edici bir ses, otele geri döndüğü takdirde her şeyin çözülebileceği konusunda ısrar ediyordu.

Keşke kasaya yakın olsaydı.

ON BİR

Sam, Dean'in kendi başına uyanmasının saatler alacağını bildiğinden, güneş ufuk çizgisinin üzerine çıkmadan önce daireden ayrıldı. Bir yerde bu kadar uzun süre kalmaya alışık değillerdi ve daha iki gün olduğu için yataktan erken kalkmaya özel bir ihtiyaçları yoktu. Dean için bu dört saatten fazla uyumak için gecikmiş bir davetti. Sam içinse kendine biraz zaman ayırmak için bir bahaneydi.

Dean gerçekten de tüfekler için tuz almıştı ama neredeyse bütün gece bunu bulmak için dışarıda kalmıştı. Sam Dean'in zamanının geri kalanını nasıl geçirdiğini bilmek , Dean'in erdemsiz karakterlerle arkadaşlık etme eğilimini düşünürsek. *Sanırım ben de onlardan biriyim*, diye fark etti Sam. *Armageddon'u başlatmaktan daha az erdemli bir şey olamazdı.*

Sam yirmi dakikalık bir yürüyüşten sonra Manhattan ilçesinin yazı işleri müdürlüğüne vardı. Saat sabahın sekizinden biraz önceydi ama danışma masasında çoktan bir kuyruk oluşmuştu. Masanın arkasında muhtemelen yirmi yaşlarında ve biraz fazla dar bir kazak giyen genç bir kadın duruyordu.

Sıra Sam'e geldiğinde, sesi yıpranmış gibi çıkmaya başlamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu, sesinin tonu yardımcı olamayacağını umduğunu gösteriyordu.

"Şimdiden uzun bir sabah mı?" Sam bunu başarmanın en iyi yolunun cazibe olduğunu düşünerek gülümseyerek karşılık verdi.

"Hayır, efendim. Bir kayıt talebiniz mi vardı, yoksa bu bir sosyal ziyaret mi?" dedi.

Sam bir an için .

"Uh, evet. Evet var," diye kekeledi ve cüzdanını çıkardı. Hiçbiri o döneme uygun olmayan sahte kimlik ve rozetlere göz gezdirdi. En umut verici olanında karar kılan Sam, kısa bir süreliğine ona gösterdi, sonra o iyice bakamadan cüzdanına geri koydu.

"Gizli Servis," diye mırıldandı, sesini daha ciddi bir hale getirerek.

Kız omzunun üzerinden, dağınık ofisin arka tarafına doğru, bir daktilonun arkasında oturan asık suratlı bir adama baktı. Sam *patronu* olduğuna karar verdi. Orada olduğu için ondan daha mutlu görünmüyordu.

"Bir dakika," dedi ve patronuyla konuşmak için ayağa kalktı. Kısa bir ileri geri konuşmadan sonra adam Sam'le doğrudan konuşmaya geldi. Dar kravatı boynunun etrafında çok sıkı düğümlenmişti ve kafasını patlamak üzere olan parlak kırmızı bir balon gibi gösteriyordu. *Kıyafet kurallarının bir parçası olmalı,* diye düşündü Sam.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam hoyratça.

"Merhaba..." Sam adamın yaka kartına bakarak cevap verdi: "Bay Walker. Gizli Servis Waldorf Astoria otelinin planlarını istiyor." Sam sahte kimliğini tekrar çıkardı, sadece bir anlığına göstermek ama Walker cüzdanı elinden kaptı.

"Kalpazanlar," diye bağırdı.

"Ah, pardon?" Sam cevap verdi, eli koruyucu bir şekilde cüzdanına uzanıyordu.

"Bunun kalpazanlarla ne ilgisi var?" Walker cüzdanı Sam'e geri uzatarak sordu.

"Ah, doğru ya. Ben sahte parayla iş yapmam," dedi Sam ve sonra sesini alçalttı. "Ben Başkan'ı korurum..." Aklından *1954'te Birleşik Devletler Başkanı kimdi diye geçirdi*. *Truman'dan sonra, Kennedy'den önce.* "Eisenhower. Üzgünüm, biz ona genellikle kod adıyla hitap ederiz." Eğilip fısıldadı, Ayı Baba."

Şimdi patronunun yanında duran kız Sam'e meraklı bir bakış attı ama Walker, Sam'in dalgınlığını fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Bu doğru mu?" dedi.

"Birkaç gün içinde Waldorf Astoria'da kalacak. Başkanlık Süiti'nde," dedi Sam.

"Lanetleneceğim. Ike hemen sokağımızın aşağısında kalıyor!" Walker heyecanla söyledi.

"Evet," diye onayladı Sam. "Bu New York halkı için çok heyecan verici. Biz -meslektaşlarım ve ben- oteldeki güvenlik zafiyetlerini araştırmak planları gözden geçirmeliyiz." Bu yarı yarıya doğruydu. Sam planlarla birlikte, Dean'i tanıyacak olan Waldorf güvenliğinin şüphesini çekmeyecek alternatif bir giriş bulmayı umuyordu.

"Otelde bundan yok mu? Planları falan hakkında bizden daha iyi fikirleri vardır herhalde." Walker elbette haklıydı ama Waldorf çalışanları da Eisenhower'ın yakın gelecekte ziyaret etmeyi planlamadığını biliyorlardı. Tek yol buydu.

Sam, "Sadece durum yapıyorum," diye cevap verdi.

Walker, "Marcia, bak bakalım kayıtlarda var mı?" diye emrederek kızı arka odaya doğru koşturdu. "Yaşlı Ike nasıl biri acaba?"

"Oh, o... harika. Harika bir adam. Gerçekten... uzun

boylu." "Öyle mi? Hiç hikayen var mı?"

"Elbette, ama biliyorsun, bunlar çok gizli," dedi Sam, poker suratını korumaya çalışarak.

"Ah. 'Elbette." Walker hayal kırıklığına uğramıştı. Sam'i rahatlatmak için Marcia planlarla masaya döndüğünde ısrar edecek gibi görünüyordu.

Kayıt Bürosu'nun okuma odasında bir köşe masa bulan Sam, planları gözden geçirerek bir arka kapı, yakınlarda bir servis asansörü - Başkanlık Süiti'ne giriş çıkışlarını kolaylaştıracak herhangi bir şey- aradı. 2010'da bunun ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemiyordu. Elektronik kayıtlar onları Sam'in sayamayacağı kadar çok kez kurtarmıştı ve çözmesi yıllar süren semboller on saniyelik bir Google aramasıyla açıklanabilirdi. Günümüze geri döndüklerinde -eğer dönerlerse- bu kolaylığı kesinlikle daha çok takdir edecekti.

Sam tam pes etmek üzereyken, Walker kolunun altında bir başka rulo halinde planla okuma odasına daldı.

"Bunları unuttuğuma inanamıyorum," dedi ve parmak izlerini Sam'in önündeki masaya bıraktı.

Sam tasarımlara baktı ama ne olduğunu anlayamadı.

Walker, "Başkan olduğu için Başkanlık Binasını kullanması uygun görünüyor," diye açıkladı.

"Ne?" Sam sordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Walker'ın yüzü buruştu. Mavi kâğıt üzerinde kesişen beyaz çizgilerden oluşan bir düğümü işaret etti. "Waldorf'un altında ne olduğunu bilmiyor musun?"

Ve böylece Sam'in planı bir araya gelmeye başladı.

Dean dışarıdaki caddede geri geri giden bir damperli kamyonun gürültüsüyle irkilerek uyandı. Güneş küçük, parmaklıklı pencereden içeri girerek Sam'in yatağında olmadığı gerçeğini parlak bir şekilde aydınlattı.

"Sam?" Dean seslendi. "Uyanık mısın?"

Kimse cevap vermeyince koltuktan kaydı ve duşa yöneldi. *Sekiz saatlik uyku artı sıcak bir duş için zaman*. Dean aylardır ikisini de yapmamıştı, muhtemelen Lucifer kafesinden çıkarıldığından beri de yapmamıştı.

Duştan sonra doğruca Sam'in aldığı av tüfeği fişeklerini söküp kaya tuzuyla doldurmaya koyuldu. Neredeyse bitirmişti ki kapının sürgüsünden gelen anahtar sesi duyuldu.

"Sam, sen misin?"

"Benim. Ateş etme," diye boğuk bir cevap geldi. Kapı açıldığında Dean'in gözleri Sam'in uzattığı elindeki kahverengi kâğıt torbaya takıldı. Poşette çizburgerle birlikte gelen yağ lekeleri vardı ve Dean'in önceki geceki konuşmadan kalan tüm kırgınlıklarını anında yok etti.

"Bir erkeğin kalbine giden en hızlı yol, değil mi?" dedi ve çantayı alıp açtı. Koku harikaydı, Dean'e hayatın neden yaşamaya değer olduğunu hatırlatacak tek şeydi. "Neredeydin sen?"

Sam kanepede Dean'in yanına oturdu ve çantadan kendi hamburgerini aldı.

"Katibin ofisi, planları arıyorum," dedi. "Ve?"

"İyi haber şu ki, bize bir çıkış bulmuş olabilirim. Kötü haber ise Başkanlık Süiti'ne hizmet veren tek bir asansör var ve güvenlik masası hemen onun dışında." Sam hamburgerini bir ısırık bile almadan yere bıraktı.

"Onu yemeyecek misin?" Dean ağzı doluyken sordu, sonra Sam'in kızgınlığını fark etti. "Ne?"

Sam, "Otelden men edilmemiş olsaydın bu çok daha kolay olurdu," dedi.

Dean üzerinde çalıştığı kaya tuzu kabukları yığınına doğru başıyla işaret etti.

"Hey, ben üzerime düşeni yapıyorum. Ayrıca, bu okul gezisi için bizi Sihirli Okul Otobüsü'ne bindiren de sendin."

Sam itiraz etmedi ama özür dilemek için de araya girmedi. Dean omuz silkti. Sam'in inatçılığı genetikti, babalarında da vardı ve onları ayıran şey de buydu. İronik bir şekilde, babasının yere tapan Dean, John Winchester'a onunla hiçbir şey yapmak istemeyen oğlundan daha az benziyordu.

Sam, "Bak, düşeni yapmak istiyorsan, o toplantıya girmenin başka bir yolunu bul," dedi.

Dean, "Belki de senin tek başına uçmanı düşünmeliyiz," diye önerdi.

"Ciddi misin sen?" Sam sordu. "Birkaç hafta önce
Artık avlanmaya bile uygun olmadığımdan eminim, şimdi benden tek silahlı soygun yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Bunu yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

Sam telaşla, "Elbette yapabilirim," diye cevap verdi. "Ama en iyi planımız bu mu? Ortaya çıkıp çantamda 200.000 dolar olduğunu söyleyerek parşömeni alıp kaçmak mı?"

"Bana bir Winchester planı gibi geldi," dedi Dean, parmaklarındaki hamburger yağını yalayarak temizlerken.

"Kulağa aptalca bir plan gibi
geliyor." "Genellikle ikisi de
olur."

"O zaman daha iyi bir tane bulalım," diye önerdi Sam. "Walter Sawyer'ın bana söylediğine göre, parşömenlerle ilgilenen bir düzine kişi ve kurum olabilir, bu yüzden güvenlik sıkı olacaktır. Belki bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Bir şaşırtmaca yaratabiliriz."

Dean bunun gidişatından hoşlanmamıştı.

"Dikkat dağıtmaktan kastınız, benim aptalca bir şey yapmam ve sizin de parşömeni parçalayıp almanız."

"Seni tanıyorlar," diye cevap verdi Sam. "Üst kattaki muhafızlar seni tanıyacaktır, bu yüzden biraz dikkat çekmen zor olmayacaktır."

"Sonra beni vururlar, sen Savaş Parşömeni'yle kaçarsın, onlar seni vurur ve melek dostumuz cesetlerimizi 2010'a geri ışınlar," diye alay etti Dean.

"Ya dikkat dağınıklığınız şiddet içermiyorsa?" Sam sordu.

"Kibarca sorduğum gibi mi?"

"Federal ajan gibi davranmak gibi," dedi Sam. "Ya da belgelerin gerçek olduğuna inanmayan biri, satıcının sahtekar olduğu konusunda alıcıları uyarmaya gelir."

"Pekâlâ," dedi Dean, kafasındaki dişliler yerine oturmaya başlamıştı. "Diyelim ki işe yaradı. Ben davayı basarım, senin Feldman'ın dikkati dağılır, sen de parşömeni alırsın. Peki ya iblis?"

Sam'in yüzü düştü. Eğer iblis parşömenin koruyucusu olarak hareket ediyorsa, ne yapacağını kimse bilemezdi.

"Son gördüğümde gardiyan normale dönmüş gibiydi," dedi Dean. "Yani herhangi birinin içinde olabilir. Bir tür koruyucu olduğunu varsayarsak, satışta orada ."

"Ve bıçağımız da yok."

Dean, "Yani bıçağı *kaybettin*," diye işaret .

"Oraya erken gidebilirsek bir Şeytan Kapanı kurup onu içine çekebiliriz," dedi Sam, Dean'in suçlamasını es geçerek.

"Ama yapamayız, o yüzden B planı," dedi Dean.

Sam, Dean'in sabahtan beri hazırladığı kaya tuzu kabukları yığınına başıyla işaret etti.

"Tuzlu mermiler bir iblisi uzakta tutacaktır ama birkaç av tüfeğini yukarı nasıl çıkaracağız?"

"Kolay," dedi Dean. "Onları sığdıracak kadar büyük bir çanta buluruz ve sen de onu taşıyarak içeri girersin. 200,000 dolar çok yer kaplıyor olmalı.

uzay."

"Güvenlik, Dean. Çantayı kontrol edecekler."

Hâlâ dokunulmamış olduğu için Dean Sam'in hamburgerinden büyük bir ısırık daha aldı ve tadının ağzında biraz kalmasına izin verdi. Yemek yerken en iyi düşündüğü şeyi yaptı.

"Bagaj," dedi sonunda. "Ne

olmuş ona?"

Dean, "Yükleme rıhtımında gözetimsiz olana kadar bekleyeceğiz, ki öyle olacak, çünkü o belboylar lanet olası tembeller, güven bana," diye cevap verdi. "Sonra tüfekleri bir çantaya koyup süite doğru yola çıkacağız. Orada bizi bekliyor olacaklar."

"Bu asla işe yaramayacak." Sam iç geçirdi.

Dean öfkeyle, "Daha iyi bir plan yapabileceğini sanmıyorum," dedi ama Sam'in haklı olduğunu biliyordu. Silahları üst kata çıkarmak bir şeydi, onlara erişmek ve soygunu gerçekleştirmek tamamen başka bir şeydi.

"Konfor alanımızın biraz dışındayız Dean, ama bunu çözmeliyiz."

"Biliyorum. Kıyameti durdurmak, Şeytanı öldürmek, Spice Girls'ü yeniden bir araya getirmek, yapacak çok işimiz var," dedi Dean, küçük odada volta atmaya başlayarak. "Belki de bu işe yanlış bakıyoruz. Belki de alıcı parşömeni alıp gittiğinde biz de onun peşine düşeriz. Onları dışarı atarız."

"Alıcının kim olduğunu nereden bileceğiz?" Sam sordu. "Dışarıda bekleriz, bir çantanın içinde parşömenlerle yanımızdan geçip gidebilirler ve biz asla bilemeyiz."

Kaya tuzu kabuklarından birini eline alan Dean, kartuşu parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

"Kimin peşinde kanlı cinayet çığlıkları atan bir iblis varsa, muhtemelen odur."

Tartışma dönüp dolaşıp bir saatten fazla bir süre verimli bir yere varamadı. Dean sıkışık daireden çıkmaktan başka bir şey istemiyordu ama bu özel ikilem tüm beyinlerin güverteye çıkmasını gerektiriyordu. Sonunda Sam razı oldu ve banyoya girerek Dean'e biraz hava almak için dışarı kaçması için mükemmel bir fırsat verdi. Sam banyodayken kimse banyoya yaklaşmak istemiyordu.

Dean apartmanın ön sahanlığında oturmuş, öğleden sonrayı aceleyle geçiren New Yorkluların yürüyüşünü izliyordu. *Neyin geldiğini bilmiyorlar*, diye düşündü, bir an için *T2*'deki Sarah Connor gibi hissetti, mutlu bir şekilde habersiz olanların arasında yuvalanmış kıyametin habercisi. *Elbette, bu insanların elli altı güzel yılı kaldı. Bizim gibi değiller.*

Sam birkaç dakika sonra ona katıldı, her ikisi de trafiğin sesini dikkatle dinliyor, köhne mahallenin tüm ve seslerini alıyordu.

Sanki Dean'in düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Sam aniden güldü. "İtiraf et," dedi. "*Dr. Seksi'yi* özlüyorsun."

ON İKİ

Ertesi sabah erkenden Sam ve Dean Waldorf'a doğru yola çıktılar. Sam lobiyi bir kez daha gezmek için ısrar etmişti ve eğer şüphe uyandırmadan Başkanlık Süiti'ne kadar çıkabilirlerse çok daha iyi olacaktı.

Dean yükleme iskelesinin etrafında dolanırken Sam merdiven boşluğuna yöneldi. Planlardan yola çıkarak oluşturduğu çıkış stratejisinin gerçek hayatta işe yarayacağından emin olmak istiyordu.

Çok sayıdaki merdiveni ağır ağır çıkmak Sam'in haftalardır yaptığı en iyi egzersizdi. Yirminci kat civarında, en tepeye çıkmak imkânsız bir görev gibi gelmeye başladı. *Şimdi kalp krizinden ölmek çok üzücü olurdu,* diye düşündü Sam. Bunun dünya için iyi ya da kötü bir şey olup olmayacağı ayrı bir konuydu.

Bu fikri düşünürken, merdiven boşluğunda yankılanan gök gürültülü bir *havlama* sesi Sam'i sarsarak kendine getirdi. Bir saniye sonra bir havlama sesi daha kulak zarlarını patlattı ve Sam ellerini sıkıca kavradı. *Eğer bu bir köpekse*, diye düşündü Sam*, sahibiyle tanışmak istemiyorum.*

Üçüncü şiddetli ulumayla birlikte Sam sesin giderek yaklaştığını fark etti. Merdiven boşluğundan yukarı çıkıyordu ve çok hızlıydı. *Dean iblisin havladığını söyledi. Haklı olup olmadığını öğrenmek istemiyorum*. Adımlarını ikişer ikişer atarak alt kattaki cehennem canavarından kaçmayı umdu. *Cehennem canavarı*, diye düşündü Sam. *Tam olarak bir cehennem köpeğinin sesini hayal ettiğim gibi.*

Şeytan'ın bekçi köpekleri olan Cehennem Tazıları, Cehennem'in pazarlıklarının kötü tarafını korumaktan sorumlu görünmez yaratıklardı. Eğer Dean'in karşılaştığı iblis bir şekilde cehennem köpeği ya da ona benzer bir şeyse başları düşündüklerinden daha da büyük bir beladaydı.

Damlayan suyun sesi Dean'i çıldırtıyordu. Bir yerlerde bir ahmak bir vanayı, bir somunu ya da suyun sızmasını engelleyen her neyse onu sıkmamıştı ve şimdi hem Dean'in gününü hem de yeni takım elbisesinin ceketini mahvediyordu.

Yükleme rıhtımına bir kamyon dolusu bozulabilir malzeme teslim edildiğinde bir depo dolabında saklanmak zorunda kalmıştı, mutfak personeli öğle yemeği molasını hemen dışarıda vermişti. Dean'in şimdiye kadar saklandığı en onursuz yer değildi ama yine de oradaydı.

"Sana Yankee'lerin maçında ne olduğunu anlattım mı?" dedi boğuk bir ses dolabın dışından. Dean bir an için elinde bir beyzbol sopası tuttuğunu ve onu mutfak çalışanlarını yirmi dakika boyunca katlanmak zorunda kaldığı bok gibi sıkıcı sohbet için cezalandırmak için kullandığını hayal etti. *Eminim Sam eğleniyordur*, diye düşündü acı acı.

Merdivenin metal kenarı Sam'in yüzüne çarptı, onu kulağı ile kaşı arasından yakaladı ve görüşünü bir anlığına bulanıklaştırdı. Merdivenleri koşarak çıkarken ayağı takılmıştı ve gelen sese bakılırsa Cehennem Köpeği -ya da her neyse- sadece birkaç saniye arkasındaydı. Kendini ayağa kaldıran Sam, merdiven boşluğunun ortasındaki boşluktan aşağı bakma riskini göze aldı. Zemin kata, hatta belki de yeraltına kadar uzanıyordu.

Hiçbir şey.

Zebaniler görünmezdir, diye hatırlattı Sam kendine. *Koşmaya devam et*.

Yukarı doğru koşarken baldırlarında laktik asit yanıyordu. , kırkıncı katın kapısı sadece metrelerce uzaktaydı. Korkunç bir hırıltı merdiven boşluğunda yankılandı. Sam her an bacağına yapışan dişleri hissetmeyi bekliyordu ama bu his hiç gelmedi.

Kırkıncı katın koridoruna daldı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Etrafındaki boşluğu taradı ama kapıya barikat kurmak için kullanılabilecek bir şey göremedi. Ancak bir şey duydu. Bir otomatın tanıdık elektrik vızıltısı yakındaki bir odadan geliyordu. İçeri fırlayan Sam kapıyı hızla kilitledi. Kendini personel dinlenme odasına benzeyen bir yerde buldu.

Atıştırmalık makinesi Sam'in beklediğinden çok daha ağırdı ve onu zeminde kaydırmaya çalışırken yan yattı. Laminat zemin büyük bir gürültüyle sarsıldı ve Sam irkildi. *Bu kattaki herkes bunu duymuş olmalıydı*. İyi tarafından bakacak olursak, makine yan yattığı için hareket ettirmek çok daha kolaydı. Sam onu kapıya doğru kaydırdı ve kapıyı etkili bir şekilde kapattı.

Simit torbaları otomatın içinde gelişigüzel asılı duruyordu ve üzerlerinde büyük Koşer tuzu parçaları vardı. Sam camı tekmeledi ve alabildiği kadar çok simit poşeti çıkardı. Onları elinde ezdi ve içindekileri otomatın üzerine döktü. Bunun bir iblisi ya da cehennem köpeğini uzak tutmaya yetecek kadar tuz olup olmadığından emin değildi.

Nefes almak için birkaç dakika bekledi, oksijen almak için hırıltılı solukları kapının ötesinden gelen sesleri bastırıyordu. Devrilmiş otomata yaslanarak beş saniye boyunca nefesini tuttu ve kapının diğer tarafından gelen hırıltılı bir hava girişini duydu. Canavarın nefesiyle birlikte simit kırıntılarının bir kısmı kapının altına çekildi.

Beni kokluyor, Sam fark etti. *Burada olduğumu biliyor*. Ama kapı hiç tıkırdamadı ve canavar hiç anırmadı. Bunun yerine Sam metal merdivenlerdeki ayak seslerini duydu. Yaratık yoluna devam ediyordu.

Sam birkaç dakika daha bekledikten sonra otomatı kapıdan uzağa itti. Derme çatma tuz ve çubuk kraker sırasının üzerinden geçti ve iç çekti. *Çok yakındı*.

"Acıkmış olmalısın," dedi koridorun sonundan gelen bir ses. Sam başını kaldırıp baktığında ekose bir bornoz giymiş ve iki eliyle boş bir buz kovası tutan yaşlı bir kadın gördü. Makineden dökülen atıştırmalık yığınına ve beraberindeki kırık camlara doğru başıyla işaret etti.

Sam omuz silkti. "Çeyreğimi çaldı."

Dean için tatlı bir rahatlama, yükleme rıhtımına inen ve mutfak personelini bozulabilir ürünleri bu kadar uzun süre soğutmadan beklettikleri için uyaran bir otel amiri şeklinde geldi. Dean kurtuldu. Onlar çıkarken, Jersey'li iri yarı bir aşçı

Aksanlı bir şekilde mutfakta taşınan bir paketle ilgili bir şeyler söyledi ama Dean konuşmanın tamamını duyamadı. Kesinlikle duyduğu tek cümle "koca kıçlı kavanozlar "dı. Dean *parşömenleri yukarı taşıyor olmalılar* diye düşündü*. Umarım Sammy'nin başı belaya girmemiştir*.

Ceketindeki nemi silkeleyen Dean yükleme iskelesinden çıktı ve Sam'le buluşacağı Park Avenue girişine doğru yöneldi.

Garip bir şekilde Sam beklemiyordu. İkisi arasında daha dakik olan Sam'in bir *randevuyu* kaçırması hiç hoş değildi. Tekrar tanınmama riskini göze alan Dean otelin kapıcısına gülümsedi ve lobiye doğru cesur adımlarla yürüdü. Sik masası görevlisi iş başındaydı, bu yüzden Dean salonun piyanosunun yanında dolaşan büyük kalabalığa katıldı. Sam lobide değildi ama çıktığı merdiven onu kalabalığın tam önüne fırlatacaktı. Kızıl saçlı bir adam piyanoyu ustalıkla çalıyordu ama Dean şarkıyı tanımıyordu.

Grubun arasına karışmaya çalışan Dean, bir kadının piyaniste yaklaşmasını izledi. Omzuna nazikçe vurdu, kulağına fısıldadı... ve bir profesyonelin ustalığıyla ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı.

Hızla uzaklaştı ama Dean sadece birkaç saniye arkasındaydı. Asansörlere doğru ilerlerken Dean onu kolundan yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi.

"Tahmin etmeliydim," dedi. Kadın

Julia'ydı.

"Ah, sizi tekrar görmek ne güzel, Bayım... Özür dilerim, adınızı unuttum," dedi resmi bir şekilde.

Dean acı bir şekilde, "Dert etme, zaten gerçek adım bu değildi," diye karşılık verdi. "Hadi gidip şu güzel piyanistle biraz sohbet edelim." Kolundan çekiştirerek onu lobiye doğru geri çekti. Ama o topuklarını yere vurarak direndi.

"Üzgünüm ama gerçekten odama dönmem gerekiyor," dedi.

"Henüz konuşmamız bitmedi," diye tehdit etti Dean.

"Kolumu bırak."

Dean piyanonun başındaki adamı işaret ederek, "*Kızıla cüzdanını geri ver*," diye tısladı. Julia, Dean'in tutuşuna karşı gözle görülür bir şekilde mücadele etmeye başladı ve diğer birkaç misafirin dikkatini çekti.

"Burada bir sorun mu var?" diye sordu bir adam, endişeli görünüyordu. Julia zoraki bir tiyatral tavırla gözyaşlarını sildi.

"Bu adam beni başka biriyle karıştırıyor," dedi.

sob.

Dean onu bırakmaktan başka çaresi olmadığını fark etti ve onu serbest .

kolunu tuttu. Kadın hemen asansöre doğru koşmaya başladı. Dean de onu takip etmek istedi ama sikli masa görevlisinin kıllı ön kolu tarafından engellendi.

"Binaya girişiniz yasaklandı," dedi. Sonra da "Güvenlik!" diye bağırdı.

Julia asansöre adım attı ve operatörle sessizce konuştu. Dean eline geçen fırsatı değerlendirerek elini kapanan kapılara sıkıştırdı ve Julia gözden kaybolmadan önce onları durdurdu.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu. Ama daha devam edemeden, üç iri yarı otel çalışanı tarafından çekiştirilerek kabaca dışarı sürüklendi. Daha önce hiçbir işletmeden bu kadar hızlı ve etkili bir şekilde kovulmamıştı ve bunun sarhoşluk yüzünden olmaması garip görünüyordu.

Sam dışarıda bekliyordu, gözleri iriydi ve Dean'in haftalardır görmediği bir ateşle bakıyordu.

"Ne var ne yok? Nerelerdeydin?" Dean sordu ama Sam onun sorusunu duymazdan geldi.

"Gitmemiz gerekiyor. Hemen," dedi.

"Peki bu bir zebani mi yoksa bir erkek mi?" Dean birasını yudumlarken sordu. "Ben kayboldum."

"Bilmiyorum. Kulağa cehennem gibi geliyordu ama aslında hiçbir şey *görmedim*."

"Evet, çünkü sen yemek odasında saklanıyordun."

Günün geri kalanını ve akşamı yeni gelişmelerin planları için tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak geçirmişlerdi. Dean yakındaki bir barda saklanmaları için ısrar etmişti,

Sam'in itirazlarına rağmen. Anlaşma ertesi gün yapılacağı için içmeye pek vakitleri olmamıştı ama bu Dean'i daha önce hiç durdurmamıştı.

"Bir saniyeliğine dışarı bakamaz mıydın?" Dean ısrar etti. Kardeşi gözlerini devirdi, bu döngüsel konuşmadan bıkmıştı. "Seni parçalayanı da hiç görmedim."

"Çünkü bu adil," diye mırıldandı Dean. "Ama onun toynak izlerini görmedin-"

"O bir köpek, at değil."

"Her neyse, ama sen görmedin -"

Sam sabırsızca, "*Ben bir şey görmedim*," diye karşılık verdi.

Garson kız elinde bir sürahi birayla geldi ama Sam ona başını salladı. Sonra da devam etmeden önce kadının uzaklaşmasını bekledi.

"Yani elimizde bir iblis, muhtemelen bir Cehennem Köpeği, Şeytan'ı öldürebilecek bir parşömen, onu nasıl elde edeceğimize dair uygulanabilir bir plan yok ve görünüşe göre gözü senin üzerinde olan bir yankesici var."

Dean sırıtarak, "Evet, oldukça iyi gidiyoruz," dedi. Sandalyesini geriye itti. "Yatma vakti."

Sam kardeşini bardan çıkıp gecenin serinliğine kadar takip etti, yatağa ihtiyaç duymakla ertesi gün için stratejilerini daha iyi belirlemek arasında gidip geliyordu. Sam tekrar konuşana kadar dairelerine doğru birkaç blok yürümüşlerdi.

"Söz konusu olan benim hayatım. Kanatlanmamız gerektiğinden emin değilim." "Elimizden geleni yapacağız Sammy. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Gece yarısından hemen önce James McMannon kendini Başkanlık Süiti'nin dışındaki koridorda durmuş, asansör, merdiven boşluğu ve süitin kapısı arasındaki mesafeyi düzenli bir tempoyla yürürken buldu. Yürümek için neden bu koridoru seçtiğini ya da buraya gelmeden önce ne yaptığını tam olarak hatırlayamıyordu ama yaptığı şeyin önemli olduğunu biliyordu. *Burada biri* , diye düşündü.

Başkanlık Süiti'nin içinde bir şey inanılmaz bir koku yayıyordu. James'in daha önce kokladığı hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki o kapının ardında kendi çocuğu varmış gibi kendini çok korumacı hissetmesine neden oluyordu.

Çocuk. Yeğenim. Barney. Öldü.

Bu sözler James'i öfkelendirmişti ama nedenini hatırlayamıyordu. *Barney'e bir şey mi oldu?*

Önemli değil. James süitin içinde ne varsa ona konsantre olmak zorundaydı. Kokuya.

Eğer biri onu almaya çalışırsa, öldürürüm.

ON ÜÇ

Sam takım elbisesinin içinde aptal gibi görünüyor, diye düşündü Dean kıkırdayarak. Büyük günlerinin sabahıydı ve Sam saygın görünmek için elinden geleni yapıyordu ama her zamanki gibi resmi kıyafetler onun uzun boyuna yakışmıyordu. Planlarını birkaç kez gözden geçirmişlerdi ama Sam tekrar gözden geçirmelerini istedi. Hâlâ fazla bir şey yoktu ama Dean bir gecede onları buradan canlı çıkarabilecek yeni bir fikir bulmuştu. Parşömeni alıp almamaları başka bir konuydu.

Dean giysilerini giydikten sonra ikisi birlikte Waldorf'a doğru yola çıktılar. Yaklaşık bir saat erken gelmişlerdi, bu da onlara dikkatli hareket etmeleri için zaman kazandırmıştı. Av tüfekleri ve fişeklerle dolu bir spor çantasıyla yakalanmak ellili yıllarda bile NYPD'nin pek hoşuna gitmezdi. Sam'in toplantıya götürmesi için bir rehinciden bir evrak çantası almışlardı ama gerekli parayı temin etmenin bir yolu olmadığından, biraz ağırlık vermesi için eski gazetelerle doldurulmuş ve etkileyici görünümlü bir kilitle emniyete alınmıştı. Tüm planları Güvenlik'in Sam'i daha açık artırma başlamadan beş parasız olduğu için dışarı atmamasına bağlıydı.

Çantasını Waldorf'un dışındaki sokağa bırakan Dean binanın cephesine baktı ve gülümsedi. Orada gördüğü şey planın kendi payına düşen kısmını harekete geçirdi. *Tanrım,* diye düşündü, *bu gerçekten işe yarayabilirdi*.

Asansör Başkanlık Süiti'ne çıkarken rahatsız edici bir şekilde tıkırdadı. Sam bunu görmezden gelmeye çalıştı. Zaten midesi boğazına yapışmış gibi hissediyordu, silahlı soygun ihtimalinin yanında birazcık hareket hastalığının ne önemi vardı ki?

Asansörün dışında iki Waldorf güvenlik görevlisi ve üniformalı bir polis memuru duruyordu. Polis orada olmaktan rahatsız görünüyordu,

Muhtemelen kimsenin eski parşömen parçalarını sorun yaratacak kadar önemsemeyeceğini düşünüyordu. Yanılmış.

"Müzayede için buradayım," dedi Sam, bariz bir şeyi ifade ettiğinin farkındaydı. Tüm kat etkinlik için kapatılmış gibi görünüyordu. Asansörlere dik bir masa kurulmuş, koridorun bir tarafı barikatla kapatılmıştı. Üniformalı memur masanın arkasında oturuyordu.

"Adın ne?" diye sordu donuk bir sesle.

"Bob Singer," diye yanıtladı Sam. "Belki Robert'ın altında." Polis memuru öfkeyle ona baktı. "Ama muhtemelen bunu tahmin edebilirdiniz."

"Evet," dedi polis. "Teşekkürler."

Sam odaya doğru bir adım attı ve omzunda bir el hissetti. Bu Waldorf'un iki çalışanından biriydi, içlerinde daha kaba olanıydı; adam bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu. Sam bir şey söyleyemeden adam gözlerini kıstı ve havayı kokladı. *Bir köpek gibi*, diye düşündü Sam. *Bu ürkütücü*.

"James, ne oluyor?" dedi diğer çalışan, gerginliği bozarak.

"Ölüm gibi kokuyor," dedi James burnunu kırıştırarak. Sam kaçınılmaz gibi görünen bir kavgaya hazırlanırken James gülümsedi, sonra da Sam'in üstünü başını yoklamaya, gizli bir silah aramaya başladı. *Evet, hâlâ ürkütücü*, diye düşündü Sam.

James'in bakışlarıyla karşılaşmadan döndü ve Başkanlık Süiti'nin kapı kolunu tuttu. *Sanırım Dean'in insan-köpek teorisi doğruydu*. Mantıklı olduğundan değil.

"Evrak çantanız, efendim?" dedi diğer

adam. "Ne olmuş ona?" Sam cevap verdi.

"Şifreye ihtiyacımız yok efendim, ancak bunu süitin dışında bırakmanızı istiyoruz. Waldorf Astoria müzayede sırasında içindekilerin tüm sorumluluğunu üstlenecektir.

Mükemmel, diye düşündü Sam. *Merak etmedikleri sürece evde özgürüm*. Evrak çantasını masadaki polise verdi ve süite girdi. Sam'in daha önce kaldığı her yerden daha gösterişli olan giriş kapısının duvarlarını tablolar süslüyordu. Odanın planlarını incelemiş olması iyi bir şeydi.

yoksa dikkatini toplayamayacak kadar huşu içinde olurdu. Sağdaki koridor ana yatak odasına açılıyordu *-Kennedy'nin ve Obama'nın bir gün uyuyacağı yatak* odası, diye düşündü Sam. Solda bir kemer küçük bir yemek alanına açılıyordu, masa gümüş kaplar ve kaliteli kristallerle donatılmıştı. Süitin kendine ait bir mutfağı vardı ve Sam bir an Bill Clinton'ın gecenin bir yarısı buzdolabını karıştırıp pirzola aradığını hayal etti.

Sam'in karşısında, küçük bir kanepe ve şezlongun ötesinde süitin ana odası vardı. İçeride bir avizenin ışığı altında usulca sohbet eden bir grup insan duruyordu. *Her zamanki işlerimizden daha güzel bir ortam*, diye düşündü Sam. Grupta tanıdığı tek kişi Bay Feldman'ın yardımcısı Benjamin Shochat'tı. Ana odaya girdiğinde Sam ortadaki masanın üzerinde duran süslü kil kavanoz koleksiyonunu fark etti.

"Hoş geldiniz Bay Singer," dedi Shochat alaycı bir sırıtışla. "Katılabildiğinize çok sevindim. Sizi işverenimle tanıştırayım." Elini, kavanozların üzerine korumacı bir tavırla eğilmiş olan yaşlı bir beyefendiye doğru salladı. Adam en az seksen yaşında görünüyordu ama Sam'e bakarken gözleri hâlâ keskin olan zekâsını ele veriyordu. Zeytin rengi alnı derin bir şekilde kırışmıştı, bu da stresli bir hayatın habercisiydi. Gülme çizgilerinin tamamen yokluğu Sam'in varsayımını daha da kanıtlıyordu - bu adam iş demekti.

"Bay Singer, bu Bay Feldman. Parşömenlerin sahibi," diye tanıttı Shochat onu.

"Merhaba Bay Singer," dedi Feldman, sesi çakıl taşına benziyordu. "Beni çok meraklandırdınız. Benjamin bana genç bir adam olduğunuzu söylemişti ama gençliğinizin ne kadar... olduğunu anlayamamıştım." Hepsi orta yaşlı olan diğer potansiyel alıcıları işaret etti. "Bunun yaşlı adamların oyunu olduğunu sanıyordum."

"Gururum okşandı Bay Feldman. Ama ben sadece bir temsilciyim," diye cevap verdi Sam.

Yaşlı adam bunu düşünerek dudaklarını büzdü.

"Parası olduğu sürece herkese kapımız açık" dedi.

Sam bunu ortama karışmak için bir işaret olarak aldı. Kızıl saçları avizenin ışığında parlıyor gibi görünen gergin görünümlü bir adama yaklaştı.

"Bay Singer-" diye söze başladı Sam, ama birden sözü kesildi.

Adam heyecanla, "Adını biliyorum," diye geveledi. "Az önce söyledin.

Neden duymayayım ki?"

"Ah, özür dilerim, sadece kibarlık yapıyordum." Sam'in bu odada yeni arkadaşlar edinmeyeceği çok açıktı.

"Adımı sormayacak mısın?" diye sordu kızıl saçlı adam.

"Bunu planlamıyordum," diye cevap verdi Sam, dikkati ordövr masasına . Haşlanmış yumurta tabağına yöneldi ama kızıl saçlı adamın eli tarafından engellendi.

"Eli Thurman," dedi ve Sam kendini Ölü Deniz Parşömenleri'nin modern teologlar için ne anlama geldiğini düşündüğü hakkında uzun ve garip bir konuşmaya zorlanmış buldu. Tartışma Sam'in çok az anladığı ve kesinlikle umursamadığı konular etrafında dönerken, kıyamet konusunu açmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. "Hey Eli, Şeytan'ı serbest bıraktığımı biliyor muydun?" demek istedi. Sosyal açıdan beceriksiz ama konuşkan adam muhtemelen oracıkta düşüp ölecekti.

Can sıkıntısıyla geçen yirmi dakikanın ardından Shochat şarap kadehini şıngırdatarak odadakileri kendine getirdi.

"Son misafirimiz de şimdi geliyor, o yüzden satışa başlayacağız."

Geçen haftanın getirdiği tüm sürprizlerden sonra Sam şaşırmış gibi davranamayacak kadar yorgundu. Bunun yerine, yeni gelenin gözlerinin içine baktı ve elini uzattı. "

Merhaba Walter. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Dean ironiyi en çok kamu malını parçalamayı içerdiğinde takdir ederdi. Dün, damlayan su neredeyse ceketini mahvediyordu ve şimdi, kırık Park Avenue yangın musluğundan fışkıran su kıçını kurtaracaktı. Dean'in planının ilk aşaması tamamlanmıştı ve tek gereken bir İngiliz anahtarı ve tüm New York'un önünde bir kargaşaya neden olacak küstahlıktı.

Çok sayıda insan suyun kaldırımı, Park Avenue'yu ve Waldorf'un ön cephesinin büyük bir bölümünü ıslatmasını izlemek için toplandı. Bu insanlardan biri, tam da plana uygun olarak, Dick'in resepsiyonistiydi. Dean'in yaramazlığının hoş bir yan etkisi de

Waldorf'tan ıslanmadan çalışan havalı kadınların çığlıkları. *Öyle bir şey olmayacak hanımlar.*

Kargaşanın ortasında Dean yükleme alanına girmeyi başardı ve av tüfekleriyle dolu spor çantasını omzuna asarak servis asansörüne bindi. Planının bir sonraki kısmı Dean'in şimdiye kadar denediği en aptalca şey olabilirdi ama bunu yapmadan emin olamazdı.

Asansörün kadranı kırk yedinci kata kadar ilerledi. Oraya kadar yürümesi gerekecekti. Asansörden çıkan Dean hızla çatıya çıkan merdivenleri buldu ve tekrar gün ışığına çıktı.

"Sen misin Johnny?" diye sordu çatının öbür ucundan bir ses.
Büyük ihtimalle Dean'in kişi.

"Ben Tony. Johnny... hasta," dedi Dean, en azından adamın güvenliği aramasını engelleyeceğini umarak. Uzun bir duraklama oldu ve Dean bu fırsattan yararlanarak spor çantasının fermuarını açıp kendini dövüşe hazırladı.

"Yardım etmeye mi ?" diye seslendi adam.

Dean kaderin ona verdiği beklenmedik sadakayı kabul etti. Çantanın fermuarını tekrar çekti ve omzuna aldı. Büyük bir güç dönüştürücü kutusunun yanından hızla geçerek hedefini gördü: İtalyan kökenli bıyıklı bir adamdı ve kolayca üçüncü Mario kardeş rolüne bürünebilirdi. Adam binanın pervazına oturmuş, kayıtsızca bir Reuben sandviçi yiyordu.

"Cam silici sen misin?" Dean sordu.

"Hayır, buraya sadece temiz dağ havası almak için çıkıyorum," dedi adam kuru bir sesle, yanında çatıda duran büyük sileceği tekmeleyerek. "Şimdi kemerini bağla, seni diğerleriyle birlikte aşağı indireceğim."

Dean yaklaştıkça kenarın üzerinden 50^{inci} Cadde olan derin kanyona bir bakış attı.

"Evet, ben sadece..." diye devam etti, mekanizmaya bakarak
Soru. "Orospu çocuğu," dedi, otelin çatısına sabitlenmiş halatlar, kaldıraçlar ve makaralardan oluşan sistemdeki parçalanmış bir düğüme bakarak. *Buna bağlı olarak binanın kenarından mı geçmem gerekiyor?*

"Sorun nedir," dedi adam. Aslında bu bir soru değildi. Dean'in bir hanım evladı olduğu ve gerçek bir erkeğin sistemin etkinliğinden şüphe etmeyeceği iması hakimdi. Bir dilim konserve sığır eti cam silicinin sandviçinden dışarı çıktı ve çıkıntıdan New York'un uçurumuna düştü. Adam kenardan biraz daha eğildi ve "Kusura bakma Lenny" diye seslendi.

Birkaç baş dönmesi dalgası birbiri ardına Dean'in üzerine çöktü ve çıkıntıya daha fazla yaklaşmasını engelledi. Dean uçmaktan nefret ederdi ve beş yüz metrelik bir uçurumun kenarında durmak iki kat daha kötüydü.

Tamam, belki bu işe yaramayacak.

ON DÖRT

Sanırım başka bir çevirmen bulmam gerekecek, diye düşündü Sam. *İçimden bir ses Walter'ın suratına bir tüfek doğrultulmasından hoşlanmayacağını söylüyor.* Satışa beş dakika kala Walter sadece tek bir düşük top teklifi vermişti - bunun stratejiden mi yoksa sınırlı paradan mı kaynaklandığından Sam emin olamıyordu. Elbette Sam'in de hiç parası yoktu.

İlgilenen yarım düzine kişiden sadece üçü parşömenleri satın alma konusunda gerçekten ciddiydi. Eli Thurman, Sam'in ikinci kişiliği Robert Singer ve kendisini sadece "Gerald" olarak tanıtan Ortabatılı bir adam.

Eli başlangıçta 100.000 dolar teklif etmişti ki herkes bunun çok düşük bir fiyat olduğunu biliyordu. Gerald hemen 115.000 dolarla karşılık verdi ve Sam bu rakamı 10.000 dolar daha artırdı. Satışın ilk aşamasında Sam, odanın içinde kasıtlı olarak hareket eden, pencerelerden dışarı bakan, yan odaları kontrol eden ve pantolonunun cebindeki silahın emniyetini çok da belli etmeden parmaklayan Shochat'a odaklandı.

Teklifler yükseldikçe, daha az ciddi olan üç alıcı tamamen çekildi. Açık artırmada en aktif olanlar Gerald ve Eli'ydi, Sam de arada bir araya girerek durumu ilginç kılmaya çalışıyordu. Satış olaysız bir şekilde bitecekmiş gibi hissedilmeye başlanmıştı ki bir kargaşa sesi işlemleri böldü. Büyük bir kütle kapıya çarptı, sonra yavaşça kapıdan aşağı kaydı.

İlk ayağa kalkan Sam oldu ama Shochat onu tekrar kanepeye itti.

"Git, Benjamin," dedi Bay Feldman sakince. Shochat emri yerine getirdi ve tabancasını kaldırarak yavaşça süitin girişine doğru ilerledi.

Sam gürültünün sebebinin kardeşi olabileceğini hemen fark etti. Planladıkları şey bu değildi ama Dean'in planı bu olabilirdi.

B. Sam ağırlığını ayaklarının üzerine vererek kil kavanozlara doğru atılmaya hazırlandı.

"Kim var orada?" Shochat'ın sesi talep etti. Artık Sam'in görüş alanının .

Herkes bir yanıt beklerken oda sessizdi, ancak yanıt gelmedi.

Dean, kendini vurdurtma.

Tam o sırada Sam kapının açıldığını duydu. İki kalp atışı sonra bir silah sesi duyuldu ve Sam ayağa fırladı.

"Durun!" Bay Feldman bağırarak Sam ile arabanın arasına girdi. Kavanozlar.

Sam'in ataleti, yaşlı adamı arabaya doğru sürmek için yeterliydi. Ama kavanozlara gitmiyordu. Dean'in yerde ölü yatmadığını umduğu giriş salonuna gidiyordu. Acelesi doğrudan Shochat'a çarpmasına neden oldu, Shochat kanlı elini tutarak odaya geri dönerken tökezledi.

"Dean?" Sam Shochat'ı kenara iterek seslendi.

"Korkma tatlım," diye cevap verdi melodik bir ses. Genç bir kadın elinde siyah bir tabancayla odaya daldı. Güzeldi ve belli belirsiz tanıdık geliyordu. Sam *bu kızın Julia* olduğunu fark etti.

Odanın öbür ucundaki Walter zorlukla yutkundu. "Canım, ben sana ikincil hasar hakkında ne demiştim?" dedi.

Julia gözlerini devirdi.

"Bunu minimumda tut. Biliyorum, baba."

Çatıda Dean tam anlamıyla bir panik yaşıyordu. Planı gerçekleştirebilmesinin hiçbir yolu yoktu. *Deri bir koşum takımına bağlı olarak bir gökdelenin yanından aşağı inmek hiç de iyi bir seçenek değildi. Sam'in Şeytan'a "evet" demesi ve iyi bir mücadele vermesi gerekecekti.*

"Kendini sakinleştirmelisin dostum," dedi cam silici cesaretlendirici bir şekilde. "Bu işte sinirlenirsen, taksinin üzerine krem peynir gibi bulaşırsın."

"Adın senin?" diye sordu Dean. "Marco," diye

yanıtladı adam.

"Dinle Marco, bir saniyeliğine *çeneni kapatmanı* istiyorum."

Avlandıkları onca yıl boyunca Dean hiç bu kadar korkuya kapılmamıştı. *Hayalet hastalığı dışında,* diye hatırladı *ama o benim suçum değildi*.

Sam aşağıda, sana güveniyor. Adam ol.

Dean tüm cesaretini toplayarak, "Tamam," dedi. "Bu bir şok olacak ama ben bu işte yeniyim."

Marco kaşlarını kaldırarak, "Söylemiyorsun," diye cevap verdi.

"Bir saniyeliğine şu serseri tavrını bırakıp şu koşum takımını takmama yardım edebilir misin?"

"D-bag? Duffel gibi mi?"

"Çocuklarının arkandan söyleyeceği bir şey bu," dedi Dean nefesinin altından, fazladan deri koşum takımını alırken.

"Bu arada, çantanda ne var?"

"Pardon?"

Marco, Dean'in hâlâ omzunda asılı duran silah dolu spor çantasını işaret etti.

"Öğle yemeği."

"Şimdi yesen iyi olur. Burada bırakırsan bu adamlardan biri işemeye gelir gelmez gitmiş olur."

"Sanırım onu yanımda götürmem gerekecek," dedi Dean.

Marco'nun yardımıyla kısa sürede kemerini bağladı ve binanın uçurumunda durdu. Diğer beş cam silici çoktan çatıya asılmış, aşağıdaki trafiğin gürültüsünden yirmi kat yukarıda çalışıyorlardı. 50^{inci} Cadde'deki taksi seli Hot Wheels boyutlarında görünüyordu ve bu Dean'in baş dönmesine hiç yardımcı olmuyordu.

Bir ayağını çıkıntıdan sarkıtarak katları saymaya çalıştı. Başkanlık Süiti'ne indi. *Otuz beşinci kat*, dedi kendi kendine. *Dümdüz on iki kat aşağı. Bunu yapabilirim. Sam iki kere bile düşünmezdi ve o salata yiyen bir züppe*. Kayışı son bir kez daha çekiştirerek kendini binanın cephesinden aşağıya indirmeye başladı.

"Hey, bir şey mi unuttun?" Marco seslendi. Uzattığı elinde sprey şişeleri ve bir silecekle donatılmış deri bir kemer tutuyordu. "Söylemem gerek Tony, yeni başlayan biri için bile bu işte berbatsın."

Alet kemerini alan Dean inişe başladı.

Walter ve Julia hiç vakit kaybetmiyordu. Bay Feldman, Shochat ve muhtemel alıcıları Başkanlık Süiti'nin bir köşesine sıkıştırmışlardı, Julia'nın dışarıdaki korumalara sıktığı biber gazından dolayı hepsinin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kimse ölmemişti, bu rahatlatıcıydı ama Sam birileri işbirliği yapmazsa bunun bir anda değişebileceğini biliyordu.

Shochat'ın kurşun yarasından akan kan Sam'in ayakkabılarına damladı. Julia ve Walter kil kavanozları incelemekle meşgulken Sam süslü perdelerden birini indirdi ve uzun şeritler halinde yırtarak eline dolaması için Benjamin'e verdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Julia bağırdı.

Sam öfkeyle, "Kan kaybından ölmesini engelliyorum," diye cevap verdi. Julia tepki veremeden Walter araya girdi.

"Sorun yok, Jules. Kimsenin zarar görmesini istemiyoruz."

Julia alay etti. Walter'ın iyi polisine karşılık o açıkça kötü polisti.

"Bunun için artık çok geç," dedi Bay Feldman kederle. Gözleri asistanında değil, Walter'ın dikkatle açmaya çalıştığı en uzun kavanozdaydı. Sam onun askısından vazgeçtiğini fark etti.

"Bunu yapmak *istediğimizi* mi sanıyorsun?" Julia Feldman'a tükürdü. "Bu sizin kendi iyiliğiniz için."

Walter onu masaya geri koyarken Sam kapağın üstündeki Şeytan Tuzağı yazısına bir an için göz attı.

"Bunu burada açmak istemezsin Walter," dedi. "Ne yaptığımı biliyorum Sam."

"Sam?" Shochat şaşkın bir ifadeyle sordu. "Adının Robert olduğunu sanıyordum?"

"Sam'den arkadaşlarıma," dedi Walter'a sert bir bakış atarak. "Ve arkadaşım olduğunu düşündüğüm insanlar."

Walter başka tarafa baktı. Açık kavanoza uzanarak içindekileri kavradı. Sam irkildi, binlerce yıllık parşömenler inanılmaz derecede narin olmalıydı.

"Walter..." Sam yine onu uyarmaya çalışarak, "Walter," dedi. Ama o daha devam edemeden Julia silahını onun suratına dayadı.

"Konsantre olmasına izin vermek istiyorsun," dedi dişlerini sıkarak. "Eğer bu iş giderse, insanlar dışarı atılacak.

pencere."

Hiçbir fikrin yok, diye düşündü Sam.

Walter kavanozdan taşlaşmış gibi görünen siyah bir nesneyi güçlükle çıkardı. Bunun bir parşömen değil, bir tür tıpa olduğu açıktı - Sam'in tahminine göre, kırılgan parşömeni korumak için konulmuş ek bir nem bariyeri. Walter onu dikkatle inceledi, sonra bir kenara bırakıp bir kez daha kavanoza uzandı. Bu kez gözleri Noel'deki bir çocuk gibi parlıyordu. *Parşömene çarpmış olmalı, diye düşündü* Sam.

Süitin dışında, bir şey kapıya sertçe çarptı. "Neydi o?" Julia sordu.

Babası başını işinden kaldırmadan, "Sen söyle," diye cevap verdi. "Onları senin idare etmen gerekiyordu." İlk parşömeni kavanozdan çıkarırken neşeli bakışları soldu. "Doğru olanı değil," diye mırıldandı.

"Aramaya devam et. Ben hallederim," dedi Julia ve kapıya doğru ilerledi. Sam bu fırsatı değerlendirerek köşeden çıktı ve Walter.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi usulca. "Parşömenleri okumak istiyorsan, bir müzede ortaya çıkmalarını bekle."

"İşler böyle yürümüyor Sam," diye cevap verdi adam. "Aradığım belge asla bir müzede olmayacak. Eğer yanlış insanların eline geçerse..." Kızıl saçlı Eli'ye dikkatle baktı. "Bu kötü olur."

Sam, Walter'ın son oyununun tam olarak ne olduğunu merak etmeye başladı. New York'taki hayatını terk ederek parşömenle birlikte ortadan kaybolacak mıydı?

Julia kapıdan döndü, tabancasını tekrar Sam ve diğerlerinin üzerine doğrulttu.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Muhafızlardan biri uykusunda seğiriyor. Şimdi buradan gidelim."

Walter ikinci bir parşömen parçasını kaldırarak, " bu," dedi.

Savaş Parşömeni.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü Sam. *Onlar bizimle aynı sayfanın . Hikâyemizi duyduklarında öylece teslim etmeyeceklerdir*.

James McMannon irkilerek uyandı. Başı çınlıyordu, vücudu devrilmiş bir masanın üzerine yığılmıştı ve gözleri biber gazından yanmıştı. *Neredeyim ben?* diye merak etti, sonra altındaki Waldorf Astoria'nın hafif bulanık ama belirgin halılarını fark etti.

Anılar bir anda canlandı; ona silahla vuran kız, yeğeni, o kokuya duyduğu garip saplantı... *O koku*... Birden burun deliklerini doldurdu ve diğer her şey . O kokuya ulaşmalıydı. Birisi onu elinden almaya çalışıyordu ve buna izin verilmemeliydi.

"Ne halt sen?" Sam, Julia'nın tabancasının namlusuna tehlikeli bir şekilde yaklaşarak bağırdı.

"Geri çekil, yoksa yemin ederim suratında bir delik açarım," diye bağırdı.

Walter parşömeni aldı ve metal çantasına koydu. İşleri yoluna koymak için acele ederken büyük kil kavanozu düşürdü ve yere çarpmasına neden oldu. Paramparça olunca herkes içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Paha biçilmez tarih, kil parçalarının karmaşasına gömülmüştü ve kimse üzerine basan kişi olmak istemiyordu.

Walter'ın yüzünde büyük bir pişmanlık ifadesi belirdi, sonra yerini dehşete bıraktı. Bir an için kavanozun kırık kalıntılarından inanılmaz derecede parlak bir ışık yayıldı.

Bu iyi olamaz, diye düşündü Sam.

Çarpışma sesi azaldığında, yerini giriş salonundan gelen öfkeli bir kazıma sesi aldı. Daha önce olduğu gibi, bu da tüm odayı ayağa kaldırdı. Ancak bu kez kargaşa birkaç saniye sonra yatışmadı. Aksine, gittikçe daha yüksek sesle duyulmaya başladı ve sanki giderek daha tedirgin bir hayvan dışarıdaymış ve içeri girmek istiyormuş gibi ağır bir şeyin tahtaya çarpma sesiyle noktalandı. *Bir köpek gibi*, diye düşündü Sam. *Mükemmel*.

"Jules?" Walter söyledi.

Girişi kapatmak için tabancasını kaldırdı.

"Dışarıda üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey yok," dedi kendinden emin bir şekilde.

Araya girmek için iyi bir zaman Dean.

Julia'nın dikkati giriş salonundayken Sam çömeldi ve kil parçalarını karıştırmaya başladı. Bir tanesini elinde ters çevirdiğinde, kavanozun iç yüzeyine kazınmış olması gereken kaba bir desen buldu. *Bir mühür* olduğunu fark etti. Melek büyüsü. *Ve şimdi kırılmış*. İçinde her ne varsa artık özgürdü.

Kazıma durdu, ani ve derin sessizlik belki de pençelerin tahta üzerinde çıkardığı gıcırtı sesinden bile daha rahatsız ediciydi. Sam' ayağı kil parçalarını sıyırarak girişle arasında bir yol açtı. O daha kıpırdayamadan Eli'nin eli omzunu kavradı. Adamın gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı ve çaresizliğini ele veriyordu. Sam'in onları terk etmesini istemiyordu.

Sonra dünya parçalanır gibi oldu. Rüzgâr odanın içinde patladı, perdeleri savurdu ve parçalanmış kavanozun tozunu havaya kaldırdı. Bir küme cam parçası Sam'in başının yanından geçti, diğerleri acı içinde sırtına ve boynuna saplandı. Patlamanın etkisiyle öne doğru savrulan Sam'in dengesini koruması imkânsızdı. Sam parşömen ve kil yığınının üzerine bir gümbürtüyle düştü ve geriye kalanları korumak için hemen yuvarlandı.

Ayağa kalktığında çok tuhaf bir manzarayla karşılaştı: Dean, süitin artık boş olan pencere çerçevesinin dışında asılı duruyordu ve bir kaya tuzu tüfeği açıklıktan saldırgan bir şekilde içeri girmişti. Planın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti ama programın biraz gerisinde kalmıştı.

"Bunun için üzgünüm. Pencereler aynalı." Camın ve kaya tuzunun verdiği acıya rağmen Sam kardeşinin ortaya çıkmasına inanılmaz derecede minnettardı. Ama bu rahatlama duygusu kısa sürdü.

Giriş salonunda kapı menteşelerinden fırlayarak Julia'yı hazırlıksız yakaladı ve duvara çarptı. Walter, elinde evrak çantasıyla dönüp ana odaya doğru koştu ama dışarıdaki canavardan kaçamadı, canavar onu hızla geçti. Pençeleri bacağına saplandı ve onu geriye doğru çekti.

Ana odadan Sam'in görebildiği tek şey Walter'ın kapıdan çıkıp kaybolurkenki yüzüydü.

"Biraz yardım eder misin?" Dean hâlâ pencerenin dışında asılı durarak . Sam deliğe doğru ilerledi ama Dean'i içeri sürüklemek yerine tüfeği kardeşinin elinden çekip aldı ve Walter'ın peşinden koştu.

Giriş salonuna ulaştığında Sam olduğu yerde durdu. Walter bir zebani tarafından değil, bakımsız güvenlik görevlisi James tarafından yere yatırılmıştı. James'in doğal olmayan uzunluktaki tırnakları İncil bilgininin bacağına pençe gibi saplanmış, arkasında sivri yaralar bırakmıştı.

Sam tüfeği doğrulttu ve bir kaya tuzu mermisi bıraktı. Saçma James'in göğsüne isabet etti ve onu uzaktaki duvara yapıştırdı. Ama Walter daha kıpırdayamadan güvenlik görevlisi gözleri zifiri karanlıkta ona doğru döndü. Sam'in parmağı tetiği bir kez daha geri çekti ama hiçbir şey olmadı.

Lanet . Kabuklar bitti.

"Yardım edin bana!" James yüzünü oyarak ona bir darbe daha indirirken Walter bağırdı. İblis daha sonra Walter'ı kaldırmak ve yakındaki kanepeye çarpmak için tutuşunu kullandı. Krem rengi duvar kâğıdına ve yakınlarda asılı duran Harry Truman portresine kan sıçradı.

James daha sonra Walter'ın cesedinin altına saklanmış olan metal evrak çantasına atladı. O kilidi tırmalarken Julia arkasından fırladı, tabancasını kaldırmıştı.

Ateş edildiğinde tabancanın ucundan sadece bir metre uzakta olan Sam neredeyse sağır oluyordu. Kurşun James'in sırtını parçalayarak sağ omzundan çıktı ve kanepenin üzerinde kanlı bir iz bıraktı. Gevşek vücudu evrak çantasının üzerine yığıldı ama Sam onun uzun süre yerde kalmayacağını biliyordu.

Bir iblisi öldürmek için bundan çok daha fazlası gerekir. "Hey. Göt şapka."

Sam döndüğünde kardeşinin pencere çerçevesindeki kırık camın üzerinden atladığını gördü. Dean Sam'e doğru bir dizi mermi fırlattı, Sam onları ustalıkla yakaladı ve doldurmaya başladı.

"Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı bir ses koridordan. Sam başını kaldırıp baktığında kendisine doğrultulmuş bir çift tüfek ve onları tutan bir çift iri yarı polis memuru gördü. Hem Sam'e hem de babasıyla ilgilenirken hâlâ tabancasını tutmakta olan Julia'ya hitap ediyorlardı.

Sam'in önünde bir düzine seçenek vardı. Teslim olmak, kaçmak, dövüşmek, konuşmaya çalışmak... ama hiçbirini seçmedi. Bunun yerine olduğu yerde donup kaldı ve korkuyla James'in kıpırdanan bedenine baktı. Julia ise hemen arkasını döndü ve polisleri görüş alanına aldı. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, Sam'in onunla birlikte çalıştığını varsayacaklardı. Bu da ona başka seçenek bırakmıyordu; kaçmak zorundaydı.

Polis memurları ateş açtığında o da siper almak için atladı. Neyse ki hedefleri genişti ve Sam'in kafası yerine salonla ana oda arasındaki kemerin ahşap çerçevesini parçaladı.

"Sam!" Dean endişeli bir sesle bağırdı. Kendini koşumundan kurtarmak için mücadele ediyordu. Sustalısını çıkarmış ve yıpranan kayışları kabaca kesiyordu.

Silah sesleri odanın geri kalan sakinlerini köşeye itmişti - biri hariç. Shochat elindeki sargıları sıkıca sardı ve odanın ortasındaki kırık kavanoza doğru ilerledi. Sağlam eline alabildiği kadar parçayı alıp nazikçe ceketinin cebine koydu. Arkasında Eli çaresizce ciyaklıyordu.

Sam Julia'nın tabancasının birkaç kez ateşlenme sesini duydu, sonra Julia tökezleyerek ana odaya girdi. Pencereye ve Dean'e doğru ilerlerken Walter' evrak çantasını sıkıca kavramıştı.

"Bu iki kişi alır mı?" diye sordu.

"Ne oluyor, bayan?" Dean geri çekildi ve
Onu.

Saniyeler sonra, James yüzünü buruşturarak odaya daldı.
köpek hırıltısına dönüştü.

Arkasındaki polis memurları, ölümcül bir şekilde yaralanmış adamın odanın diğer ucuna fırlayışına hayretle bakıyorlardı. James kendini Julia'ya, o da Dean'e doğru fırlatırken yanlarına düştü. Üçlü tökezledi, dengeleri bozuldu, sonra da açık pencereden aşağı yuvarlandılar.

ON BEŞ

Lanet olası iblisler! Dean'in düşünceleri New York'un soğuk esintisi saçlarını okşarken çığlık atıyordu. Julia'yı sıkıca kavradığı için yerçekimi onları Waldorf'un taş cephesine çarpmadan önce pencereden yaklaşık on beş metre dışarı savruldu.

İki kişinin toplam ağırlığı altında Dean'in emniyet kemeri kopma noktasına yaklaşmıştı. Bir dakika önce testereyle kesmeye başlamış olması kesinlikle yardımcı olmuyordu. Granit duvara çarptıklarında Dean, Julia'nın tutuşunun gevşediğini hissedebiliyordu. *şartlar altında düşmesi dünyanın sonu olmazdı, diye* düşündü. Çılgın olmayan kadınlar otuz beşinci katta açık bir pencerenin yanında sizi sıkıştırmazlar.

Dean göz ucuyla James'in küçük bir çıkıntıya tutunduğunu gördü. *Adam yapılı olmalı,* diye düşündü. *O küçük çıkıntıya tutunamayacağıma adım gibi emindim.* Ancak bu düşünce kısa sürdü, çünkü James asılı duran çifte doğru döndü ve kendini onlara doğru fırlattı. Iskalarsa uzun bir düşüş riskiyle karşı karşıyaydı, ki kuvvetli rüzgâr düşünüldüğünde bu iyi bir ihtimaldi.

Iskalamadı. James ona çarptığında Julia'nın tutuşu daha da gevşedi. İkisi de umutsuzca çırpınarak Dean'in koşum takımının bütünlüğünü daha da zorladı.

"Beni yukarı çek!" Dean üstlerindeki açık pencereye doğru bağırdı. Bir saniye sonra bir polisin kafası dışarı fırladı ama ipi tutmadı. Onun yerine, on iki kat yukarıda, Dean çatıdan şok içinde izleyen Marco'yu gördü. "Marco! Çek!"

Sonra Dean'in dikkati iblisin yukarıya, Julia'nın hâlâ bir elinde tuttuğu nesneye, metal evrak çantasına doğru tırmanışına çekildi.

"Davanın peşinde! Bırak onu!" Dean ısrar etti ama Julia onu duymazdan geldi. Bunun yerine James'e tekme atarak onu yerinden oynatmaya çalıştı. Dean'in koşum takımına bağlı yıpranmış halat bükülmeye başladı, teller birer birer kopuyordu.

"Bırak onu yoksa hepimiz ölürüz!" diye bağırdı. Julia gözlerini Dean'e kilitledi ve Dean onun ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. *Sanırım bu parşömen onlar için de bizim için olduğu kadar önemli*.

"Eğer bir cesetsen onu okuyamazsın!" Dean umutsuzca iddia etti.

İsteksizce çantayı vücudundan uzak tuttu, sanki düşmesine izin verecekmiş gibi. James parmaklarını Dean'in bacaklarına geçirerek onları çantaya doğru itmek için kullandı.

Dean *bu adamın intihara meyilli* olduğunu düşündü. *Bekle, şeytan*.

James havada çantayı sıkıca kavradı ve Julia'nın elinden çekip aldı.

Hem iblis hem de evrak çantası aşağıdaki şehir caddesine doğru düştü.

Dean hâlâ koşum takımına zar zor tutunan Julia'baktı. İki eli serbest olsa bile daha fazla dayanamazdı.

"Sen çılgın bir kaltaksın, bunu biliyor musun?" diye ilan etti.

Eli'nin çıkışını kimse fark etmemişti. İri adamın ortağı kadın ve çantayla birlikte pencereden sarkarken, Eli da bu fırsatı değerlendirerek binayı terk etmişti. Kendisine sunulan fırsatları değerlendirmekle övünürdü ve hayatta kalma fırsatı da cazip bir fırsattı.

Waldorf Astoria'dan çıktıktan sonra Eli, güvenlik görevlisinin düşen cesedinin etrafında toplanmış olan büyük bir kalabalığın arasına karıştı. Adamın üzerine düştüğü taksi hurdaya dönmüş, motor bölümü bir dakika öncesine göre birkaç santim daha kısalmıştı. Cesedinin görüntüsü mide bulandırıcıydı. Sanki bir yük treni çarpmış gibiydi; her bir parçası tanınmaz hale gelmişti. Toplanan insanların yarısı gözlerini bu dehşet verici görüntüden alamazken, diğer yarısı da iki aptalın hâlâ tehlikeli bir şekilde sallandığı 300 fit yukarıda gerçekleşen tiyatroya aval aval bakıyordu.

Kimsenin fark etmediği şey, yıkılan taksinin bir düzine metre ötesine düşmüş olan çelik evrak çantasıydı.

Tanrı ne güzel bir gün yaratmış, diye düşündü Eli, evrak çantasını gelişigüzel alıp New York'un karmaşası içinde kaybolurken.

Başkanlık Süiti'nin içinde kaos hüküm sürüyordu. Sam neredeyse kardeşinin peşinden pencereden atlayacaktı ama iki polis tarafından çabucak zapt edildi. Oda darmadağın olmuş, kırık kil, cam ve mobilyalar yerlere saçılmıştı. Bay Feldman, bitişik odaları temizleyen memurlara neler olduğunu anlatmaya çalıştı ama hiçbiri güvenlik görevlisinin ölümcül bir şekilde vurulduktan sonra nasıl hayata döndüğünü açıklayamadı. Dean ve Julia'nın hâlâ pencerenin dışında asılı olduklarını fark etmeleri için neredeyse bir dakika geçmesi gerekti.

"Herkes geri çekilsin," diye emretti yaşlı polis. "Her şey kontrolümüz altında." Memur başını pencereden dışarı eğdi ve yarım ağızla sarktıkları gergin ipi tutmaya çalıştı.

Sam *çatıya çıkmam gerektiğini* fark etti. *Eğer onu buraya çekerlerse, kıyamete kadar hapishanede mahsur kalacağız.*

Diğer polis memuru telsizle merkeze ulaşmaya çalışmakla meşgulken, Sam'in kaçma fırsatı doğmuştu. Ana odadan çıkan Sam, Walter'ın çıkışa doğru sürünerek ilerlediğini gördü. Walter'ın Savaş Parşömeni hakkında söylediklerini düşündü: *Eğer yanlış insanların eline geçerse. Bu kötü olurdu.* Sam ve Walter'ın aynı tarafta olma ihtimali neydi? Aksi yöndeki güçlü dürtülere rağmen Sam adamı terk etmemeye karar verdi. Bir elini yaralı adamın kolunun altına sokan Sam, onu hızla süitten çıkarıp asansörlerin olduğu bölüme götürdü.

"Teşekkür ederim..." Walter soluk soluğa kalmıştı, nefesi kesilmişti.

"Yapma." Sam, Walter'ı öldürene kadar ondan minnettarlık beklemiyordu.

onunla ne yapacağına karar verdi. Asansöre girerek kırk yedinci katın düğmesine bastı.

"Aşağı," diye hırıldadı Walter. "Sokağa çıkmamız gerek."

"Kızın pamuk ipliğine bağlı Walter. Onu öylece terk mi edeceksin?"

"Yaşıyor mu? Yaşıyor mu?"

"Onu çatıya çıkarmazsak olmaz."

Asansörden çıktılar ve Walter'ın hasarlı bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde servis merdivenlerinden yukarı çıktılar. Çatıda tıknaz, esmer bir adamın çoktan Dean ve Julia'yı yakalamaya çalıştığını gördüler. "Tanrı aşkına aşağıda neler oluyor?" diye sordu adam. Walter'ın parçalanmış bacaklarına başını sallayarak sordu.

Sam az önce olanları açıklayacak kelimeleri aradı. Her zamanki gibi, Winchester kardeşlerin maceraları rasyonalizasyonun ötesindeydi.

"Komünistler," dedi kararlı bir şekilde. Yapabileceğinin en iyisi buydu. "Onları kaldırmama yardım edin."

O sırada Waldorf Astoria'nın yan tarafına bağlanmış olan diğer cam yıkayıcılar da çalışmayı bırakmış ve tüm dikkatlerini Dean ve Julia'ya yöneltmişlerdi. Dean Başkanlık Süiti'nin açık penceresinden yatay olarak duvarda yürümeye başlamıştı. Sam en az üç üniformalı kolun pencereden dışarı uzandığını fark etti, bu da desteğin geldiğini gösteriyordu. *Buraya gelmeyi düşünmeleri uzun sürmez*, diye tahmin etti.

Asılı duran pencere rondelalarını kaldırmaya yarayan mekanizma, makara ve kollardan oluşan sisteme bağlı bir el krankından başka bir şey değildi. Adam tüm ağırlığıyla kranka doğru eğildi ama krankın dönmesini sağlayamadı. Sam ona yardım etmek için harekete geçti ve gücünü adamın hatırı sayılır ağırlığına ekledi. İkisi birlikte krankı döndürmeyi başardılar ama çok yavaştı. Bu hızla Dean ve Julia'yı yukarı çekmek en az on dakika sürerdi.

"Biraz yardım eder misin Walter?" Sam sordu ama Walter'ın kendini zorlayacak durumda olmadığını görebiliyordu. Kan kaybından derisi solmuştu. Tüm enerjisini ayakta kalmaya adamıştı.

İtalyan, "Bu iki kişi için tasarlanmadı," dedi.

Çatıya göz gezdiren Sam başka bir seçenek bulmaya çalıştı. Dean'in şu anda hangi odanın dışında olduğunu pencereyi kırıp onu içeri çekebilirdi. Tabii ki polisin de bu planı yapma olasılığı vardı ve Dean'e çok daha yakındılar.

"İpin uzunluğu ne kadar?" Zihinsel dişliler yerine otururken Sam sordu.

"Uzun."

"Onları yere indirecek kadar uzun mu?" Adam bunu bir süre düşündü ve kalın halat kangalını inceledi. "Öyle olmalı."

Sam'in içi rahat değildi ama başka seçenekleri olmadığını da biliyordu. Başıyla onayladı ve ikisi birlikte hızla hattı başladılar. Yer seviyesinde, 50. Cadde girişinde bir grup polis aracı toplanmıştı.

Öyle ya da böyle, Dean'i polislere teslim edeceğim. Düşmesini beklemekten iyidir, diye düşündü Sam, çarkı çevirmeye devam ederek.

Sıranın yaklaşık yarısı dışarı çıktığında bir tüfek sesi binaların arasında yankılandı. Sam kenardan baktı ve Dean'in açık bir pencereden içeri girmeye çalıştığını gördü - muhtemelen az önce çantasındaki diğer tüfekle kırdığı pencereden.

"Planlar değişti," diye seslendi Sam, korkuluklara ürkekçe yaslanmış olan Walter'a. "Metroya gidiyoruz."

Dean pencereyi rastgele seçmişti. Odanın çekici bir Asyalı kadına ait olması sadece mutlu bir tesadüftü. Duştan sonra kurulanıyor olması Dean'e göre Julia'nın hayatını kurtardığı için Tanrı'nın ona verdiği kozmik bir ödül olmalıydı. *Eğer bir Tanrı varsa*, Dean'in beyninin mantıklı yarısı devreye girdi. *Bütün işaretler babasının olmadığını gösteriyordu*.

Ne yazık ki durum Dean'in acele etmesini gerektiriyordu. Gerçi 1954'te cep telefonu numaraları olsaydı, kesinlikle kendininkini bırakırdı.

Dean merdiven boşluğunun asansörden daha az riskli olduğuna karar verdi. Her seferinde iki basamak atlayarak merdivenleri dörtnala indi, çantası sırtında sallanıyordu. Julia vücudunun az önce maruz kaldığı her şeye rağmen hızını kesmedi. En alt kata ulaştıklarında Dean merdivenleri değiştirmek zorunda kalacaklarını biliyordu.

-Bu da lobiden geçmek demekti.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Julia sordu. Dean'in homurdanması tek yanıtıydı.

"Çünkü sen yapmazsan, ben de kendi yoluma giderim."

"Sen de ben de şekerim. Ama buradan özgür bir kadın olarak çıkmak istiyorsan, tek yol benim yolum." Bu onu şimdilik susturmuşa benziyordu. "Görünüşe bakılırsa, orada planımızı bozmuşsun."

"Aynı şekilde."

"Hey! Kıçını kurtardım. Ben olmasaydım, kaldırımda temizlenecek bir kuş pisliğinden başka bir şey olmazdın."

Julia cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Evet, bu doğru. Benim için ne yaptınbeni pencereden atmaktan başka? Seni gördüğüm anda bela olduğunu anlamıştım."

"Beni gördüğün anda benimle yatmak istedin," diye karşılık verdi Julia.

"Ama yapmadım. *Çünkü belaya benziyordun*." Merdiven boşluğunun kapısının dışında sayısız sesin duyulduğu en alt kata varmışlardı.

"Sessiz ol."

Julia kaşlarını çattı. "Saçmalayan sensin," diye tısladı.

Zamanlamalarını mükemmel yapan Dean ve Julia fark edilmeden Park Avenue lobisine girmeyi başardılar. Bir adamın atladığını duyan herkes aceleyle dışarı çıkmıştı. Dean garaja giriş merdivenlerinin kapısını açık tuttu ama Julia artık onun arkasında değildi. Lobiyi tararken onun ana girişe doğru yürüdüğünü gördü.

"Kendini tutuklatmaya mı çalışıyorsun?" Dean ona yetişirken sordu.

Onunla yüzleşmek için döndü, şimdi buz gibi soğuktu.

"O çantanın içindekine ihtiyacım var. Ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Her şeyi tersinden anlıyorsun. O parşömene ihtiyacım var. Ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun. Ama ikimiz de onun peşinden oraya gitmeyeceğiz."

"Beni durduramazsın."

Dean iyice yaklaştı. "Eğer oraya gideceksen, en azından bana silahının hâlâ yanında olduğunu söyle."

Julia elini beline attı ama tabanca orada değildi. Kederle tabancanın düştüğü sokağa baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, kaçmana yardım etmeyeceğim. Parşömen hakkında bir şeyler biliyorsun ve bunları benim de bilmem gerekiyor. Sen benim *tutsağımsın*."

Dean çantasının kenarına vurarak sırıttı.

"Kıçını kaya tuzuyla doldurmak istemiyorsan, beni takip etmeye ne dersin?"

Presidential Siding, Başkanların, ileri gelenlerin ve ünlülerin Waldorf Astoria'ya doğrudan erişimini sağlamak için inşa edilmiş özel yapım bir yeraltı tren istasyonuydu. Tren vagonları Grand Central Terminali'nin güvenliğini sağlamak ya da New York trafiğinde beklemek zorunda kalmadan doğrudan otele yanaşabiliyordu. Çoğu zaman kullanılmayan bu demiryolu hattı, onların kaçışları için mükemmel bir yerdi.

Sam ve Walter demiryolu platformuna vardıklarında Dean ve Julia çoktan oraya varmışlardı. Sam üst katta yaptıklarından sonra Julia'yı tekrar gördüğüne pek sevinmemişti ama babasıyla paylaştığı şefkatli anı izlemek düşmanlığı azaltmaya yardımcı oldu.

"İyi misin Dean?" Sam sordu.

"Buradan çıkar çıkmaz olacağım."

Walter kendini platform duvarına yasladı.

"Neredeyse sormaya korkuyorum ama buradan mı geçeceğiz?" Önlerindeki uçsuz bucaksız rayları işaret etti. Yeraltında oldukları ve neredeyse hiç ışık olmadığı için raylar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Bölgeye sürekli bir tren akışı girip çıkıyordu. Grand Central Terminali'nin kargaşası, motorların gürültüsünden ancak duyulabiliyordu.

" da bu zaten," diye cevap verdi Sam. "Kimse aşağıya bakmayı düşünmeden önce."

Julia'nın gözleri babasının kan damlayan pantolonunun paçasına takıldı.

"bir treni atlatamaz," dedi.

Dean tüfeğini inançla pompaladı. Çantayı Sam' fırlattı.

"Birinden kaçmak zorunda değil. Birini yakalaması gerekiyor" dedi.

Grup raylar boyunca sessizce ilerledi, hiçbiri yeni kurdukları arkadaşlıktan memnun değildi. Sam Dean'in tüfeğini sürekli Julia'ya doğrulttuğunu fark etti, bu muhtemelen akıllıca bir hareketti. Aynı takım için oynuyor olsalar bile, Julia iptal edilen soygunu sırasında biraz fazla aceleci davranmıştı. Ayrıca hâlâ bıçağı Julia'nın çalıp çalmadığını merak ediyordu.

Biraz zorlukla da olsa Walter'ı güneye giden trenin arkasına bindirmeyi başardılar. Sam saatler sonra ilk kez rahatlamıştı. Görevlerinde tamamen başarısız olmuşlardı ama bir şekilde hayatta kalmışlardı. Karşısında oturan Dean suratsız görünüyordu.

"Ne oldu?" Sam sordu.

Dean trenin kalitesiz döşemesini tiksintiyle ovuşturarak içini çekti.

"Impala'yı özledim."

ON ALTI

James McMannon sırtından ağır bir yük kalkıyormuş gibi hissetti. Önünde beyaz bir ışık belirdi ve ona doğru gitmek istedi.

Bir gürültü patlaması oldu.

Işık kayboldu. James gözlerini zorla açtı. Önünde, dalgalanan bir grup insan görebiliyordu - devasa, dönen bir ısı şeytanının içinde gibiydiler - sanki yazın ortasında şehrin siyah sokaklarından yükselen sıcak havaya yakalanmışlardı.

Sol kulağında bir ses duydu.

"Hey. Kıpırdama, ambulans geliyor."

James sese cevap verdiğini sandı ama tek duyabildiği şeyin çınlama olduğunu fark etti. Sonra o beyaz ışığı tekrar gördü. Ayağa kalktı, en azından kalktığını sandı ve onu çağıran parıltıya doğru yürüdü.

O anda, James McMannon'ın düşündüğü, hissettiği ya da sevdiği her şey bedenini terk etti.

Geriye kalan tek şey hayvandı.

Hank Caprezie polis teşkilatında geçirdiği onca yıl boyunca otuz kattan düşüp de sağ kalan birini hiç görmemişti ama işte o adam buradaydı. Ve o aileden biriydi, bir güvenlik görevlisiydi.

"İyi olduğuna emin misin?" Hank adamın gözlerinin içine baktı. "Hastaneye gitmen gerek, kıpırdama."

Adam cevap vermeden kendini ezilmiş taksiden aşağı bıraktı. Kalabalığın ortasında durmuş, sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Boynu doğal olmayan bir açıda duruyordu, iki yanından kavrayıp başını geriye doğru çevirerek düzeltti

yerine oturttu. Hank'e döndüğünde gözleri simsiyahtı. Hank istemsiz bir adım geri attı.

"Hey dostum, bence gerçekten kalmalısın!" Hank aradı.

Adam dinlemedi. Bunun yerine, insan doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

Bunu kaptana açıklarken çok zorlanacağım, diye düşündü Hank.

Dean tren yolculuğunu Walter ve Julia'yı sorgulayarak geçirdi. Ne yazık ki onun için konuşmuyorlardı. Parşömenler hakkında Walter'ın Sam ile görüşmesinde söylediğinden çok daha fazlasını bildikleri açıktı ama motivasyonları hala belirsizdi. *Parşömenleri korumak mı yoksa yok etmek mi istiyorlardı?* Dean merak etti. Hepsinin aynı tarafta olması, aynı amaç için çalışıyor olması mümkündü ama Walter ve Julia'dan daha fazla bilgi almadan Dean'in bunu bilmesine imkân yoktu.

Grup aşağı Manhattan'da trenden indiğinde Walter'ın bacağındaki kanama yavaşlamıştı ama hâlâ bir doktorun müdahalesine ihtiyacı vardı. Birbirlerine baktılar. Ne parşömenler ne de onları nasıl bulacaklarına dair bir fikirleri vardı. Bir çıkmaza girmişlerdi.

Sam Dean'e baktı, duyguları çok açıktı. *Gitme vakti geldi.*

Böylece Winchesterlar dönüp şehir merkezine doğru yürümeye başladılar.

"Bizi burada öylece bırakacak mısın?" Julia ağladı. "Senin tutsağın olduğumu sanıyordum?"

Dean topuklarının üzerinde döndü. "Seni serbest bırakıyorum. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, tatlı yanaklar, kendi başınıza iyi olacaksınız. İkiniz de."

Walter bir adım sendelerken Julia, "Bize ihtiyacın olacak," diye seslendi. Sam'in yüzünde hafif bir sempati ifadesi belirdi. Elbette Julia'nın asıl kastettiği, onlara ihtiyacı olduğuydu. *Gerçekten de kanlar içindeki yaşlı bir adamı sokakta mı bırakacağız, özellikle de çalıntı bıçağımız kızının elindeyse?*

Dean omzuna bir yumruk attı. "Hadi gidelim." Görünüşe göre gidiyorlardı.

O akşam Sam ve Dean Aşağı Doğu Yakası'nda bir otele yerleştiler. O gün Waldorf'ta neden oldukları kaos yüzünden, takma ad kullanmış olsalar bile daireye geri dönmek çok riskliydi. Bir pizza aldılar ve odalarına geri götürdüler. Yorgunluklarına rağmen yine de bir şeyler yemeleri gerekiyordu ve ikisi de bir restoran ziyaretinin gerektireceği insani etkileşim havasında değildi.

Sam, Walter ve Julia'nın gerçekten ne kadar şey bildiklerini merak ediyordu. Villard Evi'ndeki daireyi yağmalayanların onlar olması muhtemel görünüyordu ve Walter İncil Derneği'nde parşömenler hakkında uzun uzun konuşmuştu. Ama Savaş Parşömeni'nin gerçek önemini biliyorlar mıydı? Sam ve Dean için onu ele geçirmenin ne kadar önemli olduğunu anlayabilirler miydi?

İkisi de cevapların hiçbirini bilmiyordu. Tek bildikleri sabah yeni bir plan yapacaklarıydı. O zamana kadar pizza yiyecekler ve davalarının umutsuzluğunun tadını çıkaracaklardı.

Dean akşam karanlığını çoktan geçmiş bir halde binanın ön sahanlığına çıktı. Sam zaten oradaydı, sessizce siyah gökyüzüne bakıyordu.

"Burada yıldızları göremiyorum," dedi Dean.

Sam'in dudakları Dean'in onu neşelendirme çabalarına ayırdığı yarım gülümsemeyle kıvrıldı.

"Fark etmemiştim."

"Bugün iyi iş çıkardın Sammy."

"İyi iş mi? Hortumlandık Dean. Kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıstırıp kaçmak zorunda kaldık ve şimdi parşömenin nerede olduğuna dair bir fikrimiz bile yok. Tek bildiğimiz gerçekten yok edildiği."

"Orada kendini toparladın. Ben olsam Julia'nın böyle içeri dalmasını pek hoş ."

Sam başıyla onayladı. Bir anlık sessizlikten sonra, "Dean... pantolonunun altında bir tüfek mi var?" dedi.

Dean birdenbire pompalı tüfeği çıkarıp bir kez daha kot pantolonunun arkasına sakladı.

"Her şeyden sonra, onu el altında tutmak istedim. Ama bugün yaptıklarımızdan sonra ateşli silah bulundurmaktan tutuklanmak istemiyorum."

"Aslında, I düşünmek ve sadece gerçek SUÇ oldu YIKIM "Sam geçmişi düşünerek," dedi.

"Artı haneye ." "Ve tutuklanmaya direnmek."

"Ve ölümcül bir silahla saldırı."

Sam'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne zaman oldu bu? İblis olmayan hiç kimseyi vurmadım."

Dean sırıttı. "Seni ben vurdum."

Bu Sam'in küçük bir kahkaha atması için yeterliydi.

"Bunun için üzgünüm, bu arada."

Sam, küçük cam ve kaya tuzu parçalarının hâlâ gömülü olduğuna şüphe olmayan boynuna uzandı.

"Hayır Dean, üzgün olması gereken benim."

"Hey şimdi, bununla başlamayalım. Bir 'özür dilerim' günlük limittir."

"Ben ciddiyim. Bizi buraya getirdiğim için özür dilerim. Neye bulaştığımızı bilmiyorduk ve şimdi..."

"Şimdi sıkıştık, bunu mu istiyorsun?"

"Olabilir. Ya Don bizi burada, var olmayan bir parşömenin peşinde çürümeye terk ederse?"

"Hiçbir melek beni Cleaver'larla baş başa bırakmaz. Bir yolunu bulacağız Sam. Sana söz veriyorum."

Bir dakika sessizce oturdular, sonra Sam tereddütle, "Ben bir korkak mıyım?" diye sordu.

Dean buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonunda sadece "Hayır." dedi.

"Yani, eğer sen olsaydın. Savaşın kazanılabileceğini bilseydin ve tek gereken senin hayatın olsaydı-"

"Tek gereken bu değil Sam."

Sam başını salladı ama Dean onun tatmin olmadığını anlayabiliyordu.

"Hepsi bu kadar *değil.* Lucifer'e 'evet' demeniz sadece hayatınızdan vazgeçmek değil, her şeyden vazgeçmek anlamına geliyor. Meleklerin Dünya'ya, bizim hakkımız olana sahip olmalarına izin vermektir. Sam, eğer Michael'a 'evet' diyebilseydim ve bu işi burada ve şimdi bitirebilseydim, bunu anında yapardım ama ikimiz de bunun o kadar basit olmadığını biliyoruz."

"Evet demek istemedim. Demek istediğim..."

"Ne? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bilmiyorum. Boşver."

"Yorgunsun. İkimiz de yorgunuz. Biraz dinlen, sabah her şey daha anlamlı olacak."

Dean kapıya ulaştığında hâlâ ön basamaklarda oturan kardeşine baktı. Sam pek çok açıdan sonsuza dek Dean'in tüm gençliğini koruyarak geçirdiği küçük çocuk olarak kalacaktı. Aklından tanıdık bir korku geçti. Aylardır onu rahatsız eden aynı korku. Dean her şeyden çok Sam'in yeterince güçlü olmadığından korkuyordu.

Zamanı geldiğinde Sam'in "Evet" diyeceğinden korkuyordu.

YEDİ

Sam rüya görmek istemiyordu. Uyuma fırsatını el üstünde tutuyordu; sorun olan rüyalardı. Bir avcı olarak gördüklerinden ve yaşadıklarından sonra, herhangi bir terapist onun uykudaki görüntülerinin korkunç olmasını beklerdi - canavarlar, iblisler, ölüm ve parçalanma

-Ama hayalini *kurduğu* şeylerin yerine bunlardan herhangi biri hoş karşılanabilirdi. Ailesini. Kardeşi, babası, hatta o daha yürüyemeden ölen annesi. Onlar Azazel, Lilith ve Lucifer'in karanlık planları tarafından dokunulmamış mutlu hayatlar yaşayan, rüyalarını dolduran figürlerdi.

Sam'in kendi eylemleri tarafından dokunulmamış. Son Mührü Kırmak. Kıyamet. Her şeyin sonu. Aylar boyunca rüyalar hep aynıydı. Winchester ailesi bir yemek masasının etrafında oturmuş, küçük sorunları hakkında sıradan hikayeler anlatıyordu. *Normal sorunlar.* Dean daha gençti, belki on yedi yaşındaydı, henüz 2010'daki bağımsız yetişkin adam değildi. John bir tamirciydi, uzun saatler çalışıyor ama her anından zevk alıyordu. Mary hayattaydı. Başka ne önemi vardı ki? Neredeyse her şey Sam'in çocukken nemli motel odalarında tek başına oturup John'un avdan dönmesini beklerken hayal ettiği gibiydi.

Tek fark? Sam orada değildi. Mükemmel hayatları sadece *o* için mümkündü. Sam'in olmaması demek, gece gelen sarı gözlü iblisin, evi yok eden yangının, Mary için ölüm cezasının olmaması demekti. John'un yirmi yıllık intikam yoluna gerek yoktu. Jessica'yla karşılaşmaması, onun Azazel'in bir sonraki kurbanı olması için bir neden olmaması demekti. Sam bunu görmeden gözlerini kapatamazdı. Dışarıda bir yerlerde Jessica onsuz da mutlu ve *hayatta* olabilirdi.

Sam rüya görmek istemiyordu. Basit bir bilinçsizlik ona daha çok uyuyordu.

Sabah olunca Sam ve Dean yanlarındaki küçük eşyaları toplayıp yola çıktılar. Sam'in Walter'ın ofisinde herhangi bir bilgi bulup bulamayacağını görmek için Amerikan İncil Derneği'ne geri dönmeye çalışmasına karar verdiler. Bu arada Dean de iblis güvenlik görevlisi James'in izini bulmaya çalışacaktı. Eğer gerçekten bir 'bekçi köpeği' ise onları doğrudan parşömenlere götürebilirdi.

Amerikan İncil Derneği'ne gizlice girmek nispeten kolaydı. Arka giriş kilitliydi ama Sam kredi kartlarından birini kullandı ve kolayca açtı. Sam, *1954'te çalışmanın bir avantajı da bu,* diye düşündü. *Güvenlik konusunda o kadar paranoyak değiller*. Polisin Walter'ın işyerine henüz gelmemiş olması ihtimalini kısa bir süre düşündü ama bu pek olası değildi. Bay Feldman Walter'ın gerçek adını biliyordu - aslında Bay Feldman'ı onu işe almaya ikna eden de muhtemelen onun bu alandaki başarısıydı.

Binanın arka tarafındaki küçük oluşan yoğun labirente girerken insanlarla karşılaşmamak neredeyse imkânsızdı. Neyse ki yanından geçtiği her akademisyenin burnu bir kitaptaydı.

Yine de hızlı hareket etmeliyiz.

Walter'ın ofisine ulaşan Sam, ortalığı kaos içinde buldu. Kitaplar yere saçılmış, devasa bir raf devrilmiş ve Walter'ın masasının üzerinde açılı bir şekilde duruyordu ve daktilosu parçalara ayrılmıştı.

Sam, kimsenin merak edip yağmalanmış odaya bakmaya gelmeyeceğini umarak kapıyı kapattı.

Bir kitaplığın arkasından bir ses duydu. "Daha
fazla yaklaşma!"

Walter devrilmiş mobilyanın kenarından baktı. "Sam?"

"Burada ne yapıyorsun?" Sam sordu.

"Burası benim ofisim," dedi Walter çıkarken ve etrafına bakınırken. "Ya da en azından benim ofisimdi."

Sam onun temiz bir pantolon giydiğini ama özellikle sağ bacağına ağırlık vermekte hâlâ zorlandığını fark etti.

"Bunu kim yaptı?" Sam sordu. "Polisler mi?"

Walter başını salladı. "Meslektaşlarımdan birinin söylediğine göre polis dün öğleden sonra gelip gitmiş. Bu olay gece olmuş olmalı."

"Demek dün birkaç arkadaş edinmişsin," dedi Sam.

"Öyle görünüyor." Walter elindeki not defterini açtı. "Her neyse, dün gece uyuyamadım. Saat dörtten beri buradayım. Sürekli o... şeyi görüyorum."

"James-güvenlik görevlisi mi?"

"O şey bir insan değildi. Bir insanın adıyla anılmayı hak etmiyor. Peki ya sen? Senin burada ne işin var?"

Sam yıkık masanın tünedi.

"Demonoloji hakkında ne biliyorsun Walter?" Bilgin

yutkundu, yüzünü buruşturdu.

"Bu Hıristiyan inancının bir

parçası." "Ve?"

"Ve ben İncil'i okudum. Bütün apokrif metinleri okudum. İblisler hakkında ne dediklerini biliyorum, ben sadece-"

"Hiç düşünmemiş miydin?" Sam teklif etti.

Walter Sam'in bakışlarından kaçındı. "Meslektaşlarım bu tür konuşmalara 'okült' derler - 'gizli', sıradan insanın görüş alanının dışında. Nasıl oluyor da bu konuda bu kadar çok şey biliyorsun Sam?"

"Benim de sizin gibi bir akademisyen olduğumu söyleyebilirsiniz. Sadece araştırmamı biraz daha farklı yapıyorum. Daha "."

"Peki bir iblis nasıl öldürülür?" Walter sordu.

Sam, Ruby'nin bıçağını hatırladı, bir iblisi ortadan kaldırmanın en hızlı yoluydu bu. *Julia'da var mı?* diye tekrar merak etti. Eğer Sam Walter'a bıçağın amacını söylerse Julia'yla birlikte Sam ve Dean'in yardımı olmadan James'in peşine düşmeleri mümkündü. Bazı bilgileri gizli tutmak mantıklı görünüyordu.

Walter'a çok fazla ip verme. Yoksa seni boğabilir.

o.

Sam sonunda, "Bunun yolları var," diye cevap verdi.

Walter başını sallayarak Sam'in için çizimini ters çevirdi. İçinde

Walter geniş gri çizgilerle, hırıltılı dişlerinden kan damlayan, cehennem görünümlü bir köpek yaratığının temel şeklini çizmişti. Sam'in zihnindeki Cehennem Köpeği resmine hiç benzemiyordu.

"Bir çocuk kitabı çizmiyorsun, ha?"

"Bir an için, bana saldırırken, yemin edebilirim ki..." Walter düşüncelerini toparlayarak durdu. "Değiştiğine yemin edebilirim. Başka bir şeye dönüştü." Kalemle çizime dokundu. "Bu."

Şimdi kafası karışan Sam'di.

"Ne demek şekil değiştiren gibi?" Walter'ın şekil değiştirenlerin varlığından bile haberi olmadığını hatırlayarak kendini tuttu. "Yani fiziksel olarak şekil değiştirdi mi? Kürkü mü çıktı?"

"Emin değilim. Tırmalama ve ısırma yüzünden dikkatim dağılmıştı."

Sam defteri Walter'dan aldı ve gözlerini kısarak cehennem görüntüsüne dikkatle baktı.

"Sanırım bu tipik bir iblisin yöntemi değil?" Walter sordu. "Hayır. de değil." Bu nasıl bir yaratıktı böyle?

Cehennem Köpeği olmak mı?

"Tanıdın mı?"

Lilith'in beyaz gözlerinin görüntüleri Sam'in hafızasında uçuştu.

"," dedi Sam. "Kitaplarınızda hiç Cehennem Köpeklerinden bahsediliyor mu?"

Walter başını salladı, hayır.

Canavarların mitolojik doğası göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi.

Hıristiyan teolojisiyle bağlantıları en iyi ihtimalle zayıftı. "Daha önce bir tanesine rastladın mı?" Walter sordu.

"Pek çok şeyle karşılaştık."

Sam olasılıkları düşünürken, özellikle korkunç bir tanesini fark etti. 1954 yılında Lilith hâlâ hayattaydı, muhtemelen yeryüzünde dolaşıyor ve âdeti olduğu üzere bebekleri yiyordu. O ya da sarı gözlü iblisin bu garip yaratıkla bir ilgisi olabilir miydi? Sam, Walter'a birkaç bilgi kırıntısı daha vermeye değer olduğuna karar verdi.

"Zebaniler acımasız, korkusuz yaratıklardır. Onlar Cehennem'in uygulayıcılarıdır."

"Şeytanla anlaşma yapmak gibi mi?" Walter şaka yaptı. "Evet. Kesinlikle."

Walter'ın yüzü kızardı. "Oh."

"En son gördüğümüzde Lilith adında çok güçlü bir iblise itaat ediyordu. Aslında bu durumda olmamızın sebebi o.

-" Sam, Walter'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce durdu. "Sorun ne?"

"Lilith?"

"Evet."

"İblis Lilith, *ilk* iblis, Lilith." "Evet."

"Onunla tanıştın mı?" Walter heyecanlı bir sesle

sordu. Sam, "Onu ben *öldürdüm*," diye cevap verdi.

Aşağı yukarı.

Walter bir an sessiz kaldı. Sonra ellerini defterine sürterek, sanki bir matematik problemi çözüyormuş gibi, yarı kendi kendine konuşmaya başladı.

"Lilith hakkında bir efsane var, biliyorsun. Yoldaşı olarak şeytani bir köpeği varmış." Walter Sam'e baktı. "Hiç iblis görmemiş olabilirim ama İncil'i bilirim ve dün neredeyse bacağımı koparan de bu olabilir gibi görünüyor."

"Köpek ısırığı olabilir ama normal bir adama benziyordu," dedi Sam.

"Genç adam, binlerce yıllık insanlık tarihinden bahsediyoruz. Lucifer, iblisler ve meleklerin hepsi aynı karanlık evrende yaşadı. Bu varlıkların istedikleri her şeyi düşünebileceklerini düşünürdüm."

Sam başını salladı, bunu çok iyi biliyordu.

"Ne yazdığını biliyor musun? Oğulların Savaşı mı?" Sam bastırdı.

"Bilseydim, çalmama gerek kalmazdı."

"Ne yazdığını bilmeden çalacak kadar önemli olduğunu nereden biliyorsun?" Sam ısrar etti. "Yani, neden setin geri kalanının değil de özellikle Savaş Parşömeni'nin peşindeydiniz?"

Walter, Sam'in ilk sorusunu geçiştirerek, "Ölü Deniz Parşömenlerinin geri kalanı olağanüstü önemli, ama aynı şekilde değil," dedi.

"Walter, sen ve ben dün çoğu insanın tepelere kaçmasına neden olacak bir şey yaşadık, ama ikimiz de . Sanki aynı şeyin peşindeymişiz gibi görünüyor. Ya bilgi paylaşırız ya da-"

"Birlikte yaşayıp, yalnız ölmek mi?" Walter araya girdi. "Sana güvenmiyoruz. Ne Julia'ya ne de bana."

"Walter alınmasın ama biz size daha da az güveniyoruz, hem de daha iyi nedenlerle," dedi Sam. "Peki parşömenler hakkında ne biliyorsun?"

Walter iç çekti. Bir sonraki cümlesini dikkatle düşünüyor gibiydi. "Savaş Parşömeni'nin önemli olduğunu biliyorum, çünkü... çünkü hayatım boyunca onu bekledim."

"Ne yani, kaderinde onu bulmak varmış gibi mi?"

"*Benim* bir kaderim yok," dedi Walter. "Sahip olduğum tek şey, küçükken bana her gece aynı hikayeyi anlatan bir anneydi. İyiliğin sonunda kötülüğe galip geleceği gün ve eğer şanslıysam o günü göreceğim hakkında bir hikâye." Sam ilgiyle öne doğru eğildi. "Ve eğer çok ama çok şanslıysam, o savaşın bir parçası olabilirdim."

Sam'in çenesi sıkıştı. "Bana pek şanslı gibi gelmedi."

"Savaş Parşömeni, iyiliğin o son savaşta nasıl zafer kazandığını anlatıyor. Binlerce yıl önce, Yahudiye'deki Roma yönetimi sırasında inanılmaz derecede dindar Yahudiler tarafından yazılmış bir dizi talimattır. Esseniler günlerini yalnızlık içinde Tanrı'nın Sözü'nü yazıya dökerek geçirirlerdi. Bazıları onların Tanrı'nın peygamberleri olduğuna inanır."

"Ve sen buna inanıyor musun?" Sam sordu.

"Annemin bana yalan söylediğini hiç bilmiyordum."

Sam kader ve bir ebeveynin beklentilerinin ağırlığı hakkında her şeyi biliyordu. Walter sanki annesinin onun için planladığı yola itilmesine izin vermiş gibiydi.

"Walter, sanırım birbirimize yardım edebiliriz," dedi Sam yumuşak bir sesle. "Neden eşyalarını toplayıp benimle gelmiyorsun?"

"Pekâlâ, eşyalarım..." Walter parmaklarını Sam'in pek sık görmediği türden derin bir dikkatle deftere vuruyordu. En azından Dean'de.

"Bekle," dedi Walter aniden, gözleri kocaman açılmıştı. Bir yığın tozlu kitabı aceleyle kenara itti ve altından çok daha büyük bir eser çıktı. Yaklaşık on santime on iki santim boyutlarındaydı ve kalın bir deri kapağın içindeydi. Walter sararmış sayfaları çevirirken Sam bunların meleklerin dili olan Enochian diliyle dolu olduğunu görebiliyordu. "Sayfalar

kayıp," dedi Walter çaresizlik içinde. "Onlar olmadan parşömeni tercüme edemem."

"Eğer sayfalar gittiyse, sadece-"

"Hayır," dedi Walter, sesi yeni bir umutla doluydu, "onu bulabileceklerini sanmıyorum."

Sam'i ofisin arka tarafındaki küçük bir kapıdan geçirdi.

"Tuvalette mi?" Sam küçük özel banyoyu görünce, "Tuvalette mi?" diye sordu.

Walter bir raf dolusu dergiyi karıştırırken genişçe gülümsedi. Dergilerin arasına gizlenmiş, sözlük kalınlığında, eski bir cilt daha vardı. Kapağında bir zamanlar bir başlık varsa bile bu çoktan solmuştu.

"*Onu* sidik kabında mı tutuyorsun?"

SEKİZ

Dean, en sık kullandığı takma adlarından biri olan FBI ajanı kimliğine bürünerek 51. Bölgeyi ziyaret etti ve James'in bilinen son adresini aldı. *Queens'teki kız kardeşinin evi. Harika.*

Dean metroya atladı ve yirmi dakikalık yolu
dış ilçeye yolculuk.

Yanmış mumlar McMannon'ların evinin ön merdivenlerini kaplamıştı. Dean nöbetin James için mi yoksa henüz anlamadığı başka bir şey mi olduğunu merak etti.

Ön kapıyı çalan Dean yine FBI rozetini çıkardı. Sonunda kapıyı açan kadın hırpalanmış ve görünüyordu, günlerdir yaptığı makyaj yüzüne bulaşmıştı. Belli ki geceyi ağlayarak geçirmişti.

Dean nazikçe, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Ben Federal Soruşturma Bürosu'ndan Ajan Page."

Kadın gözünün kenarındaki rimeli sildi. "İçeri gelseniz iyi olur."

Kadın onu içeri götürdü ve Julia'yı oturma odasındaki kanepede oturmuş, bir kurt gibi gülümserken buldu.

Kadın kendini Bayan Doyle olarak tanıttı. "Bu da Bayan Sands," diye ekledi Julia'ya başıyla selam vererek. "Polis onu beni ziyaret etmesi ve sağlığımı kontrol etmesi için gönderdi. Ama sanırım siz bunu biliyorsunuzdur." Dean, Julia'ya kaşlarını kaldırarak, "Emin değilim, Madam," dedi. "Böylesine önemli bir iş bu kadar *genç* bir bayanı göndermeleri garip görünüyor."

"Biliyorum," dedi Bayan Doyle. "Ama çok nazik davrandı."

Julia Dean'e ters ters baktı. Onu görmezden gelen Dean, Bayan Doyle'un evinin karanlık ve derme çatma iç kısmına baktı.

dini simgelerle süslenmiş. Derin ironi Dean'i hemen çarptı. Dünya acımasız olabilirdi.

Dean, Julia'nın karşısına oturdu. Onu burada yenmişti. Her nasılsa. Dean günün gidişatından hoşlanmamıştı.

"Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?" Bayan Doyle mutfaktan ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

Dean kibarca gülümseyerek tabağı ve fincanı ondan aldı.

"James McMannon'ı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Bildiğim her şeyi dedektiflere anlattım zaten," mırıldandı. "Barney'le birlikte işe gitmek için ayrıldı ve o gece ikisi de eve gelmedi."

"Barney?" Dean sordu.

"... Oğlum."

"Elbette," diye nazikçe cevap verdi Dean, kadını hissederek. Oğlunun çoktan ölmüş olduğundan emindi. "Ama James ertesi gün işe gittiğini bildirdi?"

Bayan Doyle Dean'le göz temasını kesti ve elindeki Aziz Christopher madalyonunu evirip çevirmeye başladı. "Evet."

Julia Dean'e şüpheli bir bakış attı. "Madam, James'le temas kurdunuz mu?" Dean sordu.

"Hayır."

Dean nazikçe, "Oğlunuzu bulabilmemizin tek yolu her şeyi bilmemizdir," diye ısrar etti.

Bayan Doyle dehşet içinde geri çekildi, dudakları şiddetle titriyordu. Tamamen duygusal bir çöküşün eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Ama..."

"Ne?" Dean sordu.

"Nasıl bilmezsiniz? Dedektifler buldular..." diye devam etti, gözyaşları yüzünden aşağı serbestçe dökülüyordu. "Cesedini buldular."

Sakin ol Dean. Sam Winchester kardeşler arasında duygusal olarak daha hassas olsa da Dean'in kalbi taştan değildi. Bayan Doyle sahip olduğu her şeyi kaybetmişti ve Dean'in ona yardım etmesi için artık çok geçti. James'in kurşun yarası ve düşüşten sonra, ev sahibi iblis tarafından öldürüldüğünde hayatta kalamayacaktı.

vücudunu terk etti. Tüm niyet ve amaçlara göre, James de Barney kadar ölüydü.

Dean içtenlikle, "Çok üzgünüm Bayan Doyle," dedi. "Elbette, bilseydim..."

"Benimle konuşarak vaktinizi boşa harcamazsınız," diye sözlerini tamamladı kadın.

"Bu doğru değil," dedi Dean. "James hakkında hâlâ bazı sorularım var."

Bayan Doyle'un yüzü daha da beyazlaştı ama başıyla onayladı.

"Eve hiç garip davranarak geldi mi? Sarhoş ya da kendinde değilmiş gibi?"

"Hayır."

"Hiç karanlık karakterlerle takıldı mı? Pek de... sağlıklı olmayan insanlarla?" diye sordu, odadaki en büyük haçı işaret ederek.

"O iyi bir adam."

"Bu işe karışmış olmasının mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?" "O bir kurban. Bunu biliyorum. İkisi de öyle."

"James sizinle kiliseye geldi mi, Bayan Doyle?"

Kadın tereddütle başını salladı.

Dean kesin bir ifadeyle, "Ama her hafta değil," dedi. "Bazı pazar günleri işi olurdu."

Julia eğildi ve kadının titreyen ellerini kavradı.

"Ailenizin başına gelenler çok kötü Bayan Doyle. Ama James bu sabah buradaysa, o zaman ajana söylemeniz gerekir."

Bunu nereden çıkarıyor? Dean merak etti. Burada bariz bir şeyi mi kaçırıyordu?

Bayan Doyle, Julia'nın altında bocaladı.

"O yanlış bir şey yapmadı, bunu biliyorum. Lütfen ona zarar vermeyin."

Lanetleneceğim, diye düşündü Dean. *Julia bir şey için iyidir. He psi*

"Burada mıydı? Bir şey söyledi mi?" Julia sorguya devam etti. "Hayır. . Pek şey söylemedi... Garip olan da buydu. O içeri girdi, berbat görünüyordu, yukarı çıktı. Karıştırdığını duydum.

etrafta. Sonra geri geldi ve bir şey yaptı, bilmiyorum, onun gibi değil."

"Ne?" Dean sordu.

"Tren istasyonuna nasıl gideceğimi bilip bilmediğimi sordu. Ama öyle söylemedi. Sanki aradığı kelimeyi bilmiyormuş gibiydi."

"Peki bu neden garip?" Julia koltuğunda ilerleyerek sordu.

"Çünkü Grand Central İstasyonu'nda on beş yıl boyunca masa başı memuru olarak çalıştı. Nerede olduğunu nasıl bilmez?"

Julia ve Dean karşılıklı bakıştılar. Bu gerçekten de tuhaftı. "Bu dedektiften haber almadan önce ?" Julia sordu.

Bayan Doyle üzüntüyle başını salladı. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Sadece zarar görmesini istemiyorum." Umutsuzca Dean'e baktı. "Ona zarar vermeyeceğine söz ver."

"Biz sadece kardeşini geri getirmek istiyoruz. Hepsi bu." *Keşke bu doğru olsaydı*.

Dean kasvetli bir ruh hali içinde Julia'yı loş evden çıkıp parlak sabah güneşine kadar takip etti. parşömene olan ilgisi ne olursa olsun, öldürmeye istekli olduğu açıktı.

"Buraya benden önce nasıl gelebildin?" diye sordu, evin kulak mesafesinden çıkar çıkmaz. "Ve sen ne *halt* ediyorsun?"

Julia adımlarını hızlandırdı ve Dean'in ona ayak uydurmakta zorlanmasına neden oldu. "Hey! Seninle konuşuyorum," dedi Dean dirseğini tutarak.

"Neyin var senin?" Julia öfkeyle etrafında dönerek sordu. "Parşömenleri almamızı engelliyorsun, sonra da gelip görüşmeme dalıyorsun. Züccaciye dükkanında topuklu ayakkabı giymiş bir boğa gibisin. Etrafta savruluyor ve önüne çıkan her şeyi kırıp döküyorsun."

"Beni asla topuklu ayakkabılarla bulamazsın." Dean kaşlarını çatarak söyledi. Sonra gülümsedi. "Dinle, ikimizin de aynı şeyin peşinde olduğu açık. Ve her ne kadar iğrenç olsan da, bana öyle geliyor ki birlikte çalışsak daha iyi olur."

"Seni bir kez atlattım diye takım mı olmak istiyorsun?"

"Yardımına ihtiyacım yok. Sadece seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Neden seninle takım olayım ki? Ben her zaman senden öndeyim Dean Winchester." Julia gülümseyerek Dean'in cüzdanını tuttu. "Ve ben burada Malcolm Young'a aşk mektuplarımı yazıyordum..."

Dean cüzdanını bulmak için ceketini yokladı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye soluk soluğa kaldı. "Etkileyici. Çok az kadın böyle dalabilir."

"Ben çoğu kadın değilim. Bu arada o FBI kalkanı tam bir saçmalık, tamamen gerçek dışı." Julia yükseltilmiş metro platformuna çıkan basamakların önünde durdu.

"Peki ne diyorsunuz? Ortak mıyız?" Dean bu sözleri söylerken bile Sam'i ikna etmekte zorlanacağını biliyordu. Kardeşi her zaman ikisinden daha çok güvenen biri olsa da Sam'i tanıdığından bu karmaşadan çıkış yolu ararken başkalarının zarar görmesini istemezdi.

Julia Dean'i inceledi. "Sanırım. Şimdilik." Döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Hey, nereden biliyorsun?" Dean onu takip ederek sordu.

"Neyi biliyordum?"

"James'in orada olduğunu."

"Şaka mı yapıyorsun? Her yer ıslak köpek gibi kokuyordu."

Dean metro platformundaki ankesörlü telefona bozuk para attı. Operatörü bekledi ve sonra Turtle Bay otelinin otuz üç numaralı odasını sordu. Dean resepsiyon görevlisinin üçüncü katı aramasını dinledi. O dönemde bazı otellerde her katta sadece bir telefon varmış gibi görünüyordu. Dean ahizeden kardeşinin yaklaşırken attığı ağır adımları duydu.

"Dean? oluyor?"

"Benimle Grand Central'da buluş. Bekçi köpeği bugün trene binecek. Nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyorum."

"Oraya ne zaman varacaksın?" Sam sordu.

"Elimden geldiğince çabuk. Queens 111. Cadde'deyim. Oh, ve Sam? Misafirim olabilir."

"Şey... ben de aynı şeyi söyleyecektim," diye itiraf etti Sam. "Walter ofisindeydi. Bir kitabı ve James'i ele geçiren şey hakkında bazı fikirleri var."

"Yeterince adil. Julia, James'in kız kardeşine önce ulaşmış. Neyse, seninle Grand Central'da buluşuruz."

Sam telefonu kapattı ve Walter'ın yaralı bacağını temiz gazlı bezle sardığı odaya geri döndü.

"Julia ve Dean ile Grand Central'da buluşmalıyız."

Walter şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Grand Central mı? Parşömenler orada mı?"

"Görünüşe göre bekçi köpeği James tren yolculuğu yapıyor. Onu takip etmeliyiz, elimizdeki tek ipucu o."

"Peki o zaman, gidelim."

Sam tüfekleri spor çantasının en altına doldurdu ve Dean'le kendisinin 2010'dan kalma giysilerini en üste koydu. Waldorf'a giderken çantadaki silahların şeklini gizlemek için giysileri kullanmışlardı ve bu şans eseri olmuştu çünkü dairelerine geri dönememişlerdi. Walter ofisinden küçük bir bavul almıştı. Boştu ama bulduklarında parşömenleri taşıyabilirdi.

"Ne kadar paran var?" Sam sordu.

"Fazla değil. Üç dolar." Walter yıpranmış deri cüzdanını karıştırırken, "Üç dolar," dedi.

Sam pencereye ve arkasındaki yangın merdivenine baktı. Arka taraftan çıkmak zorunda kalacaklardı. Oteli kimin izlediği belli değildi. Ayrıca Sam iki gece için para ödemek istemiyordu. Dere gibi toz yüklü pencereyi açtı. Aşağıda, büyük bir çöp konteyneri onlardan yaklaşık yirmi metre kadar uzaktaydı. Bacağından yaralı yaşlı bir adamı pencereden çıkarmak zor olacaktı.

Walter Sam'e, "Başarabilirim," diye güvence verdi.

İki adam yangın merdiveninden aşağıya, yaklaşık yirmi beş metre havada asılı duran platforma doğru tırmandılar. Sam'in boyu 1.80'di, yani yere inmek için hâlâ on dokuz fit düşmesi gerekiyordu. Engebeli kaldırıma sertçe çarptı.

"İyi misin?" Walter aradı.

Sam ona bir başparmak işareti yaptı ve ardından çöp kutusunu yangın merdiveninin altına yuvarladı. Walter yavaşça kendini aşağı bıraktı.

bir gümbürtüyle. Sam onu çöp konteynerinden çekti ve aceleyle kaldırıma .

NINETEEN

Julia ve Dean trende sessizce oturuyorlardı. Julia koltuğun üzerine bırakılmış bir gazeteyi eline almış ve içindekilere dalmış gibi davranıyordu. Dean göz ucuyla onu merakla izledi. Karşısında insanların yüzüne silah doğrultmakta en az kendisi kadar rahat olan ve onlardan bilgi almakta en az kendisi kadar iyi olan bir kadın vardı. Dean biraz ürperdi- *Tıpkı benim gibi ama daha ateşli.*

Hassas bir anın rahatsız edilmeden geçmesine izin verecek biri olmayan Dean onun omzuna doğru eğildi.

"Ne okuyorsun?"

"The Times. Sakıncası var mı?" Julia sayfayı çevirdi ve onu görmezden gelmeye çalıştı.

Adam yaklaştı, kadın da uzaklaştı.

"Ah, hadi ama, böyle yapma," diye fısıldadı Dean. "Ben de okuyorum."

Julia gazeteden bir sayfa koparıp ona uzattı. "Bana çizgi romanları sen verdin."

Julia'nın kalp şeklindeki küçük yüzü .

"Çocuklar çizgi romanları sever."

Yirmi dakika kadar sonra kondüktör Grand Central Terminali'ne girdiklerini duyurdu.

Dean ve Julia trenden indikten sonra Sam ve Walter'ı büyük yolcu salonu tabelasının altında onları beklerken buldular. Hepsi birbirlerine şüpheyle baktı.

"Peki, şimdi ne olacak?" Sam sordu.

"Bir trene bineceğini biliyoruz," dedi Dean, "sadece hangisine bineceğini bilmiyoruz." Yüzlerce insan öğleden sonra banliyölere giden trenlere yetişmek için acele ediyor, istasyonun koridorlarını tıkıyordu.

Düzinelerce olası varış noktası vardı ve hiçbiri diğerinden daha olası görünmüyordu.

"Tamam, biraz düşünelim," dedi Julia kalkış tahtasını incelerken. "James parşömenlerin peşinde, değil mi? Ama neden?"

"Baban ve ben de kendimize bunu soruyorduk," dedi Sam ve Julia babasına bir bakış fırlattı. "James tipik bir iblis tarafından ele geçirilmiş değil," diye devam etti Sam, "daha çok bekçi köpeği gibi bir şey."

"Tamam, ama asıl soru neden?" Walter söyledi.

"Birisi bekçi köpeği iblislerini parşömenlerin yanına koymuş. Kavanozlardan birinin üzerinde bir sembol gördüm, oldukça sık gördüğümüz bir şey." Sam kavanozlardan birinin kapağının iç kısmında gördüğü Şeytan Tuzağı'nı kastediyordu. "Sembol bir şeytanı içine hapsediyor ve James'in şeytanı yanlışlıkla serbest bıraktığını ve şeytanın onu ele geçirdiğini varsayabiliriz. Görünüşe göre parşömeni korumak için her şeyi yapacaktır."

"Baba, bunu biliyor muydun?" Julia gözlerinde bir öfke babasına baktı. "Onların lanetli olduğunu biliyor muydun?"

"Emin değildim," diye itiraf etti Walter.

Julia, kendisine gizli tehlikeden için açıkça sinirlenmiş olan babasına arkasını döndü.

"Müzayedede tanıdığın biri var mıydı Julia?" Sam, James'in nereye gidebileceğini tahmin etmeye çalışarak sordu.

"Pekala, Orada oldu bir Adamım, ama her şey oldu hareketli bu kadar çabuk."

"Kim?" Walter sordu.

Julia çantasını karıştırdı ve bir cüzdanı çıkardı. "Piyano bardaki adam."

Dean ona inanamayarak baktı. "Cüzdanını aldığın adam müzayedede miydi? Neden bize daha önce söylemedin?"

Julia omuz silkti. "Çok fazla cüzdan kaldırıyorum."

Dean cüzdanı aldı. İçinde bir Kaliforniya ehliyeti vardı. "Eli Thurman, Berkeley adresi."

"Bekle, kızıl saçlı Eli mi?" Sam sordu. "Dava düştükten hemen sonra ortadan kayboldu. Polisler sizin peşinizdeyken kaçtı."

"Yapabileceğimiz en iyi tahmin bu," dedi Dean. "Anlaştık mı?"

Walter başını salladı, bir süre durakladıktan sonra Julia da onayladı.

"İyi," dedi Dean. "Çünkü eğer olmasaydık kıçınıza tekmeyi basacaktım. Hadi şu treni bulalım."

Dörtlü bilet gişesine gitti ve Kaliforniya'ya hangi trenin gideceğini sordu. Bilet memuru programına baktı.

"Doğrudan Kaliforniya'ya değil. Albany, Detroit, sonra Chicago'ya gider.
Bir de Chicago-San Fran var, Overland Route."

"Yeterince iyi. Dört bilet lütfen." Sam, Julia'ya eliyle
Öde
. "Bunun için yeterli param yok," diye fısıldadı Julia.

"Yüz dolar ve iki sent," dedi biletçi adam.
garip dörtlüye baktı. "Chicago'da yeniden bilet almanız gerekecek." Dean yüzünü Julia'nınkine yaklaştırdı.

"Tüm bu cüzdanların arasında yüz doların yok mu?" "Babam ve ben bunlarla geçiniyoruz!" Julia tısladı. Dean merhamet etmeyince elini çantasına soktu. "Tamam. Bana bir yüzlük ver. ikinci."

Para yerine bir dolap anahtarı çıkardı. İstasyon duvarlarından birinin yanında uzanan çelik dolaplara doğru yürüdü. Bir dolabı açan Julia büyük bir deri bavul çıkardı. Çantanın tokalarını açtı ve içinden bir çift çorap aldı. Sonra çantayı taşıyarak gruba geri döndü. Çorapların içinden bir tomar para çıkardı ve babasına uzattı.

Dean Sam'e fısıldayarak, "İşte buna şık yaşamak denir," dedi.

Walter görevliye, "Yataklı vagonda iki bilet," dedi. Birkaç banknot aldı ve bilet gişesinin üzerine itti, sonra Dean ve Sam'e baktı. "Siz kendi yolunuzu bulun."

Kardeşlerin nutku tutulmuştu. *Bu pislikler kiminle uğraştıklarını anlamıyorlar*, diye düşündü Dean. Walter biletleri aldı ve Julia'yı kolundan tutup götürdü. Dean ve Sam onlara ayak uydurmayı başardılar.

"Hareket halindeki trenlerin üzerine atlamayı seviyorsun," diye homurdandı Walter. "İşte sana bir fırsat daha."

Tren peronunda Julia, Eli Thurman'ın kızıl saçlarına dikkat çekti. Elinde kavanozlardan en az dördünü alabilecek genişlikte büyük bir deri bavul tutuyordu. Güvenlik görevlisi James de çok geride değildi; çelik bir sütunun etrafında sinsice dolaşıyor ve Eli'nin görüş alanından uzak duruyordu.

Sanki cehenneme sürüklenmiş gibi görünüyordu. *Nasıl olduğunu bilirim dostum*, diye düşündü Dean.

Plana göre Walter ve Julia yataklı vagona geçecek ve Eli'a göz kulak olacaklardı. Sam ve Dean'e rayların diğer tarafına atlamaları ve tren hareket ettiğinde yanlarına koşup biletsiz olarak trene atlamaları söylenmişti. Yapmaları gereken tek şey bir biletçi görürlerse hareket etmeye devam etmekti çünkü biletçi isimlerini ve vagon numaralarını soracaktı.

Hamallar bakmıyorken Sam ve Dean trenin sonuna doğru yürüdüler ve platformdan rayların üzerine indiler. Platform yaklaşık çene yüksekliğindeydi, bu da onlara vagonun diğer tarafına gizlice geçmeleri için bolca siper sağlıyordu.

"Pek birinci sınıf konaklama sayılmaz," dedi Dean trenin diğer tarafında ilerlerken, koşmak için yeterli zamanları olacak ve tren hareket etmeye başladığında yakalayabilecekleri iyi alan seçmeye çalışıyordu.

"Sence bizi ne sanıyorlar?" Sam, Dean'le birlikte rayların pis altından geçerken sordu.

"Bilmiyorum. Harika Profesör Wally ile arkadaş olan sensin."

"O bir bilgin, Dean. İncil'i anlıyor, Aramice ya da o parşömenler her ne dilinde yazılıyorsa onu okuyabiliyor. O parşömeni ele geçirdiğimizde çok işimize yarayacak."

"Bunların sıradan insanlar olduğunu hiç düşündünüz mü? Ele geçirilme, Şeytan ve Mahşer fikriyle pek başa çıkamazlar. Onlara Armageddon'dan bahsetmedin, değil mi?" Dean arkasını döndü, gözleri kardeşine dikilmişti.

Sam onun yanından geçerek spor çantasıyla ona çarptı.

"Hayır, yapmadım Dean. Tanrım." Sam tünele doğru yürümeye devam etti.

Dean içini çekti ve onu karanlığa kadar takip etti.

Leanne Keeny neredeyse bir baş daha uzun olmasına rağmen Rose McGraw'ın çatı katına doğru attığı hızlı adımları takip etmekte zorlanıyordu. Rose'un iri poposu bir o yana bir bu yana , bu hareket her denizciye evini düşündürürdü. Öte yandan Leanne kıvrak ve uzun bacaklıydı, büyük şehre kaçmış bir çiftçi kızıydı. Waldorf'ta bir hizmetçi işi bulmak büyük bir olaydı ve ailesinin çiftliğinde atları kısırlaştırmak dışında ilk gerçek işiydi.

Rose, Waldorf Astoria'nın her çalışanından her misafirin mahremiyetine saygı göstermesini beklediğini açıklarken Leanne konsantre olmaya çalıştı. Rose daha yakına eğildi, soğan kokan nefesi Leanne'i ürpertti. Rose bir keresinde Joe DiMaggio'nun Marilyn'le değil, başka bir kadınla burada olduğunu komplocu bir tavırla söyledi ama Leanne bunu ondan duymamıştı. Rose bu bilginin ne kadar gizli olduğunu daha da vurgulamak için kırmızı kaşlarını oynattı.

Çatı katının kapısında Rose önlüğünün cebini karıştırdı ve hizmetçinin iskelet anahtarını çıkardı. Kapıyı çaldı ve anahtarı mandalın içine soktu.

Ev darmadağındı, bir gün önceki müzayededede çıkan çatışma her şeyi darmadağın etmişti. İpek koltuklar tüylerle kaplıydı, Doğu halısının üzerinde kan vardı ve yerde garip çizikler vardı, mobilyalar ters çevrilmişti - savaş alanıydı. Rose dilini şaklattı, gidip bakım yaptırması gerekiyordu. Leanne'e cam parçalarını temizlemeye başlamasını söyledi. Birkaç dakika içinde dönecekti.

Leanne odanın etrafına baktı. Sonra hizmetçinin arabasından bir çöp kutusu aldı ve bir faraş ve fırçayla ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Cam parçalarını süpürürken, bunların aslında cam değil kil olduğunu fark etti. Leanne onları sepetin içine itti. Ağırlığını kaydırırken, diğer odada bir kavanozun yatağın altına yuvarlandığını ve fırfırlı yatak örtüsü tarafından yarı yarıya gizlendiğini fark etti.

Leanne kavanozu saklandığı yerden çıkardı ve ana odaya taşıdı. Rose'un koridordan gelmediğinden emin olmak için dışarı baktı, sonra kavanozu masanın üzerine koydu. Uzun ve dikdörtgen biçimindeydi ve odayı kaplayan tüm parçalarla aynı tozlu renkteydi.

zemin. Leanne, kavanozlardan biri kırılmadığı için sahibinin mutlu olacağını düşündü.

Sonra merakına yenik düştü. Tırnaklarını kavanozun dikişine geçirdi. İlk başta kapak açılmadı, katran benzeri bir maddeyle yapışmıştı. Sonunda biraz büküldü ve Leanne onu kavanozdan ayırmayı başardı. Altında daha fazla katranla şekillendirilmiş at kılı bir tıpa vardı. Leanne tıpayı çıkarmak için etrafta bir şeyler aradı. Yerde bir mektup açacağı gördü ve onu mühür ile dudak arasına soktu. Kavanozdan bir vınlama sesi çıktı.

Leanne yere yığıldı, bacakları iki yana açılmıştı ki kavanozdan koyu, yoğun bir duman çıktı ve yerde şekil aldı. Gittikçe büyüdü ve genişledi, neredeyse tam insan boyutuna ulaştı. Leanne kendini yukarı çekmeye çalıştı ama siyah duman ayak bileklerini sardı; bacakları iki ton ıslak çimentoya sıkışmış gibiydi.

Leanne'in hatırladığı son şey, keskin dumanın ağzına doğru yükseldiği ve kendisini boğazından aşağıya doğru zorladığı oldu.

On dakika sonra Rose, bakım görevlisi Sal ile birlikte odaya döndüğünde Leanne ortalıkta yoktu.

"Bugünlerde çocuklar. Onlara güvenemezsin. Daha ilk günden işi bırakıyorlar. Yıldızlarım," diye iç geçirdi Rose.

Sal başını sallayarak onayladı ve Başkanlık Süiti'ni temizleme işine koyuldular.

Anthony, Metropolitan Sanat Müzesi'nin Roma Sanatı bölümüne koşarak giren uzun bacaklı sarışın kızı ilk başta fark etmedi. Müzeye günde yüzlerce ziyaretçi geliyordu ve kızın, sınıf gezisi için etrafta dolaşan bir grup ilkokul çocuğuyla buluşmak için acele ettiğini düşündü. Cam kırılma sesini duyana kadar salona girip etrafa bir göz atmaya karar vermedi.

Kız salonun ortasında duruyordu. Ayaklarının dibinde, Roma döneminden kalma birkaç kavanozun bulunduğu cam bir kutunun kalıntıları duruyordu.

MS 70, eğer Anthony doğru hatırlıyorsa. O izlerken, kadın başka bir cam kasayı itti ve çömlek kavanozları teker teker yakalayarak yere düşürdü.

Parçalanmış kavanozların her birinden bir duman sütunu yükselmeye başladı. Anthony'nin ilk aklına gelen bir yangın söndürücü bulmak oldu ama sonra kadın başka bir kutuya geçip aynı şeyi yaptı.

"Hey bayan, bunu yapamazsınız!" Anthony silahına uzanarak ona doğru ilerledi. "Kes şunu yoksa ateş ederim."

Kadın onu duymamış gibiydi. Topuklarının üzerinde döndü ve yarım düzine küçük gümüş kutunun sergilendiği uzun bir çantayı çekti. Kasa devrildi ve kırıldı. Kutulardan dumanlar yükseldi.

Anthony tabancasını ona doğrulttu. "Ciddiyim hanımefendi. Başka bir davaya dokunmayın!"

Kadın ona doğru döndü. Gözleri simsiyahtı.

"İsa, Meryem ve Yusuf!" Anthony içgüdüsel olarak tetiğe basarken korkuyla haykırdı. Kurşun kadının omzuna isabet etti. Çocuklar çığlık atarak odadan dışarı kaçtılar. Ama kurşun deliği onu yavaşlatmadı bile. Başka bir kutuyu kenara çekti ve havayı daha fazla duman doldurdu. Yağlı buhar sütunları kasaların parçalandığı koridordan aşağıya doğru sürükleniyor, sanki kendi iradeleriyle yükseliyor ve hareket ediyordu.

Anthony yaklaştı. Önünde bir duman sütunu yükseldi. Bu hatırladığı son şeydi.

* * *

Dean trenin düşündüğünden daha hızlı hareket ettiğini fark etti.

Dean kendini arabaların yanından sarkan merdivenlerden birine çekerken, "Sam," diye bağırdı. Elini kardeşine doğru uzattı. Sam rayların yanında oflaya puflaya ilerlerken dudaklarını büzdü. Spor çantasını çıkardı ve Dean'e fırlattı.

"Hadi, sert çocuk. Yetmiş yaşında bir ihtiyar gibi koşuyorsun." Sam kıçını yüksek vitese taktı ve elini

Dean. Kardeşi onu iki vagon arasındaki çelik ızgaraya çekti. Platformda güvende olan Sam iki büklüm olmuş, nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Bu pantolonla koşmak çok zor," diye nefes nefese kaldı.

"Elbette öyle Sammy." Dean Sam'in omuzlarındaki tünel isini fırçaladı. "Hadi babamı ve ablamı bulalım."

Mary Anne Struthers gözlerine inanamıyordu. Kuzeye bakan yangın merdiveninde oturmuş, Hudson Nehri ve New Jersey sağında, öğle sıcağında serinlemeye çalışıyordu. Tam o sırada tren raylarının üzerindeki tünelin üst geçidinde bir grup insan gördü. Yaklaşık yirmi kişi orada duruyordu, hatta bazıları çocuk gibi görünüyordu. Saat 4:40 treni Grand Central İstasyonu'ndan Albany'ye doğru hareket ettiğinde, insanların her biri köprüden inip aşağıda gözden kayboldu. Mary Anne hayal görmüş olabileceğini ya da bunun bir tür serap olduğunu düşünerek alnını sildi. Ama tren kuzeye doğru ilerlerken aynı insanların trenin yanlarından aşağıya ve vagonun içine doğru akın ettiğini gördü. *Tuhaf*, diye düşündü. Sonra omuz silkti.

Eliyle ayağının dibindeki soğuk bira şişesini yokladı ve dünyayı seyretmeye devam etti.

YİRMİ

Dean ve Sam Walter ve Julia'nın arabasını buldular. Julia kapıyı açtı ve Dean onun kendine çeki düzen vermek için iyi bir zaman olduğuna karar vermiş olduğunu fark etti çünkü saçlarını şekillendirmiş, yeni bir bluz ve etek giymişti. Kardeşler yataklı kamaraya sıkıştılar. Kabaca altı ayak karelik alanın her iki yanında birer tane olmak üzere iki açılır yatak vardı. Kadife jumper koltuklar arabanın her iki yanında paralel olarak uzanıyordu. Walter oturmuş, Sam'le birlikte İncil Derneği'nden aldıkları kitabı inceliyordu.

"Peki sırada ne var, sporseverler?" Dean dedi ki. "Burada oturup yaz okuma listemizi mi yapacağız? Çünkü ben hâlâ *James ve Dev Şeftali'yi* bitirmeye çalışıyorum*."*

"Oturun. James'i ele geçirdiğini düşündüğüm şeyle ilgili olabilecek birkaç alıntı buldum." Walter lekeli okuma gözlüklerinin üzerinden Dean ve Sam'e baktı. "Ve evet, ilimde Lilith'le birlikte çok sık bulunurlar. Ama sadece Lilith değil, onlarla özdeşleştirilen başka iblisler de var."

"Kim gibi?"

"Şeytan'ın karıları Eisheth ve Agrat Bat-mahlat gibi."

"Bekle, Şeytan'ın eşleri mi?" Dean bundan hiç hoşlanmamıştı.

Sam beyazladı. "Yani büyük olasılıkla Lilith gibi şeytanların koruduğu İncil öncesi parşömenlerle mi uğraşıyoruz? Ortalık kan gölüne dönebilir."

"Ne demek istiyorsun?" Julia ellerini birbirine kenetledi.

"Bu trendeki herkesin tehlikede olabileceği anlamına geliyor," diye açıkladı Sam. "Herkesi trenden imkânsız. Tüm treni iblis geçirmez hale getirmemiz ."

"Nasıl?"

"Tamam, onları tuzağa düşürebiliriz ya da artık elimizde olmayan bir bıçakla öldürebiliriz."

"Bir iblis bedenden bedene atlayabilir mi? Bir iblis tarafından ele geçirilmek istemiyorum." Julia'nın sesi boğazında düğümlendi ve devam etti: "Eğer iblislerin etrafında bu kadar çok vakit geçiriyorsanız nasıl oluyor da geçirilmiyorsunuz?"

Sam ve Dean hep birlikte kravatlarını gevşettiler ve yakalarını çekerek koruma dövmelerini ortaya çıkardılar. Julia Dean'inkine bakarken kızardı.

"Oh. Anlıyorum. Tamam o zaman. Peki bir sonraki adımımız ne olacak?" diye sordu.

Çocuklar planı hazırladılar. Önce Eli'yi güvenli bir yere götürmeleri gerekiyordu. Sonra da James Eli'yi takip ederken onu Şeytan Tuzağı'na düşürebilecekleri bir tuzak kurmaları gerekecekti. Talihsiz olan şey James'in, gerçek 'in, muhtemelen kızarmış olmasıydı. Bekçi köpeği büyük bir gün geçiriyor, muhtemelen her şeyin üzerine işiyordu. Adamın cesedinin zarar görmeden çıkmasına imkân yoktu, özellikle de silah seslerinden ve düştüğü yerden sonra. Bundan sonra Eli'ı parşömenlerden kurtarmaları gerekecekti. Ve bunu dikkatle yapmak zorundaydılar çünkü kimse kavanozlarda başka neler saklandığını bilmiyordu. Bir de Eli vardı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Şu anda en güvenli şey onun insan olduğunu varsaymaktı, herkes gibi o da kanayacaktı.

"Peki önce ne yapacağız?" Julia sordu.

Dean gülümseyerek, "Sanırım akşam yemeği," dedi. "Gerçekten mi?" Sam sordu.

"Sanırım yemek vagonu hesaplaşma için en iyi seçeneğimiz olacak - tuz ve Şeytan Tuzakları. Gecenin ilerleyen saatlerinde, vagon kapandığında Eli'ı oraya çekeriz. James dışarıda kalır, Eli'yi hırpalar, süt parasını alır ve kaçarız."

"Ben burada kalacağım. Hâlâ aklımda yüzlerce soru var. Sipariş vereceğim." Walter rahatına baktı.

"Ben giderim." Sam söyledi.

"Neden burada Walter'la kalmıyorsun? Ya da trenin diğer ucunda, bizden uzakta işaretleme yapmaya başla?" Dean gözleriyle kendisine hiç dikkat etmeyen Julia'yı işaret etti.

Sam başını salladı. "Peki."

Dean Julia'ya sırıttı. "Sanırım sadece sen ve ben varız."

Ona baktı. "Sanırım önce yüzünü yıkaman gerekiyor." Küçük banyoyu işaret etti.

Dean kapıyı açtı ve aynaya baktığında yanağında büyük bir is lekesi olduğunu fark etti. Biraz tükürük ve parmaklarıyla ovalayarak temizledi.

"Yeni gibi. Hadi gidelim tatlım." Dean kabinin kapısını açtı. "Yemekler sizden, para çantaları."

Sam spor çantasından çıkardığı yarım düzine kırmızı mum kalemi Dean'e uzattı. "Gittiğin gibi işaretle."

Aşık genç bir çift gibi davranan Julia, yemek vagonuna giden dar koridorlarda ilerlerken Dean'in koluna girdi. Yeni bir vagona açılan her kapıda, Dean halıyı kaldırırken Julia gözcülük yapıyordu. Çıplak zemine bir Şeytan Tuzağı çizdi ve sonra halıyı tekrar üzerine serdi.

"Peki ya pencereler?" Julia sordu.

"Umarım sadece bir tanesiyle uğraşıyoruzdur. Ama daha fazla iblis geliyorsa, pencereleri ve içeri girebilecekleri diğer tüm yolları tuzlamamız gerekecek."

Yemek vagonu, beyaz keten masa örtüleri, pelüş yaylı kırmızı kadife koltuklar ve her masada kristal tomurcuk vazolarda çiçekler ile işlevsel olarak zengindi. Bir şef garson onları bir masaya götürdü. Dean, Julia'nın sandalyesini onun için çekti.

"Bu kadar centilmen olabileceğinizi bilmiyordum."

"Bu bir çalışma yemeği, şekerim, aklına bir şey gelmesin." Dean gözlerini kısarak ona baktı. "Ayrıca adamımız da orada."

Eli Thurman bir yandan gazete okuyor, bir yandan da ağzına biftek tıkıştırıyordu. Muhtemelen parşömenleri içeren çantayı dizlerinin arasına sıkıca yerleştirmişti. Dean etrafına bakındı ve kapının diğer tarafında, arabanın uzak ucunda James'in pencerenin önünde volta attığını ve Eli'yi kontrol etmek için sık sık içeri baktığını fark etti.

"Vay canına, bu adam çok sert."

"Sert ne?"

"Boş ."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Julia Dean'e gülümsedi.

"Elbette."

"Siz , gerçekten?"

Dean Julia'nın gözlerinin içine baktı. İçgüdüsel olarak ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Ama içinden bir şey onu çekiyordu, ona karşı bir tür bağ hissetti. Direndi.

" konuşacağım. Biz bir çeşit yok edicileriz. Ben de aile işindeyim. Ama ne yaptığımı ve nasıl yaptığımı bilmeseniz daha iyi."

"Ama iblisleri biliyorsun, İncil öncesi antik vazoların içindeki yazıtları. İblisleri öldürebilen bir bıçaktan söz etmiştin. Ve babamı neredeyse öldüren şeyle ilk kez karşılaşmıyorsun," dedi Julia dikkatle. "Bana öyle geliyor ki sende göründüğünden çok daha fazlası var."

Dean göz kırparak, "Her zaman göründüğünden çok daha fazlası vardır ama birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz," dedi.

"Yani, hayatım senin ellerinde ve ben sadece sana güvenmek zorunda mıyım?"

"Temel olarak." Dean menüye baktı. "Hamburger yok mu?"

"Ben ciddiyim. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Dean menüsünü öfkeyle kapattı.

"Tamam, dinle bayan, şimdiye kadar çok sakin davrandığını biliyorum ama sana da babana da güvenmiyorum. Çantanın ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Ama tecrübelerime göre silah taşıyan güzel bir yüz sadece tek bir şeye yol açar. Bela. Bu yüzden senden uzak duruyorum. Parşömeni alıp eve dönmek için buradayız. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için saçmalığı yapabiliriz ama zamanı geldiğinde ben işimi yapacağım, sen de kendi işini yaptığından emin ol."

Julia gözünü kırpmadı, hatta yüzü bile kızarmadı. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

YİRMİ BİR

Sam birkaç mum kalem aldı ve trenin arkasından başlamaya karar verdi. İnsanlar ekonomik vagonlardaki koltuklarında uyurken Sam sessizce ilerledi ve tüm kapıları Şeytan Tuzakları ile işaretledi. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu, Şeytan Tuzakları'nı çizmek biraz zaman alıyordu ve tren uzundu.

Sam sonunda depo vagonlarına ulaştı ve vagona doğru ilerledi. Tavana ve yere dikkatlice bir Şeytan Tuzağı çizdi. Üniformalı bir adam kapıyı açıp içeri girdiğinde sırtı kapıya dönüktü.

"Hey, burada ne yapıyorsun?"

Sam arkasını döndü. "Özür dilerim, çantamı bulmaya çalışıyordum. Tıraş takımımı kabinime getirmeyi unutmuşum."

"Yardım etmeme izin ver. Sen şu tarafa bak, ben de bu tarafa bakayım," dedi adam paytak paytak Sam'e doğru yürürken. "Bavulun üzerindeki isim ne?"

"Ahh, George. George Michael."

"Ne iş yapıyorsun George?"

Sam bavulunu bulma konusunda endişeli görünmeye çalıştı.

"Ah, bilirsin işte." Sam boşluğa düşüyordu. "Ben bir şarkı ve dans adamıyım."

"Gerçekten mi? Çünkü ben sana yalancı derdim!"

Üniformalı adam Sam'in üzerine atlarken, Sam eğilip yuvarlanarak onun yolundan çekildi ve bir vapur sandığı yığınını devirdi. Adam kendini sandıklar üzerine atarken gözleri simsiyah parlıyordu. Sam'in silahı yoktu -tuz dolu tüfekleri aptalca bir şekilde Walter ve Julia'nın kulübesinde bırakmıştı- ve deponun etrafında tuz olduğundan da şüpheliydi. Sam iblisin suratına bir tekme savurduktan sonra ağır saplı bir bavulla ona saldırdı. İri adam yere düştü.

Sam'e Şeytan'ın Tuzakları'nı geçip kapıya doğru ilerlemesi için bir fırsat verdi.

Adam şaşırtıcı bir zarafetle ayağa fırladı ve kendini Sam'in üzerine atarak yere aceleyle çizilmiş sembolün ortasına oldukça güzel bir şekilde indi.

"Çıkarın beni buradan," diye hırladı.

"Kusura bakma dostum. Önce bazı sorulara cevap vermen gerekiyor." "Cehenneme kadar yolun var."

"Gerçekten mi, hepsi bu mu? Sizden daha kaç tane ?" "Parşömene asla sahip olamayacaksın. O sana ait değil."

"Bu konuda ne biliyorsun?"

Bununla birlikte iblis bir tabanca çıkardı.

"Yapma!"

Sam ona doğru hamle yaptı ama iblis namluyu kafasına dayadı ve tetiği çekti. Sam beyni ve kanı sıçramış cesedin üzerine uzandı. Ağzından siyah bir duman çıktı ve tavanda kara bir bulut olarak toplandı. Bir vınlamayla havalandırma deliğinden dışarı uçtu.

Ezilmiş ve hüsrana uğramış olan Sam kendini toparladı ve kulübeye geri çekildi.

Walter jambonlu sandviçini bitiriyordu.

"Tanrım, ne oldu sana?"

"Adam ya da iblis az önce bir adamın beynini . Dean ve Julia nerede?"

"Hala yiyorum."

"Onlara söylemeliyiz. Hadi gidelim. Kitaplarınızı da alın."

Walter aceleyle ceketini aldı. Sam spor çantasını kaptı ve Walter'a bir av tüfeği verdi.

"Bu şeylerden birini nasıl kullanacağını biliyor musun?" "Elbette. Her iki savaşta da savaştım."

Sam bu çağın, kuşaklar boyunca insanların iki dünya savaşı yaşadığı bir çağ olduğunu unutmuştu. Üçüncü savaşın Armageddon'un kendisi olacağını düşünmek tuhaf görünüyordu.

Sam ve Walter yemek vagonuna doğru ilerlediler.

Eli ağzının kenarlarını sildi ve tabağına koydu. Ardından parşömenlerin bulunduğu kutuya uzandı.

Dean Julia'ya baktı. " sende."

Julia bakışlı at Eli, ve Boşaltılmış onu martini Bardak. Eli'nin masasına yaklaştı.

"Size katılabilir miyim?"

Eli sandalyesini iterken başını kaldırıp bakmadı. "Özür dilerim, ben gidiyorum.

-" Gözleri Julia'nın iri bebek mavileriyle buluştu.

"Lütfen, benimle bir içki iç. Yalnız seyahat etmek çok sıkıcı. Sence de öyle değil mi?"

"Şuradaki adamla birlikte olduğunu sanıyordum?" Eli başını kaldırıp baktı ama Dean ortalıkta yoktu.

"Ah o , hiç de değil. Benimle oturmak için kendini davet etti. O sırada ben de akşam yemeğinde *size* katılmayı umuyordum."

"Ben mi?"

Eli'ın Julia'yı hatırlamadığı açıktı. Bluz ve kırmızı takım elbise giyen kibar kadın, Waldorf'un Başkanlık Süiti'ni basan, silahlı, kot pantolonlu, 1950'lerin Lara Croft'undan oldukça farklı görünüyordu.

Julia Eli ile sohbet etmeye devam ederken Dean koridorda Sam ve Walter ile yan arabada karşılaştı.

"Başka bir iblis," diye bildirdi Sam.

"Lanet olsun. Nereden?"

"Bilmiyorum. Vagondaki güvenlik görevlisiydi. Garip olan şey üniformasında Metropolitan Sanat Müzesi'nden olduğunun yazmasıydı."

"Herkesi yemek vagonundan çıkaralım ve şu lanet parşömeni Howdy Doody'den alalım. Çünkü eve dönmek istiyorum," dedi Dean.

Çocuklar ve Walter yemek vagonuna girdiklerinde Julia hâlâ Eli ile konuşuyordu. Eli, Julia'nın sorularına sadece tek kelimelik yanıtlar veriyor olsa da, belli ki büyülenmişti. Walter, Eli'nin hemen arkasındaki masaya oturdu.

Sam diğer müşterileri sessizce arabadan dışarı çıkardı. Polis rozetini gösterdikten sonra, kendisinin tren güvenliği olduğunu ve

bir dizi hırsızlık oldu. Herkesten kabinlerine ve koltuklarına geri dönmeleri ve tüm eşyalarını kontrol etmeleri istenmiştir.

Dean, çoğu Afro-Amerikan olan tüm garsonlardan mutfak vagonuna geri dönmelerini istedi. Bunun resmi bir tren işi olduğunu ve yemek vagonunu kullanmaları gerektiğini açıkladı.

Hiçbiri kıpırdamadı. "Ne tür bir resmi tren işi? Bize hiçbir şey söylenmedi," dedi ince yapılı siyah bir adam Dean'e, "ve hizmetle ilgili bir şey olduğunda bize her zaman söylerler."

Dean James'in kapı aralığından kaybolduğunu fark etti.
Bu hiç iyi değil, diye düşündü. Garsona döndü.

"Mutfaktaki tüm tuzu bana getirebilir misin?" "Tuz mu?

Efendim, gerçekten üzgünüm ama yapamam-"

"Dinle dostum, anlıyorum, sadece işini korumaya çalışıyorsun. Ama şu anda bu trende çok eski ve öfkeli bir sürü iblisin olma ihtimali var. Ve o tuza ihtiyacım var."

"İblisler mi? Neden söylemedin?" Adam gömleğinin yakasından küçük yeşil bir bez torba çıkardı. "Tavuk kemikleri, tüy, biraz toz. İblisler beni hiç korkutmuyor."

"Hoodoo mu?" Dean sordu.

"Doğdum, büyüdüm ve annem tarafından eğitildim."

"Harika. O zaman lütfen bana elinizdeki tüm tuzu getirin ve kapı ve pencerelerde sıralar oluşturmaya başlayın."

". Adım Ray."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Dean." Dean Ray'in uzattığı elini sıktı. Diğer birkaç adam Ray'i yemek vagonundan mutfağa kadar takip etti.

Julia saatine baktı. "Şu saate bak. Gerçekten emekli olmamız gerekiyor. Yarın Chicago'ya oldukça erken varacağız, değil mi?"

Eli, iki iri adam ve arkasında oturan yaşlı adam dışında arabanın boş olduğunu fark etti. Sonunda Sam'e iyice baktı. Yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Eli ayağa kalktı ve çantasını almak için harekete geçti.

"Bunu ben alayım," dedi Walter, Eli'nin sandalyesinin altından çantayı çekerek.

"O benim. Onu alamazsınız. Seni hatırlıyorum, sen de müzayededeydin." Eli odanın etrafına baktı. "Hepiniz ."

Dean av tüfeğini Eli'a doğrulttu.

"Evet ve ihtiyacımız olan bir şeyi aldınız."

Julia uzaklaşırken Walter da Sam ve Dean'in arkasından geri çekildi. Eli gözle görülür bir şekilde paniklemeye başladı.

"Anlamıyorsun, onlara ihtiyacım var."

"Evet dostum, biz de öyle. Sanki tüm gezegen dengede duruyormuş gibi."

Yemek vagonunun tavanından büyük bir gürültü yankılandı.

"O da neydi öyle?" Eli çığlık attı. Yaldızlı tavandan aşağıya küçük boya parçaları süzülüyordu.

"Çatıdalar," diye bağırdı Sam. "Walter, Julia, bu işaretleri her yere yapın!" Sam onlara mum kalemler fırlattı.

"Sen," dedi Dean Eli'ı göstererek. "Olduğun yerde kal."

Eli, Walter'ın kilitli kasayı açmaya çalışmasını izlerken ürperdi. Yukarıdan bir dizi çarpma ve gümbürtü yayıldı.

" oluyor?" Eli korkmuş bir sesle sordu.

"Sana neler olduğunu söyleyeyim," diye tersledi Dean. "Oradaki küçük bavulunun içindekiler onu korumakla yükümlü bir sürü kızgın iblisle birlikte geliyor. Senin *Thomas Crown* anın sırasında serbest kaldılar ve şimdi parşömenler kimdeyse onun peşindeler. Yani ısır onu, dostum. Şu anda senin üzgün kıçını kurtarıyoruz."

Dean aceleyle tavana bir Şeytan Kapanı ve hemen yanına bir tane daha çizdi.

Ray ve diğer garsonlar mutfak arabasından döndüler.

"Hey dostum," dedi Ray ihtiyatla, "kötü haber veren olmak istemem ama dışarısı kötü görünüyor. Sanki lanet bir iblis çapalamış gibi."

"Tam benim tarzım bir iş." Dean Ray'e bir mum kalem uzattı. "Da Vinci olmana gerek yok."

Yukarıdan gelen çarpma sesi kesildi.

"Nereye gittiler?" Julia pencereden dışarı bakarak sordu. "İçeri girmek için başka bir yol bulmaya çalışıyorlar," dedi Dean.

"mi?" diye sordu.

"Umarım olmaz, ama bir tane görürsen bunu kullan." Dean ona tuz fişekleriyle dolu bir av tüfeği uzattı. "Bunu halledebileceğine dair içimde bir his var."

Dean daha sonra kardeşini yakaladı ve konuşmak için bir köşeye geçtiler.

"Peki plan nedir?" Sam sordu.

"Parşömenler için buradalar, değil mi? Ama hangisi olduğunu bilmiyoruz.

mi yoksa sadece birini mi koruyorlar?"

"Lilith'in James'i ele geçiren iblisle bir ilgisi varsa, bunun bizim parşömenimiz olması gerektiğini tahmin ediyorum. Savaş Parşömeni. Eğer Lucifer olsaydın, seni yenmek için savaş planını korumak istemez miydin?"

"Doğru, ama... küflü, yaşlı, kaltak iblis, ona ne verdiğimizi nereden biliyor?"

Sam ve Dean keten masa örtülerini yırtmaya başladılar.

"Hey Ray, mutfakta un ya da onun gibi bir şey için herhangi bir kutu var mı?" Dean sordu.

"Kesinlikle. Ama oraya gitmek istediğimi sanmıyorum." Ray, üzerinde Şeytan'ın Tuzağı yazan kapıyı işaret etti. "Belalı iblislere benziyorlar."

"Ben de seninle geleceğim."

Dean tüfeği Julia'dan geri aldı.

"Madem bu kadar kadın özgürlükçüsünüz, yanınızda kendi silahınızı da getirebilirdiniz."

"Ne?" Julia modern göndermeler karşısında şaşkınlıkla sordu.

Ray kapıyı açarken Dean tüfeği gökyüzüne doğrulttu ve tıkırdayan platformdan mutfak vagonuna geçtiler.

Dean kapıyı tekmeleyerek açtı, paslanmaz çelik floresan ışıklardan parlıyordu. İçeri doğru adım attı.

Ray nefesini tuttu. Sarkık kulaklı, tombul bir adam olan şef yerde yatıyordu, kalbi bir satırla ikiye ayrılmıştı. Aşçı yardımcısı, gözüne saplanmış bir çorba kepçesiyle onun yanına düşmüştü.

"Bernie ve Ralph bunu hak etmediler," diye mırıldandı Ray.

"Hadi şu unu alalım." Dean cesetlerin üzerinden geçerek fırın alanına gitti. Dört çelik un bidonu aldı ve Ray'e uzattı.

"Vay, vay," dedi bir ses. "Öldürülen annenin oğluyla, iyilik ve ışık aracıyla tanışmayı umuyordum."

Dean dönüp Waldorf Astoria hizmetçi üniforması giymiş genç bir kızla karşılaştı. Bluzunun düğmeleri yarı açık, eteği sımsıkı kapalı ve dudakları kan kırmızısı olan bu kızın tamamen seksi bir iblis olduğu belliydi.

"Sen de kimsin be?" Dean'in tüfeği tam kalbine doğrultulmuştu.

"Aynen öyle. Bilginleri severim. Ben Eisheth, Lilith'in kız kardeşiyim." "Lilith'in ailesi mi var?"

"Evlilik yoluyla kardeş. Ben Lucifer'in eşlerinden biriyim, o da öyle."

"Yani Mormon iblisleri gibisiniz? Sapıkça."

Eisheth'in gözleri kıpkırmızı oldu.

"Ben olsam onu kızdırmazdım," diye fısıldadı Ray.

Dean Eisheth'e doğru ilerledi. "Dinle, bu gerçekten çok eğlenceliydi ama artık geri dönsek iyi olacak." Silahını iblisin üzerine doğrulttu ve Ray arkasından yaklaşırken ona doğru adım attı. "Sadece küçük bir uyarı, buradaki tuz çok yakacak, kötü bir uçuk salgını gibi. Senin geldiğin yerde de var mı?"

"Bana kasabanın cüzzamlısını hatırlatıyorsun," diye homurdandı Eisheth. "Evet, bunu çok duyuyorum."

Dean ve Ray mutfaktan yemek vagonuna doğru geri geri çıkana kadar birbirlerinin etrafında döndüler.

Ray kapıyı açtı ve önce geri çekildi.

Alçak bir hırıltı duyuldu. Dean başını çevirdiğinde James'in tren vagonlarının arasındaki iskeleye tünediğini gördü. Dean ateş edemeden James Ray'in üzerine atladı.

Ray arabanın tabanına çarptı ve neredeyse yuvarlanıyordu. Dean James'i omzundan vurunca hayvan daha da sinirlendi. Döndü ve Dean'e saldırdı.

Yemek vagonunun içinden Sam tüfeğini James'in kafasının arkasına doğrultmuştu. Dean başıyla onayladı ve Sam ateş ederken eğildi. Pencere paramparça oldu.

James'in bedeni öne doğru düştü, cansızdı. İçindeki iblis havaya fırladı ve gözden kayboldu.

Dean tam zamanında dönerek Eisheth'i Ray'i mutfağa sürüklerken yakaladı.

"Onu rahat bırakın, o hiçbir şey yapmadı. Parşömenleri olan biziz."

"Uygun bir kurbanı her zaman sevmişimdir," diye tısladı Eisheth. Uzun bir bıçak çıkardı, Ray'i boynundan yakaladı ve hızlı bir hareketle onu kasıklarından boğazına kadar kesti.

"Hayır!" Eisheth Ray'i kenara fırlatıp ona doğru koşarken Dean bir el daha ateş etti.

Dean yemek vagonuna geri daldı. Garsonlardan ikisi tahta bir masayı kapının kırık penceresine doğru itti. Eisheth bariyerin diğer tarafına vurdu.

Dean sırtını duvara yasladı - Ray'in gitmesi için adil bir yol değildi bu.

"uğraştığımızı öğrendim," dedi. "Kim?" Julia öne çıktı.

Eli bir köşede titreyerek oturuyordu.

"Eisheth adında bir kaltak. Onun hakkında bir şey biliyor musun doktor?" Dean Walter'a baktı.

"Evet, Şeytan'ın eşlerinden biri. Çok fazla ortaya çıkmıyor."

"Evet, çünkü Lilith'e ikinci keman çalıyor."

Sam, Eli'nin neden bahsettiklerini anlayıp anlamadığını görmek için ona baktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle görünüyordu.

Sam Eli'ın üzerine eğildi. "Parşömenler hakkında ne biliyorsun?" diye bağırdı küçük adamın yüzüne. "Bize bir şey söylemiyorsun. Onları neden bu kadar çok istiyordun?"

Eli masanın diğer tarafına geçti.

"Onlar çok değerli. Anlayamazsınız. Parşömenler Yahudiliğin dindar takipçileri olan Esseniler tarafından yazıldı. İncil öncesi döneme aitler."

"Bize bilmediğimiz bir şey söyle."

Tam o sırada tren tökezledi. Herkes öne düştü.

"O kaltak şimdi ne yapıyor?" Dean ayağa kalktı ve başını pencereden dışarı uzattı. Eisheth trenin altındaydı. Kıvılcımlar

Alt takımın bir parçası tren raylarının eğiminden aşağı yuvarlanırken uçtu.

"Umarım buna ihtiyacımız yoktur." Dean tüfeğini Eisheth'e doğrulttu. Atışlar boşa gitti.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Walter Savaş Parşömenini birkaç masanın üzerine yaymıştı.

"Onu buraya koy." Dean ona metal kabı fırlattı.

"Ama bu steril değil. Bu asırlık bir parşömen, yabancı maddelere maruz kalamaz."

"Bu yabancı bir ülkede yabancı bir parşömen. *Şuraya koy.*"

Walter parşömeni nazikçe bir masa örtüsüne sardı ve kutuya koydu.

"Şimdi onu Sam'e ver."

"Anlamıyorsun-" Walter .

"İhtiyar, buradan canlı çıkmak istiyor musun, istemiyor musun? Sam'e ver onu!"

Sam teneke kutuyu aldı ve omzundan sarkan spor çantasına yerleştirdi.

"Julia, parşömen kavanozunu al ve içini masa örtüsü şeritleriyle doldur. Küçük bir antik ticaret yapacağız. Kim bir iblisle pazarlık yapmak ister?"

Kimse elini kaldırmadı.

"Tamam o zaman, sanırım bu kaltakla biraz baş *başa* görüşmem gerekecek. Sam?" Dean kardeşine işaret etti.

Birbirlerine sokuldular. Bu kötü bir durumdu ve hareket halindeki bir trende olmaları sorunlarını daha da artırıyordu.

"Ben de böyle düşünüyorum," dedi Dean. "Yolcuları ondan uzaklaştırmamız gerekiyor. *Bizim* de ondan uzaklaşmamız gerek. Bence küçük bir Büyük Tren Soygunu oynayalım ve vagonları ayıralım."

"Peki ya Eli?"

"Parşömen elimizde, değil mi? Bırak gitsin."

Beş dakika sonra Sam yemekli vagonun arka kapısından trene tırmanmıştı. Arabanın tavanı yağmurdan kayganlaşmıştı ve sol tarafındaki Büyük Göller'den bir rüzgâr esiyordu. Vagonun üst kısmına doğru ilerledi.

Yemek vagonundan bara doğru. Sam'in yolcu vagonuna ulaşmak ve onu trenden ayırmak hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

YİRMİ İKİ

Dean yemek vagonundan çıkarken tüfeğinin horozunu kaldırdı. Julia elinde masa örtüsü parçalarının bulunduğu kavanozla onu takip etti. Kapıyı arkasından tuzladı ve Dean'in peşinden gitti.

"Hey ikinci dizi!" Dean gece havasına doğru seslendi. O ve Julia bir sonraki arabaya adım attılar. Uzun bir tahta çubuk bir tarafa doğru uzanıyordu.

"Vay, havalı. Hey Lilith'in hizmetçisi, ?"

Eisheth onlarla yemek vagonu arasında belirdi. *Harika.* Şimdi Dean Eisheth ile bir anlaşma yapmak *ve* Sam vagonu trenden ayırmadan önce onun etrafından dolaşmak zorundaydı.

Barın arkasından iki iblis daha çıktı. "İçki?" Dean onlara doğru ilerlerken sordu. "O kim?" Eisheth Julia'yı işaret etti.

"Küçük kız kardeşim. Her yere benimle gelir. Her zaman peşime takılır. Sen ve Lilith gibi."

"O fahişe mi? O dünyada oyun oynarken ben binlerce yıl kapalı kaldım."

"Hadi ama, o aileden biri, kardeşini sevmelisin. Belki de sevmemelisin. Yani Lucifer'la senden çok daha fazla birlikte . Sence bir porselen desenleri var mıdır?"

"İntikam bekleyenlere gelir."

"Bence 'iyi şeyler' ama her neyse. Eisheth, bir anlaşma yapmaya ne dersin? Ben sana parşömeni vereyim, sen de yoluna git. Ve bunu yaparken, arkadaşlarının içinde bu zavallı insanları bırakabilirsin. İçlerinden atlayıp onları bırakabilirler."

"Savaş kimseyi yarasız bırakmaz."

"Anlambilim, Eisheth. Parşömen hakkında."

"Bu mı?"

Julia eski kavanozu barın üzerine koydu.

Ele geçirilmiş bir barmen ona uzandı, siyah gözleri parlıyordu. "Bırak onu!" Eisheth adama baktı. "Kirletmek sana düşmez. O benim sorumluluk."

"Yani tüm bunlar sorumlulukla mı ilgili? Harika. Bir iblisin bu yönüne hayranım. İşini ciddiye alıyorsun. Anladım. Şimdi buradan çıkıp ."

"Bekle! Onu görmek istiyorum," diye tısladı Eisheth.

Dean Sam'in maket tren oyununu bitirmek üzere olduğunu umuyordu çünkü burada işler kötüye gidiyordu.

Sam aslında trenin yan tarafında, bar vagonu ile yolcu vagonu arasında asılı duruyordu. Vagonları birbirine bağlayan çelik kolların bir anahtar gerektirdiğini fark ettiğinde bağlantı mekanizmasıyla uğraşıyordu. Merdiveni bir kez daha tırmandı.

Sam arabaların üstünden koşarak geçti. Uzaklara baktı. Karanlıktı, ışık yoktu - koşarken kendisine doğru hızla gelen hiçbir şey göremiyordu. Bir ağaç dalı ya da tünel onu öldürebilirdi. Geçmişte ölebilir miydi? Ölebileceğinden oldukça emindi.

Sam motorun platformuna atladı. Kapıyı denedi ama kol yerinden oynamadı. Sam, mühendis karanlıktan çıkana kadar kapıya vurdu. Çizgili tulum giymiş uzun boylu bir adamdı. *Tam beklediğiniz gibi.* Sam onu içeri alması için işaret etti.

"Kimsin sen?" diye sordu mühendis kapıyı hafifçe iterek açarken.

Sam aptalı oynadı. "Sanırım yolumu kaybettim."

Bir anda kendini açıklıktan içeri itti ve dirseğiyle mühendisin burnuna bir şaplak indirdi. Adam yere düştü.

"Otostop anahtarın nerede?" Sam talep etti.

Yüzüstü yatan mühendis duvarda asılı duran uzun bir çelik çubuğu işaret etti.

"Trenin hafiflediğini hissettiğinde bu şeyi tam gaz it, tamam mı?" Adam başını salladı.

Sam arabadan atladı ve bir kez daha merdivene tırmandı.

Dean Sam'in beş dakika içinde ikinci kez çatıda koştuğunu duydu. *Yaklaşmış olmalıydı.*

"Neden görmek istiyorsun?" Dean meydan okudu. "İçinde bu kadar önemli olan ne var?"

Eisheth'in gözleri yine kıpkırmızı parladı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Dean devam etti. "Bence ikilemde kaldın çünkü kocana bu şeyi onun için koruyacağına dair söz verdin. Ama aynı zamanda ne yazdığını da biliyorsun. Onu nasıl öldüreceğini söylüyor, değil mi?"

Dean göz ucuyla Julia'nın ona baktığını gördü. Bakışları, *"Bir iblisle pazarlık yapmanın en iyi yolu bu değil, değil mi?*" diyordu.

Dean onu görmezden gelerek Eisheth'e sataşmaya devam etti.

"Başka ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Lucifer bebek bakıcılığı işini sana verdiği için kızgınsın ve şimdi o küçük savaş planını kendin için okumak isteyebilirsin. Bilirsin, kocanın işini almak, bir çeşit senato koltuğu gibi."

Eisheth Dean'e saldırdı. Tüfeğinin dipçiğiyle onu geri püskürttü.

"Dokunmak yok."

Eisheth ona tekrar saldırdı, tam da tren dramatik bir şekilde hızlanırken. Pencereden trenin yolcu kısmının uzaklaşmaya başladığını . Bir anlık dikkat dağınıklığı Dean'in Julia'yı yemek vagonuna doğru itmesini sağladı.

Eisheth döndü ve Dean'e saldırdı. Dean yüzüstü yere düştü. Tüfek onun ulaşamayacağı bir yere savruldu.

Julia ileri atılıp bıçağı aldı ve Eisheth'i omzundan vurarak Dean'i yere düşürdü. İki barmen Julia'nın peşinden geldi, ama Julia şaşırtıcı bir hareketle yuvarlak bir tekmeyi bir bıçak parıltısıyla birleştirdi.

İblislerin vücutlarındaki yaralar turuncu renkte parladı ve yere düştüler. *Ruby'nin bıçağı!*

"Ne -! Julia kaç!" Dean çığlık atarak yuvarlandı ve Eisheth'in göğsüne tekme atarak onu barın diğer tarafına uçurdu.

Dean kapıya doğru döndü. Sam aceleyle el sallıyordu. Şu anda bar arabasını çözme aşamasındaydı.

Dean ayağa fırladı ve platformun yarısına kadar çıktı ama Eisheth hemen arkasındaydı. Onu yakaladı ve kapı aralığında yere doğru çekti. Dean onun altında, araba ayrılmaya çabalarken kolların tıkırdadığını görebiliyordu. Sam kolu sertçe itiyordu.

"Gitme zamanı Dean."

Eisheth ellerini Dean'in boğazına doladı. Nefes almak için mücadele etti.

"Vay canına, kavanozda geçirdiğin 3.000 yıl diş hijyenine hiçbir şey yapmamış," diye mırıldandı.

Dean dizlerini kaldırmayı başardı ve Eisheth'e ters bir eşek tekmesi atarak bar arabasına geri döndü.

"Şimdi!" Sam çığlık attı.

Julia Eisheth'e ateş açtı. Tuzlu mermiler vücudunu delip geçti ve her atış onu bar arabasının daha da gerisine itti.

Dean, bar vagonunun ayrıldığı anda yemek vagonuna doğru geri yuvarlandı. Trenin geri kalanı raylardan aşağıya doğru savruldu.

Eisheth bar arabasında ayakta durmuş, küfrediyordu.

YİRMİ ÜÇ

Bar arabası gecenin karanlığına gömüldü. Sam ve Dean kapıyı arkalarından kapattı. Şimdilik Eisheth'ten kurtulmuşlardı ama parşömenin değiştirildiğini fark eder etmez onların peşine düşecekti.

Yemek vagonunun içinde Julia Dean'in bakışlarından kaçmaya çalıştı. Dean ona doğru yürüdü ve kabaca kolundan tuttu.

"O da *neydi* öyle?" diye sordu.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Walter itiraz etti.

"Sıranı bekle ihtiyar, sen de bu işin içindesin. Bıçağımız sende! Son birkaç gündür ne kadar işe yaradığını biliyor musun? İblislerle savaşıyoruz ve onları öldüren tek şey bu. *Merhaba,* iblislerle savaşmak." Dean katliamı işaret etti. "Onu bizden çaldığın gerçeğinden bahsetmiyorum *bile*. Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?"

Julia başını kaldırıp Dean'e baktı. "Özür dilerim. Kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Ve ben aldım. Bugüne kadar ne için olduğunu bilmiyordum."

"Bu da şu soruyu akla getiriyor: Siz kimsiniz?" Dean Sam'in yanında durmuş Walter ve Julia'ya bakıyordu.

Walter bir adım öne çıktı. "Bizler avcıyız. Tıpkı sizin gibi."

"Peki bunu bize ne zaman söyleyecektiniz?" Sam sordu.

"Bu trende iblisler olduğu kimsenin umurunda değil!" Eli köşesinden panik içinde feryat etti.

Dean, Sam, Julia ve Walter hep bir ağızdan ona doğru döndüler ve "SUSUN!" diye bağırdılar.

Julia Dean'le yatıştırıcı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "İhanete uğramış gibi hissettiğini biliyorum ama biz de en az senin kadar kendimizi korumaya . Onu seni dezavantajlı duruma düşürmek için çalmadım."

"Bundan emin misin?" Dean tükürdü.

"Al." Julia bıçağı uzattı. "Bunu telafi edemeyeceğimi biliyorum." Sam'in BlackBerry'sini çıkardı ve nazikçe tuttu. "Bunu da aldım ama ne için olduğunu bilmiyorum."

Sam çantayı ondan aldı ve ceketinin içine gizledi. Dean,

"Açıklamanız gereken çok şey var genç bayan," dedi.

"Doğru, belki," diye gönülsüzce kabul etti Walter, "ama şu anda o iblisle aramıza mümkün olduğunca çok yol sokmamız gerekiyor."

Dean Julia'ya kaşlarını çattı. Ona bir daha asla güvenmemesini söyleyen avcı içgüdülerinin yanı sıra Dean midesinde bir rahatsızlık düğümü hissetti. Duyguları incinmişti.

Dean, Su Seviyesi Rotası'nın demiryolu hattı haritasına bakarken öfkesini ve kırgınlığını bastırdı. New York City'den Albany'ye, Büyük Göller boyunca Chicago'ya uzanıyordu. Albany'ye varmak üzereydiler.

Dean tüfeğini kaptığı gibi motorlu araca yönelirken, "Acele etmeliyiz," dedi.

Sam ve Dean vagonların arasındaki platforma doğru ilerlediler.

Sam arabanın kapısını çalarken, "Adama fazla yüklenme, zaten bir kere vurdum," dedi. Cevap gelmedi. Dean tüfeğin kabzasını aldı ve tahtaya vurdu.

Mühendis hemen kapıyı açtı.

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırarak kapı aralığından geri çekildi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Onu olabildiğince hızlı sürüyorum."

"Ve Albany'ye kadar sürmeye devam edeceksiniz.
Chicago'nun dışına çıkana kadar durma. mı?"

"Önceden arayıp rayları değiştirmelerini sağlamam gerekecek. Onlara ne diyeceğim?" diye kekeledi mühendis.

"Onlara Eisenhower'ın gemide olduğunu söyle. Çok gizli bir görev ve durmak yok," dedi Dean.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Vay canına, tamam. Evet efendim. Chicago'nun hemen dışında."

Dean onayladı ve yemek vagonuna geri döndüler.

"İnsanların ellili yıllarda gerçekten daha masum olduğunu hissediyor musun?" Dean sordu.

Yemek vagonundaki herkes biraz yıpranmış görünüyordu. Julia bacaklarını kaldırmış bir sandalyeye oturmuştu. Dean bacaklarının ince şeklini ve ayak bileklerinin ayaklarına doğru nasıl sivrildiğini hemen fark etti. Walter bir masada otururken kendi kendine mırıldandı. Eli çok dağınıktı. Ama garsonlar her şeyi, içlerinden birinin korkunç ölümünü bile kabullenmiş görünüyorlardı.

"Herkes biraz dinlensin. Albany'yi atlıyoruz ve doğruca Chicago'ya gidiyoruz. İyi bir hamburger şehridir," diye duyurdu Dean.

Herkes fazladan masa örtüleri kaptı ve yere ya da birbirine itilmiş masaların üzerine uzandı. Uyumaları gereken 500 milden fazla yol vardı.

Herkes uyurken Dean ve Sam ellerinde tüfeklerle köşede oturuyorlardı.

"I Yapma. güven Onları." Dekan dedi sessizce. "Hatta Eğer onlar avcılar. Böyle şeyleri çalmayı nereden çıkarıyorlar?"

Sam Dean'e bir bakış attı. *Mızmızlanıyor muydu?*

"Her zaman bir şeyler çalarız."

"Biliyorum ama onlara ihtiyacımız var. Ve ben asla başka bir avcıdan çalmam."

"Evet, ama yüzlerce başka avcı da tanımıyoruz."

"Kimin tarafındasın sen?" Dean sordu. "Ben senin tarafındayım Dean. Neden adet görüyorsun?" "Ben regl değilim. Sen regl oluyorsun."

Sam konuyu değiştirmenin en iyisi olacağını düşündü. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

Dean karanlıkta Walter ve Julia'nın uyuyan figürlerine baktı.

"Parşömen elimizde. İlk ışıkta buradan defolup gideceğiz."

Sam omuz silkti. Parşömenin son sayfalarını bir şekilde çevirmenin bir yolunu bulacaklardı. Eğer bulamazlarsa Abbandon'a yaptırabilirlerdi. En başta onlara parşömenden bahseden oydu, bu yüzden kesinlikle okuyabilirdi.

Sam küçük kasabalardan gelen ışıkların yemek vagonunun kan kırmızısı halısı üzerinde titreşmesini izledi. Bir an için, bütün bu çılgınlık içinde Ruby'yi özledi. Sam'e onların tarafında olduğunu düşünmesi için ihanet ettiğinden beri bunu hissetmek korkunç bir şeydi. Onu kendi kanıyla beslemişti ve bu da Sam'i bir insan için mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha güçlü yapmıştı. Ama yine de bazı açılardan gerçekten bir insan değildi. *Bir insan iblis kanı içer miydi?* Sam bundan şüpheliydi.

"Parşömende ne olduğunu düşünüyorsun?" Dean sordu.

"Bilmiyorum. Umarım brownie karışımı gibi adım adım bir tariftir. Lucifer'in zayıflıklarının ne olduğunu bize söyleyecek bir şey. Başka bir yolu olmalı."

Sam bunun doğru olmasını umuyordu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte tren Gary, Indiana'nın sınırlarındaydı. Sabah griydi, alçak bulutlar gölün üzerinde asılı duruyor, yaz fırtınalarını tehdit ediyordu. Dean önce uyandı, Sam'i dürttü ve sessizce ayağa kalktılar. Dean yarı aydınlıkta Julia ve Walter'ın masa örtüleriyle örtülmüş, hâlâ uyuduklarını görebiliyordu.

Dean ve Sam yemek vagonundan sürünerek çıktılar. Sam parşömeni omzuna astığı spor çantasına koymuştu. İleride tren rayları sola doğru tembel bir salınım yapıyordu; tren kardeşlerin atlayabileceği kadar yavaşlayacaktı. Mutfak vagonunun yan tarafındaki merdivenden aşağı indiler ve trenin yavaşlamasını beklediler. İlk atlayışı Sam yaptı. Altı metrelik bir eğimden yumuşak yeşil bir alana yuvarlandı. Dean de onun arkasından atladı. Eğime yanlış açıyla çarptı ve kıç üstü dirseklerle aşağıya yuvarlandı.

"Impala'mı özledim," dedi takım elbisesinin tozunu .

Tren uzaklarda kayboldu. Julia, Walter ve Eli yollarını bulacaklardı. En önemli şey parşömene sahip olmalarıydı. Şimdi tek yapmaları gereken eve, 2010'a dönmenin bir yolunu bulmaktı.

Çocuklar tren raylarının yanında yürüyorlardı. Önlerinde Gary kasabası canlanmaya başlamıştı. Çelik fabrikalarının üzerinde yükselen bacalardan küçük duman izleri yükseliyordu.

"Gary'de kim büyüdü biliyor musun?" Dean söyledi.

"Kim?" Sam kardeşine bakarak sordu; bunun kötü olacağını hissediyordu.

Öyleydi. Dean en iyi ay yürüyüşünü, kasık çekişini ve sahte kafasını yaptı.

dip.

"Michael Jackson."

"Son derece rahatsız edici, Dean." Sam hızını artırdı.

Batıya giden toprak bir yola ulaştılar.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi Dean. "Hadi kasabaya gidelim, bir araba alalım ve

nereye gittiğimizi bulmalıyız."

Yola doğru küçük bir yokuş tırmandılar. "Güzel

bir sabah," diye seslendi bir ses esintiyle.

İki kardeş de arkalarını döndüler. Yolun diğer tarafında Walter ve Julia duruyordu. Julia seksi bir çalımla Dean'e doğru yürüdü.

"Önce bizi uyandırmadığın için sana yazıklar olsun. Veda etmeden gitmeni istemezdik." Onu itti ve ses tonu şakadan öfkeye dönüştü. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Dean ve Sam birbirlerine baktılar. Yüklü bir soru.

"O parşömen sizin olduğu kadar bizim de. Onu bizden alamazsınız."

"Dinleyin hanımefendi," dedi Dean, "anlıyorum, zor birisiniz. Ama bu parşömen için uzun bir yol kat ettik. Sizden çok daha fazla. O yüzden sen ve Warbucks Baba New York'a geri dönün. Yapacak işlerimiz var."

Sam ve Dean kasabaya doğru yürümeye devam ettiler. Julia onlara yetişmek için koştururken Walter da sakat bacağıyla mücadele ediyordu.

"Onu bizden alasınız diye kendimi riske atmadım," diye bağırdı Julia.

"Arkanda mı?" Dean sırıttı. "Bu senin boyundan büyük işlere kalkıştığını gösteren bir kanıt."

O ve Sam yürümeye devam ettiler.

"Bir adım daha atarsan taşaklarını patlatırım."

Durakladılar ve yavaşça arkalarını döndüler. Julia onlara bir tabanca doğrultmuştu.

"Bu da kaya tuzuyla dolu değil."

"Aww, dostum," diye sızlandı Dean, "bunu gerçekten yapacak mısın? Nereden buldun bunu?"

"Mühendisin. Şimdi hep birlikte kasabaya gidelim ve uzun uzun konuşalım, olur mu?"

YİRMİ DÖRT

Ayak takımı sessizlik içinde yürüyordu. Dean açıkça kızgındı. Sam Walter'a parşömenin son sayfalarını tercüme ettirmenin başka bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Julia Dean'in ters ters baktı. Dean arkasını döndü.

"Kafamda bir delik açıyorsun, tatlı şey. Başka bir yere bak."

Julia Dean'e hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Gary'nin dış mahallelerinde bir köşede tek başına duran bir lokanta gördüler. Dikdörtgen şeklindeydi, cam pencereleri ve çeliği vardı. Bölgenin geri kalanı boş çakıllı arazilerden ibaretti.

Lokantaya doğru yöneldiler. İçeride, dar restoranı boydan boya kaplayan bir Formika tezgah vardı. Her masada ayrı bir müzik kutusu ve pencere manzarası vardı. Sam iki garson görebiliyordu, ikisi de fırfırlı beyaz önlüklü sarı elbiseler giymişlerdi.

Üç çelik işçisi, köşedeki masada şakalaşarak gürültülü bir grup oluşturdu. Belli ki fabrikalardan birinde gece vardiyasından yeni çıkmışlardı.

Sam ve Dean erkekler tuvaletine yönelirken Walter ve Julia masalardan birindeki banklara kaydılar.

"Fedailerin takım elbiselerinden bıktım. Artık gerçek Amerika'ya döndüğümüze göre kot pantolonumu giyiyorum," dedi Dean düğmelerini açarken.

Sam de soyunmaya başlarken, "İyi düşünmüşsün Palin," dedi.

Dean ve Sam yeniden ortaya çıktığında Walter ve Julia kısık sesle konuşuyorlardı. Kardeşler yaklaşınca konuşmayı kestiler. Önlerinde dört fincan kahve buğulanıyordu. Dean Julia'nın yanına oturdu ve koltukaltını Julia'nın yüzüne dayayarak ona doğru eğildi.

"Affedersiniz, şekeri almalıyım." Dean şekerliği kaptı. Julia kıllandı.

"Tamam. Her şey sırayla," dedi Walter, "biz olmadan gitmiyorsunuz. Parşömeni almak için hepimiz çalıştık. Hiçbirimiz diğerlerinin üzerinde hak iddia edemeyiz."

Dean ofladı pufladı. "Walter, bunun için uzun bir yoldan geldik-" "Biz de öyle," diye ısrar etti Julia.

Tam o sırada iri arı kovanı gibi saçları olan iri yapılı bir kadın geldi. Menüyü masanın üzerine kaydırdı.

"Merhaba. Ben Marge. bana ait. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin-"

Gözü lokantanın dışındaki bir şeye takılınca sözünü yarıda kesti. Dean onun bakışlarını pencereden takip etti ve caddenin karşısındaki ıssız arsayı gördü. Eisheth ve arkadaşları çakılların üzerinde ilerliyordu, aralarında Metropolitan Sanat Müzesi üniforması giymiş birkaç kişi de vardı.

Dean sessizce, "Geliyor," dedi. Ayağa kalktı ve Sam'in spor çantasından bir tüfek çıkardı.

Marge, "Genç adam, benim restoranımda pompalı tüfeklere izin verilmez," diye azarladı.

"Dinle Marge," dedi Dean kararlı bir şekilde, "dışarıda çok tehlikeli bir grup insan var. Bu yüzden eviniz biraz dağılırsa özür dilerim."

Köşedeki çelik işçileri ayrılmak için ayağa kalktı.

Dean omzunun üzerinden bakarak, "Yerinizde olsam oraya gitmezdim," diye onları uyardı. Tüfeğini Eisheth'e doğrultmuştu.

Çelik işçilerinden biri, "Dostum, o tüfekle ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Dean, "İnanın bana, burası daha güvenli," dedi.

Julia Walter'ı mutfağa doğru itti. "Baba, tuzu getir."

Garson kız elinde birkaç tabak yumurtayla dışarı çıktı. Tüfeği görünce hemen topuklarının üzerinde döndü ve mutfağa geri döndü.

Dean Walter'ın ardından, "Arka taraftaki kapılara da barikat kurun," diye seslendi.

Dean'in uyarısını dikkate almayan çelik işçileri kapıdan çıkıp kaldırıma yürüdüler. İki saniye geçmeden Eisheth'in grubu tarafından saldırıya uğradılar.

Katolik okul üniforması giymiş küçük bir kız ilk çelik işçisine yaklaştı. Kasıklarına diz çöktü. İşçi tökezleyip yere düştüğünde, kız tatlı tatlı gülümsedi ve ardından sivri bir taşla boğazını kesti.

Diğer iki adam kaçmaya çalıştı. Üniformalı bir Met çalışanı elini uzattı ve birini boğazından yakaladı. İblisin gücü sayesinde adam saniyeler içinde boğularak öldürüldü. Üçüncü adam kaçmayı başardı.

Eisheth kaldırımda durmuş, Sam ve Dean'e bakıyordu. Onları kendisinden ayıran tek şey park yeri olarak kullanılan ince makadam şeridiydi. Bu ve Walter ile Julia'nın pencere pervazlarına serptikleri tuz.

"Oyun planı mı?" Sam sordu.

Dean dışarıda bekleyen iblis grubuna baktı.

"Durup savaşabilir ya da kaçabiliriz. Her iki seçenek de muhtemelen ölüm demektir. Gerçi senin için değil - seni hayatta tutacaklar."

Sam ciddi görünüyordu. Bunun doğru olduğunu biliyordu. İblisler onun kılına bile zarar veremezdi. Ancak diğerleri için durum farklıydı.

Eisheth ilk hamleyi yaptı ama Julia'nın cam kapıların önüne alelacele çizdiği Şeytan Kapanı tarafından engellendi.

"Neden gelip Sammy'yle oynamıyorsun?" diye ağlamaklı bir sesle seslendi. "Yani, biz neredeyse aileden sayılırız. Seninle tanışacağımı hiç düşünmemiştim - kocamın en sevdiği gemiyle."

Julia Sam'e şüpheyle baktı. "Bununla ne demek istiyor?"

"Neden, bilmiyor musun? Sammy burada seçildi-"

Dean Eisheth'i tuzlu tüfekle vurarak havaya uçurdu. Sırt üstü yere düştü ama bu onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu.

"Sonsuza kadar orada kalamazsın," dedi dürüstçe.

Bir işaret verdi ve iblisler saldırdı. İlk dalga çatıya sürünerek çıkan bir avuç iblis tarafından geldi.

"Bunu atlatabilirler mi?" Walter sordu.

Yukarıdan gelen metal gıcırtısı, iblislerin gerçekten de bunu yapabileceklerini gösteriyordu.

"Neler oluyor, çatımı uçurmasalar iyi olur!" Marge tezgâhın arkasına geçti ve kendi pompalı tüfeğini çıkardı. Tavana, iblislerin içeri girmeye çalıştığı yerin hemen altına birkaç el ateş etti. "Kahretsin, az önce kendi çatımda bir delik açtım."

Lokantaya inen ilk iblis Julia'nın yaşlarında bir kadındı. Walter'a doğru hızla ilerlerken gözleri simsiyah parlıyordu. Julia ona bir tekme attı, sonra da tabancasıyla vurmaya çalıştı. Ama iblis çok hızlıydı. Julia'nın tabancasını elinden aldı ve üzerine atladı. Julia döndü, iblisin boynunu yakaladı ve güçlü bir tekmeyle onu başının üzerine fırlattı.

İblis sırt üstü yere düştü. İblis tekrar saldırırken Julia sürünerek tabancasına doğru gitti. Julia döndü ve kadına ateş etti. Kadının ağzından siyah bir duman çıktı ve vücudu yere yığıldı.

"Dikkat et!" Dean ona seslendi. Döndü ve iki iblis daha tezgâhın üstüne düşerken tavana daha fazla kaya tuzu mermisi boşaltmaya başladı. Biri üzerinde vişneli turta olan metal pasta standını tekmeledi.

"Hey dostum, turtalara biraz saygı göster," diye bağırdı Dean.

Adamı omzundan vurdu. Ağzından siyah bir duman çıktı ve bir havalandırma deliğinde kayboldu.

Dışarıda, iblislerin geri kalanı savaşa katılmak için can atıyor gibiydi.

Julia döndü ve başka bir iblise tekme attı.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye bağırdı.

Gümbürtüyü hepsi aynı anda duydu. Büyük bir dizel on sekiz tekerlekli kamyonun kabini çakıllı araziden lokantaya doğru hızla ilerliyordu. Kamyonun ızgarası onları ezip geçerken beş iblis ortadan kayboldu.

"Yoldan çekilin!" Dean bağırdı.

Kamyonun kabini lokantanın ön kısmına çarptı. Teneke folyo gibi yırtıldı. Kabinin içinde üçüncü çelik işçisi vardı.

"Belayı gördüğümde anlarım. !" diye seslendi.

Sam Eisheth'e ateş etmeye devam etti.

"Beni son görüşün değil bebeğim," diye mırıldandı Eisheth.

Walter, Julia, Sam ve Dean arabanın ön tarafına tırmandılar.

Tak
si. "O kadar hızlı değil." Marge elini uzattı ve Walter'ın elini yakaladı.
Ayak. Gözleri simsiyah parladı. "Birinin burada kalıp bu pisliği temizlememe yardım etmesi gerekiyor."

Walter kamyonun kaputuna tutunmak için
mücadele etti. Çelik işçisi yan aynasına baktı.

". Daha fazlası bize geliyor."

Julia babasının bileklerini çekiştirirken Marge Walter'ın ayak bileğini kesip çekti. Bu sırada Sam ve Dean Eisheth ve diğerlerini uzakta tutuyordu.

"Dean, yardım et!" Julia ağladı.

Dean döndü ve Marge'ı iki gözünün ortasından vurdu. Taksinin önünden yuvarlandı ve yere düştü. Ağzından siyah dumanlar çıkıyordu.

"Hadi, hadi, hadi!" Sam bağırdı.

Şoför taksiyi geri vitese taktı ve birkaç iblisin daha üzerinden geçerek geniş bir dönüş yaptı. Arabanın her iki yanına tüneyen Sam ve Dean iblislere ateş ettiler. Kamyon hızla uzaklaştı. Julia babasını kabine çekti.

"Çok teşekkür ederim!" Julia alnındaki teri silerek haykırdı.

"Benim için bir zevk." Çelik işçisi kendini tanıttı. "Adım Mike. Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyordu. O şeylerin Benny ve Jim'e ne yaptığını görünce bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Gece olmadan bu taksiyi fabrikaya geri götürmeliyim."

"Sorun değil. Bizi Chicago'dan geçirebilir misin?" Dean aradı.

Kamyon Gary sokaklarında hızla ilerledikten sonra iki şeritli bir otoyola saptı.

Ufuk iblislerden temizlendikten sonra Sam ve Dean taksinin içine daldılar.

"Sence bizi nasıl buldu?" Julia sordu. "James'in onun av köpeği olması gerekmiyor muydu?"

"Aptal şansı," dedi Dean. "Diğer tarafa gitmeliydik. Bizi bir daha bulamayacak. Çoktan gitmiş olacağız." Bundan emindi.

Mike onları Chicago'nun 200 mil batısında, Davenport'tan hemen önce indirdi. Walter, Julia, Sam ve Dean işaretlenmemiş bir çıkış rampasında indiler. Mike'a hayatlarını kurtardığı için teşekkür ettiler.

"Peki şimdi ne olacak?" Julia sordu.

Dean, Julia'nın eteğinin yırtıldığını ve bluzunun düğmelerinin koptuğunu fark etti.

"Kendine iblis dövüşü kıyafetleri almalısın," diye yorum yaptı. "Bu şeyler artık işe yaramayacak."

Dördü alacakaranlıkta yolda yürüdüler. Kısa süre sonra, her odanın ayrı bir küçük ev olduğu samimi görünümlü bir motele geldiler. Ofisin yanında küçük bir kafe vardı.

Walter yorgun bir ifadeyle, "Sanırım giriş yapıp yatacağım," dedi.

"Ben de," dedi Sam. "Dean?"

"Biraz ayakta kalacağım. Biraz kafam güzel."

Dean kafeye doğru yöneldi.

"Ben de size katılacağım," dedi Julia.

"Neden önce sen temizlenmiyorsun tatlım?" Dean biraz da kinle önerdi.

Julia başıyla onayladı ve motelin ofisine doğru yöneldi.

Dean ve Sam çakıl taşlı park yerinde durmuş Walter Julia'yı izliyorlardı.

"Onları atlatmak iyi gitti." Dean kardeşine baktı. "Şimdi ne olacak?"

Sam omuz silkti. "Hadi uyuyalım. Yapmamız gereken sonraki şey eve dönmek."

"Herhangi bir sırala öneriler? Çünkü yorgun Ben almak Pleasantville'in."

"Waubay, Güney Dakota'ya geri dönelim ve Don'un bizi oradan alabilecek kadar parası umalım. Ben gidip girişimizi yapacağım."

Dean Julia'nın kulübesinin kapısında durduğunu fark etti. Birkaç dakika sonra Sam elinde iki anahtarla yeniden ortaya çıktı ve birini

Dean. Kulübesine girdi.

Yarım saat sonra Dean yatağında uzanıyordu. Sam yine de bir şeyler yemeye karar vermişti. Dean sıkılmıştı. Odada televizyon yoktu, sunulan tek eğlence yerel turistik yerleri açıklayan siyah beyaz broşürlerden oluşan bir seçkiydi.

Dean kendi kendine, "Güzel, bir süt sağma müzesi,"

dedi. Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"Kapı açık, Sam."

Julia kapı aralığında belirdi. Bir kazak, kot pantolon ve bir çift yürüyüş botu giymişti. Dean temiz giysileri nereden bulduğunu merak etti.

"İçeri girebilir miyim?"

Dean doğrulup oturdu. "Tabii, evet."

Julia kapıyı kapattı ve yaslandı. "Arkadaşa

ihtiyacın var mı?" Gülümsedi.

"Genelde değil."

"Ne kavgaydı ama," dedi ve yatakta onun yanına oturdu.

Dean omuz silkti. "İçimde hepsini daha önce gördüğüne dair bir his var. Söyle bana, sen ve baban gerçekten hangi uzmanlaştınız? Bilimsel bir şey . Biliyorum, yalan söylemek ve çalmak, hatta belki de iyi bir önlem için biraz para aklamak. Hayatta kalmak için her şey.
-Tamam mı?"

"Senin ve kardeşinin de aynı şeyi yaptığınıza dair bir his var içimde."

"Belki, ama sen silikon kadar sahtesin, bebeğim. Ve silikondan nefret

ederim.
Anı mahvediyor, biliyorsun." Julia

küçük bir attı.

"Bazen neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmuyor."

Elini onunkine yaklaştırdı. Dean aşağı baktı.

"Tatlım, yorgunum. Bunu asla diyene kadar erteleyebilir miyiz?" Dean onun gözlerinin içine baktı.

Julia şu anda numara yapıyor gibi görünmüyordu. Dean bir kadınla bu kadar çok zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Kıyamet, Sam, Lucifer, hepsi onu yıpratmıştı. Otomatik pilottaydı. Dean bir gün uyandığında tüm hayatının kötü bir rüyadan ibaret olup olmayacağını merak ediyordu.

"Belki de benden bu kadar hoşlanıyorsun çünkü ikimizin de her zaman başka biri gibi davrandığımızı biliyorsun. Sende kendimi görüyorum." Julia sığ nefes aldı. "Belki de sen bende kendini görüyorsun."

"Vay canına, bunu alabileceğim pek çok farklı yol var." Dean gülümsedi. "Ama üzgünüm, ben insanlarla yakınlaşmam. İşim gereği değil."

"Ben öyle."

"Bundan şüpheliyim."

"Neden bana karşı nazik olamıyorsun?"

"Benim doğamda yok. Ben bir avcıyım, yaklaşmam. Bu senin zayıflığın olur. Ailenle birlikte avlanmak yeterince kötü."

Julia başını salladı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Annem kötü bir şeyin elinde öldü. Babam onun intikamını almaya yemin etti. Ve da. O bu hayatın içine doğdu. Asla farklı bir şey bilmedi. Ancak annem bunu seçmedi. Hiçbir fikri yoktu. Öldüğünde ben sadece bir bebektim. Bu yüzden babam beni yanına aldı. Onunla çalıştım. İblisler, canavarlar hakkında bilgi sahibi olarak büyüdüm."

"Gecenin bir vakti olan her şey."

"Evet. Sanırım. Bizim gibi pek çok insan var. Birlikte çalıştığımız bir grup insan. Her ay buluşup kaynaklarımızı bir araya getiriyoruz. Grup halinde neler yapabileceğinize şaşırırsınız. İblisler elbette, ama vampirleri yüz kişilik bir avcı grubuyla yok etmek çok kolay."

"Bir dakika, yüz avcı mı tanıyorsun?" Dean bir an için onun kalçasını okşamayı bıraktı.

"Evet. Eğer siz avcıysanız ve biz de avcıysak, neden sizi daha önce duymadık?" Julia sordu.

Dean omuz silkti. "Babam bize kendi başımıza olmayı öğretti. Her zaman diğer avcıların bazı işler için iyi olduğunu söylerdi. Ama yola edebilmek için tek başınıza olmanız en iyisi."

"Sanırım öyle. Yine de garip. Bütün bir insan ağımız var ve sen hiç ortaya çıkmadın." Julia başını yana eğerek Dean'e baktı.

"Dediğim gibi, kendi başınıza olmanız en iyisi."

Dean'in yanakları kızardı. Julia'yı yakaladı ve üzerine çekti. Başını ellerinin arasına aldı. Julia onun gözlerinin içine baktı.

Gözler.

"Parşömenlere neden ihtiyacın
var?" "Bunu size söyleyemem."

"Babam kaderinde insanlar için iyi bir şeyler yapmak olduğunu biliyordu. Sonra, Ölü Deniz Parşömenlerini bulmaya başladıklarında, annesinin ona her zaman bahsettiği parşömeni bulması gerektiğini biliyordu. İyi ve kötü arasındaki savaş için nihai savaş planı. Yüzlerce insan binlerce yıldır o parşömenin ortaya çıkmasını bekliyordu. Ve kardeşinin çantasında bir un tenekesinin içinde duruyor."

"Daha kötüsü de olabilirdi sanırım." Dean omuz
silkti. "Beni gerçekten , bunu biliyor musun?"

"Evet."

Dean ona uzun bir öpücük verdi. Kadının kıvrak vücudu onunkinin üzerinde gevşedi. Dean kazağını başının üzerinden yukarı çekti ve ellerini onun kaslı sırtında gezdirdi. Bir eliyle hızla kemer tokasını çözdü. Dean etkilenmiş gibi bir kaşını kaldırdı. Onu tekrar öptü.

YİRMİ BEŞ

Dean ertesi gün uyandığında Sam kapıda duruyordu. Sessizdi. Yüzünü buruşturdu. Dean omuz silkti. Sam sessizce kapıyı arkasından .

Dean hâlâ yanında uyuyan Julia'baktı, sonra kendini dikkatle yataktan kaldırdı. Kot pantolonunu ve deri ceketini aldı, sonra botlarını giymek için mücadele etti. Odadan çıktı ve çakıllı otoparka yürüdü. Sam hiçbir yerde görünmüyordu. Dean nefesinin altında küfürler mırıldandı. Kahveye ihtiyacı vardı ve Sam Disneyland'deki bir çocuk gibi uzaklaşmıştı.

Sonra Sam park yerine girdi. Dean kardeşinin yepyeni yeşil-beyaz bir 1953 Oldsmobile Fiesta kullandığını görünce yutkundu. Önünde ördek gagası gibi büyük bir krom ızgara, beyaz duvar lastikleri, 170 beygir gücü ve iki renkli koltukları vardı. 1953'te sadece dört tane üretilmişti.

"Bunlardan birinin ne kadar ettiğini biliyor musun?" Dean heyecanla söyledi.

"Sesinizi alçaltın. Etiket fiyatı 5,700 dolar. Torpido gözünde buldum."

"Bunlardan biri geçen yıl müzayededede 150 bin dolara satıldı. Bilirsin, elli beş yıl içinde. Keşke bunu yanımda getirebilseydim!"

"Lafı açılmışken. Hadi yola çıkalım. Don'un bizi Waubay'de arayacağına dair bir fikrim var."

"Elbette."

Dean yolcu koltuğuna oturdu.

"Araba kullanmak istemiyor musun?" Sam sordu.

"Fazla uyuyamadım." Dean sırıttı. "Bu arada, yüz kadar avcıdan oluşan bir ağları var."

Sam şaşkınlıkla kardeşine baktı.

"Şaka yapıyorsunuz. Daha önce hiç bu kadar büyük ve organize bir grupla karşılaşmamıştık. Sence onlara ne oldu?"

Dean omuz silkti. "Ve sözde hepsi parşömenden haberdar. Özellikle de Savaş Parşömeni."

Sam afallamış görünüyordu. Arabayı iki şeritli otoyola çekti ve kuzeye yöneldi.

"Bunu nereden biliyorlar?"

"Bilmiyorum. Parşömenin bir anlamı olduğuna inanan bir grup avcı. Kulağa bir tarikat gibi geliyor. Ama bunu bildikleri kesin."

"Sence Julia ve Walter onlara söylemiş midir?"

Dean pencereden dışarı baktı. "Yapmış olsalar da olmasalar da, onlar öğrenene kadar biz çoktan geleceğe gitmiş olacağız."

Dean 1954'e geri döndüklerinden beri ilk kez bir pişmanlık hissetti. Elbette pek çok kadınla bol bol zaman geçirmişti. Ama çok azının onun için bir anlam ifade ettiği doğruydu. Her nasılsa Julia farklı görünüyordu. Sadece Dean'in içinde büyüdüğü hayatı bilmekle kalmıyor, aynı zamanda ona benziyordu. Dean insanların yanında kendisi gibi olmakta hiç zorlanmazdı -güvensizlik gibi şeyler ona göre değildi, uğraşması gereken çok daha önemli şeyler vardı- ama Julia Dean'in daha iyi olmak istemesini sağlıyordu. Onun yanındayken bile böyle bir pislik olmamak istiyordu. Tanıştıklarından beri bununla savaşıyordu. Ama bir şekilde Julia'nın Dean üzerinde bir etkisi vardı. *Aman Tanrım, Helen Hunt filmindeki Jack Nicholson'a mı dönüşüyorum?*

Dean yutkundu ve boğazında bir yumru olduğunu fark etti. Kot pantolonunda izler bırakan terli ellerine baktı.

Sam kardeşine baktı.

"Senin ne?" Sam meraklı bir kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey.

Kapa çeneni."

Dean yaklaşık yüz mil boyunca pencereden dışarı baktı. Aklından ilk tanıştıkları anı geçirip duruyordu. Onu terk ettiği için kendini suçlu hissetmiyordu. Yapacak bir işi vardı. Bir sürü kadını uyurken terk etmişti.

Peki neden şimdi kendini suçlu hissediyordu?

Yedi saat sonra Waubay'e vardılar. Kasaba 1950'lerden pek farklı görünmüyordu, sadece her şey daha taze görünüyordu, boyalar soyulmamıştı ve yollar yeni asfaltlanmıştı. Don'la buluşacakları bar da temelde aynıydı, tek fark binada o kadar çok çatlak olmamasıydı.

Arka tarafta bir masaya oturdular ve iki bira sipariş ettiler.

Sam, içinde parşömen olan un kutusunu çıkardı.

Dean kaşlarını çatarak, "Kaldır şunu," diye tısladı. "Eğer Don bizi 2010'a geri ışınlarsa, yanlışlıkla parşömeni geride bırakmak istemeyiz."

"Aklıma bir fikir geldi. Eğer gelecekte parşömenin sadece son sayfaları kaybolursa, sence geri kalanına ne olur? Eninde sonunda İsrail'e geri döneceğini biliyoruz. Sence oraya nasıl ulaşır?"

Dean omuz silkti. "Belki bahçe cücesi Eli tekrar ortaya çıkar ve onu oraya götürür. Kim bilir? Umurumda değil. Parşömen elimizde, geldiğimiz şeyi aldık."

Winchester kardeşler üçer bira daha bitirdi. Hâlâ Don yoktu. Dean tedirgin olmaya başlamıştı. Yerel müşteriler gelip gitmişti. Barmen onlara çoktan ücretsiz balık kroket vermişti. Ama Don hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

"Sence mührü kullanmalı mıyız?" Sam sordu.

"Hayır, bu şu anda Dünya'da bulunan tüm melekleri davet edecektir. Şimdiye kadar radarın altında uçtuk, dikkatleri üzerimize çekmeyelim."

"İyi bir nokta."

Bar saat on ikide kapandı. Kardeşler, ekose gömlekli, iri yarı, huysuz bir adam olan barmene teşekkür ettiler ve eğer biri onları aramaya gelirse, yolun aşağısındaki motelde olacaklarını söylediler. Barmen başıyla onayladı.

Ertesi gün, çocuklar bardaki nöbetlerine devam ettiler, hâlâ Don'un onları 2010'a geri döndürmesini bekliyorlardı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Dean .

"Bilmiyorum. Beklemekten başka yapacak bir şey yok." "Harika.

Başka bir meleği beklemek, tam da istediğim şey.

hayatımı geçirmek . Bu hızla o gelene kadar yetmiş yaşında olacağız.

ortaya çıkar." Dean'in yüzünden bir bulut geçti. "Bizi burada o kadar uzun süre bırakacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama bir de şöyle düşün: Hayatının geri kalanını Julia ile geçirebilirsin. Sonsuza mutlu."

Dean Sam'in koluna yumruk attı. "Kapa çeneni."

Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Neden sadece parşömeni çevirmiyorsun? Belki bu şekilde buradan kurtulabiliriz."

"Deniyorum. Çevirebileceğimin ötesinde Dean. Bu eski Aramice, Arami alfabesiyle yazılmış. Yarı dil, yarı semboller. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. Don olmadan Lucifer'in son savaş planını öğrenme şansımız yok."

"Peki, öğrenemiyor musun?"

"Yapabilirim ama Chicago ya da Berkeley gibi büyük bir üniversiteye gitmemiz gerekir. Bana eski Aramice'yi öğretecek metinler Waubay Kütüphanesi'nde öylece durmuyor. Ve en basit sembolleri bile anlayabilmek için aylarca çalışmam gerekir. Yani, şuna bir bakın."

Sam bardaki kimsenin dikkatini çekmediğinden emin oldu. Sonra parşömeni dikkatle çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Bunun ne kadar karmaşık olduğuna bakın. Alfabe öğrenmeye benzemiyor. Her kelime için bir sembol var. Ve her sembole uygun bir ses."

Tartışma bu şekilde sona erdi.

Waubay'deki bekleyişlerinin üçüncü gününde Dean yataktan kalktı ve pencereden sisli yaz sabahına baktı. Bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Bu çok saçmaydı.

"Sam."

Cevap yok.

"Sam, *uyan*."

Sam gözlerindeki uykuyu sildi. ". Ne oldu?"

"Julia ve Walter'ı aramalıyız. Parşömeni çevirmesi için Walter'a ihtiyacımız var. Parşömende ne yazdığını bilmesinin artık bir önemi yok. Son sayfalarda ne yazdığını bizden başka birinin de bilmesi gerek, değil mi? Onları aramalıyız."

"Dean, onlara ulaşmamızın hiçbir yolu yok. Cep telefonları yok. Walter'ın İncil'deki ofisini deneyebilirim.

New York'taki toplum, ama oraya geri döndüklerinden şüpheliyim. Ne önerirsiniz? Ayrıca, bunun sadece Julia'yı görmek istediğin için olmadığından emin misin?"

"Hayır Sam, değil. Gidecek başka yerimiz yok. Eğer daha iyi bir fikrin varsa, dinliyorum."

Dean aslında Julia'yı görmek istiyordu. Vücudunun her zerresi bunu istiyordu ama aklı ona sürekli "Hayır" diyordu.

Aslında Julia ve Walter 1954'te onlara yardım edebilecek tanıdıkları tek kişilerdi. Sayfayı tercüme ederlerse Lucifer'i nasıl yenecekleri konusunda bir fikirleri olacaktı. En azından bu bilgiyle melekleri yardıma çağırabilirlerdi.

Sam ve Dean -Dean'in çok isteksiz olduğu bir şekilde- Oldsmobile Fiesta'dan vazgeçmiş ve onun yerine eski bir Chevy'ye düz kontak yapmışlardı. Çok hızlı gitmiyordu ama yine de dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlardı.

Yerel bir elektronik mağazasına girdiler. Mağaza siyah-beyaz televizyonlarla doluydu. Mağazanın ortasında, yeşil tüylü bir halıyla kaplı yükseltilmiş bir platformun üzerinde renkli bir televizyon vardı. Büyülenmiş çocuklar televizyonun önünde küme küme oturuyordu. Yetişkinler bile gözlerini kaçıramıyordu.

Kahverengi takım elbiseli bir adam Sam ve Dean'e yaklaştı.

"Yeni bir televizyon seti mi almak istiyorsunuz beyler? Şu güzelliğe bakın, 100 dolar, en iyisi. Technicolor diyorlar. Şu görüntüye bakın. Sanki gerçekten oradaymışsınız gibi."

"Teşekkürler Çılgın Eddie. Telsiziniz var mı?" Dean sordu.

"Tabii ki, hepsi yepyeni. Şimdiye kadarki en büyük çılgınlık, ha? Tam şurada."

Çılgın Eddie onları dükkânın arka tarafına, bir dizi telsiz ve amatör telsizin kurulu olduğu yere götürdü. Hiçbirinin fişi takılı değildi.

Dean Sam'e baktı. Sam de Dean'e baktı. Eddie renkli televizyonun etrafında toplanan müşterilerin yanına döndü. Sam ve Dean bazı malzemeleri alıp deri ceketlerinin içine sakladılar.

Dışarı çıktıklarında Dean Çılgın Eddie'nin sırtını sıvazladı.

"Teşekkürler, sanırım pas geçeceğiz."

"Her zaman," dedi adam nazikçe.

Motele döndüklerinde Sam ve Dean amatör telsizi ve kurdular.

"Telsiz ya da amatör telsiz kullanacaklarını nereden biliyorsun?" Sam ünitelerden birini duvar prizine takarken şöyle dedi.

"Sanırım şansımızı denememiz gerekecek. Bu avcı grubu başka nasıl iletişim kuruyor?"

Sam ve Dean sonraki birkaç saatlerini telsiz ünitelerini araştırarak geçirdiler.

"Kırıcı, kırıcı. Baba Ayı ve Bebek Ayı'yı arıyorum. On, otuz beş. Walleye diyarındayız. Duyan var mı?"

Sam ve Dean'in Julia ve Walter'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama yayınları izleyeceklerine dair bir fikirleri vardı.

Yaklaşık altı saat sonra, telsizden Julia'nın sesi duyuldu. "Bu Bebek Ayı." Dean Julia'nın ses tonundan onun
ona taktığı lakaptan memnun değildi.

"Bu Dopey mi? İçeri gel Dopey?"

"Evet Bebek Ayı, ben Dopey. Sen ve Baba Ayı tanışmak istiyorsunuz. yuka
rı?" Telsizin diğer ucunda sessizlik vardı. Sonunda, "Yirmi
numaranız nedir?" diye sordu Julia.

"Two Pines Motel," dedi Dean.

"On iki saat içinde orada ol," diye cevap verdi Julia. "." Telsizi
parazit kapladı. Dean Sam'e baktı.

"Onların bu gece burada olduğunu bilmediğimiz için hiç mi kızgın
değilsin?
Avcılar mı?" Sam sordu.

"Başka ne ki? Ayrıca, bunun bir önemi var mı? Mümkün olduğunca çabuk buradan ."

YİRMİ ALTI

Tam on iki saat sonra motel odasının kapısı çalındı. Julia ve Walter, üzerlerinde olta takımına benzeyen bir şeyle kapıda duruyordu.

"Balık mı tutuyordun?" Dean sordu.

"Dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışıyoruz," dedi Julia, giydiği lastik çizmelerin bir bacağından büyük bir av tüfeği çıkarırken. "Ayrıca, ateş gücü taşımak için iyi bir yol."

Dean başını salladı.

Walter odaya girdi ve yatağa oturdu.

"Yani bizi ektin ve şimdi de yardımımıza mı ihtiyacın var?" Dean'e dikkatle baktı.

Dean yutkundu. Julia babasına birlikte yattıklarını söylemiş miydi? Dean Julia'nın gözleriyle karşılaştı. Julia başka tarafa baktı. Bu bir olumlamaydı. *Lanet olsun.*

"Yani parşömeni kendi başına çeviremezsin. Tıpkı onu kendi başınıza alamadığınız gibi. Şimdi de bizim yardımımıza ihtiyacın var. Yine," dedi Walter.

"Evet," dedi Sam. "Bu aylar sürer. Yardım edebilir misin?"

"Bizi iki kez ektin. Senin yüzünden bizi arayan bir iblis sürüsü var. Bunun Julia ve benim için ne anlama geldiğinden pek emin değilim."

"Bunun bizim yüzümüzden olduğunu sanmıyorum-" Dean araya girdi. Walter onu durdurmak için elini uzattı.

"Ne olursa olsun, şimdi gelip yardımımız için yalvarıyorsun." "Tam olarak yalvarmak demezdim," dedi Dean.

"Oğlum, bırak da bitireyim."

Dean Walter'onun kendisine arkadaşları Bobby'yi hatırlattığını söylemek üzereydi ama çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

"Hadi başlayalım," dedi Walter.

Walter yatağın üzerine büyük bir bavul koydu. İçi bir sürü tozlu metinle doluydu; çoğu New York'taki ofisinde bulunanlardan bile daha eski görünüyordu.

"Kendi özel koleksiyonumdan," dedi.

"Bunların hepsini nereden buldun?" Sam sordu. Kitapların çokluğu hayrete düşmüştü. On altıncı yüzyıldan kalma İnciller, düzinelerce eski Yunanca kitap, hatta bazı eski parşömen tomarları bile vardı.

"Onları çocukluğumdan beri, tam da bu anı bekleyerek topladım. Buranın güneyinde güvenli bir evimiz var ve onları oradaki bir sığınağa kilitledim. Önemli olacaklarını hep biliyordum." Walter hüzünlendi. "Konuşabildiğimden beri parşömenin varlığını biliyordum. Bir gün onu ellerimde tutacağımı biliyordum. Bu benim kaderimdi. Kötülüğü nihai olarak yenecek zincirin bir halkasıyım. Ve bu kader gerçekleşiyor."

Sam ve Dean birbirlerine baktılar ama bir şey söylemediler.

Walter komodini ikiz yatakların arasına çekti, böylece yatakların ortasında duruyordu. Sonra yuvarlak yan sehpayı alıp yatağın bir yanına koydu ve bir sandalye alıp diğer yatağın diğer yanına koydu.

"Parşömeni alabilir miyim?"

Sam elini çantasına attı ve çelik un tenekesini çıkardı. Walter yavaşça ona uzandı. Parşömeni çıkardı ve yavaşça yuvarlak sehpanın üzerine koydu. Parşömeni bir uçtan bir uca yaydı. Son birkaç sayfa sandalyenin üzerinde durdu.

"Walter, buradan başlayabilir miyiz?" Sam işaret etti. Parşömenin modern zamanlardaki çevirisinin tam olarak nerede biliyordu.

"Neden? Bu on iki ayaklı bir parşömen."

Sam Dean'e baktı. Bu kez aralarında konuşulmamış bir tartışma geçti. Parşömenin ilk on metresinde ne yazdığını zaten bildiklerini açıklayamadılar. Sam tekrar Walter'a baktı.

"Efsaneye göre bu bir savaş planı, değil mi? Öyleyse sondan başlayalım. Eisheth zaten peşimizde. Sadede gelelim. Her zaman geri dönebiliriz."

". Tamam, hadi başlayalım. Hadi başlayalım."

Walter getirdiği kitapların her birini tek tek açtı. Parşömenin üzerine eğilerek parmağıyla bir sembolün izini sürdü, sonra da eşini bulmak için bir kitabı karıştırmaya başladı.

"Al bir tane, işte böyle yapılır."

Sam yere oturdu, bir kitap aldı ve karıştırmaya başladı.

"Ben gidip biraz hava alacağım," dedi Dean.

"Ben de," diye onayladı Julia. "Baba, iyi misin?"

Walter el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Dean ve Julia dışarı çıktılar. Garip bir sessizlik oldu.

Önce Julia söze girdi. "Eminim geceyi onlarla geçirdikten sonra pek çok kadını aramıyorsundur."

"Genelde olmaz. Hayır."

"Yani bu iyi, beni kullandığın gibi babamı da kullanabilirsin."

Dean onun gözlerinin içine baktı. "Ben seni kullanmadım. Ve babana gelince, o yetişkin bir adam. Anlaşmayı biliyor. Siz avcısınız, değil mi? Bazen insanları bilgi için kullanırsınız, tıpkı Sam ve beni New York'ta kullandığınız gibi."

"Bu farklıydı, senin kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu."

"Artık biliyorsun."

"Artık gerçek seni tanıdığım için senden hoşlandığımdan emin değilim." Dean Julia'dan uzaklaştı.

"Yalan söylemedim." Julia onu takip etti.

"Sen de pek açık sözlü değildin." Etrafında döndü. "Babanın bir bilgin olduğu saçmalığı ve sonra da sırtına bantlanmış bir cephanelikle buraya geliyorsun. Başka ne saklıyorsun? Yani, biraz tehlikeli kızları severim ama sen şimdiye kadar sahip olduğum en tehlikeli kıç parçasısın."

Julia onun yüzüne sert bir tokat attı.

"Babam bir . O bir bilim adamı. Ama bizim başka bir hay at." Julia gözlerinde yaşlarla Dean'e baktı.

"Başka seçeneğim yok. Bunu anlamıyor musun? Her şeye bak Benim yaşımda başka bir kız. Evliler, evleri var, kocaları var. Çocukları var.

Dokuz yaşıma geldiğimde buna asla sahip olamayacağımı biliyor muydum? Asla. Bu normal bir varoluş değil. Bu yüzden tüm bilgileri almadıysanız beni bağışlayın. Yapacak başka işlerim vardı."

"Dünyayı kurtarmak gibi mi?"

"Parşömende ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de benim oynayabileceğim bir rol vardır. Umarım öyledir. Bilmiyorum. Ama başka seçeneğim yok. Var mı?"

"Hayır, . Kimse bilmiyor. Bunu ."

Julia'nın yanında durmuş, ılık akşam esintisinde sallanan çimenleri seyreden Dean kısa bir an mutluluk hissetti. *Ne kadar tuhaf*, diye düşündü.

"Sana tokat atmak istememiştim."

Dean çenesini yavaşça ellerinin arasına aldı. Ona yavaş ve derin bir öpücük verdi.

Dean, "Affedildin," dedi.

"Bu bir özür değildi," diye Julia. "İşe yarar. Hadi biraz kahve içelim."

Sam ve Walter akşama kadar metni çevirmek için gayretle çalıştılar. Walter kitaplarda olmayan pek çok sembol biliyordu. Sam bunu tek başına yapsaydı çok daha uzun sürerdi. Ama yine de süreç zahmetliydi.

* * *

Dean ve Julia motelin karşısındaki kafede oturuyorlardı. "Yani, senin için çit yok mu?" Dean kahvesini karıştırarak söyledi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Julia dalgın dalgın peçeteye bir şeyler karalayarak. "Peki ya Eisheth, onun hakkında ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum. Kocasını nasıl yok edeceğinin sırrını veren parşömeni koruması gerekiyor. Sahip olduğu her şeyle onun peşinden gidecek. Bu yüzden ne yazdığını öğrenmemiz çok önemli. Eğer tekrar ortaya çıkarsa, çok daha fazla arkadaş edineceğine dair bir his var içimde."

Birkaç saat sonra Dean ve Julia motel odasına geri döndüler.

Sam ve Walter uyanıktı ve hâlâ harıl harıl çalışıyorlardı ama Sam'in saçları ıslaktı, o yüzden yeni duş almış olmalıydı. Walter kapı aralığında duran kızına ve Dean'e baktı.

"Kapıyı kapatın. Parşömen hava koşullarına maruz kalmamalı" dedi.

Dean .

"Bir şey bulabildin mi?" Julia sordu.

Walter büyüteçle parşömene bakarken, "Evet ve hayır," diye yanıtladı.

"Bu da ne demek oluyor?" Dean biraz alaycı bir tavırla, "Bu ne demek oluyor?" dedi.

"Üstteki metin, savaş hatlarının insanların inançlarıyla çizildiğini söylüyor. İnananlar inanmayanlara karşı. Lucifer'i yenmek için şöyle diyor: 'Düşman'ın felaketi çağlar boyunca akan kanda yatıyor. Ev sahibi olan herkes kül olmalıdır."

Sam Dean'e baktı. Ev sahiplerinin küle dönüşmesinin ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Walter umursamaz bir tavırla devam etti. "Ancak eski parşömenlerin yazarları genellikle asıl metnin altında bir şeyler saklamaya çalışırlardı. Gerçek metni ortaya çıkaracak kimyasal bir reaksiyon yaratırlardı. Sam ve ben bitirdiğimizde metin oldukça açık ve net görünüyordu. Ama sonra Sam duş aldı."

" zaman karıştırıyor, değil mi?" Dean öyle dedi.

"Evet, öyle. Ama başka bir havluya uzanırken vücudundan çıkan su damlacıklarıyla birleşen buhar... ortaya bu çıktı."

Walter parşömenin son sayfalarını yavaşça kaldırdı. Sayfada Aramice yazı açıkça görülebilmesine rağmen, altında başka bir sayfa varmış gibi görünüyordu.

"Bir listeye benziyor," dedi Julia.

"Evet, öyle." Dean parşömene daha yakından baktı. "Ne

yazdığını söyleyebilir misin?" Julia sordu.

"Bunlar isim," dedi Walter.

"İsimler mi?" Dean telaşla, Şeytan'ın korumaya çalıştığı bir parşömende senin adın var, dedi. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Ama en tuhaf şey bu değil," dedi Walter. "Bazı isimler meleklere ait."

"Bu çok garip." Dean kardeşine baktı. Başka bir şey mi vardı? Sam Dean'e bakıyordu. Dean bu bakışı biliyordu. *Konuşmamız gerek bakışıydı*.

Sam, "Sanırım arabada yardımcı olabilecek bir şey var," dedi. "Bana bir saniye ver."

Sam ve Dean dışarıya, park yerine doğru yürüdüler.

"Peki, gerçekten ne buldun?" Dean onları duymazdan gelir gelmez sordu.

"Walter haklı, onlar meleklerin isimleriyle eşleştirilmiş isimler."

"Ne yani, Don'un bulmamızı istediği şey bu muydu? Melek isimlerinin bir listesi."

"Anlamıyor musun Dean, eğer meleklerin gemileri yoksa savaş da olmaz. Evet, parşömende isimlerimiz var. Ama daha fazlası var. Bu aslında bir savaştaki tüm askerlerin listesi. Ama biz farklı bir nedenden dolayı buradayız."

"Planı bu muydu? Gemiler yoksa dövüş de yok mu?" Dean bir arabanın kaportasını yumrukladı. "Bu çok saçma. Onu gördüğümde öldüreceğim."

Sam başını salladı. "İblisler bu insanları öldürmeyecekler... Bunu yapmamız için *bizi* Abaddon gönderdi..."

YİRMİ YEDİ

Walter isimleri yazarken dördü motel odasında büyük bir sessizlik içinde oturuyor, yavaş ama emin adımlarla meleklerin en büyük sırrını ortaya çıkarıyordu.

Parşömen her meleği potansiyel taşıyıcılarının soyuyla ilişkilendiriyordu. Bazen sadece bir konukçu, bazen de birçok konukçu listeleniyordu. Walter şu satıra geldiğinde, "'İsmail'in soyundan gelen Castiel: Gregory Novak, James Novak'ın oğlu, o da Claire Novak'ın oğlu." Dean'in çenesi kapandı. Sam kardeşine baktı. Cass Cennet'te sorgulanırken Castiel'in gemisi Jimmy Novak ve kızı Claire ile tanışmışlardı.

Her isim Walter'ın üzerinde düşünmesini gerektirdiğinden süreç uzadı. Bu arada Sam gizlice sayfanın en altından çevirmeye başlamıştı, en son isimde şöyle yazıyordu: "Michael - Dean Winchester'ın oğlu John Winchester, Işığın Oğulları tarafından dünyaya getirildi." Walter'ın oraya varması bir saat daha sürerdi. *Ve sonra,* diye düşündü Sam, *her şeyi öğrenecekler*.

Dean birdenbire, "Dur," diye bağırdı.

Bütün gözler ona döndü. "Yazmayı bırak."

Walter bıkkın bir nefes verdi ama büyütecini küçük mühürlerin üzerinde gezdirmeye devam etti.

"Parşömenin neme maruz kaldığı her dakika pigmenti bozuyor," diye mırıldandı sabırsızca.

"Güzel," dedi Dean, "çünkü bunu yapmayacağız." Dean, Walter'ın elinden hırpalanmış ve kırılgan parşömeni alarak kapıya yöneldi.

"Ne yapıyorsun sen?" Julia sesinde incinmişlikle sordu. "Sonunda o şeyi okuma fırsatı bulduk ve sen çekip gitmek mi istiyorsun?"

"Dikkatini vermiyor musun? Lanet şey binlerce masum insanı katletmemizi istiyor."

"Daha fazla," düzeltti Walter. "En az 2.000."

Dean parşömeni ışığa doğru tuttu. "Biz bu işte hayat kurtarmak için varız, hayatları sona erdirmek için değil. Bu liste, bu insanlar yanlış bir şey yapmadılar."

Walter gözlerini parşömenden hiç ayırmadı, sanki bakışlarını ayırması parşömenin parçalanmasına neden olacaktı.

"Onlar melek gemileri," dedi sakince. "Son savaştaki her iki taraf da melek... ve konukçuları olmadan savaşamazlar. Kıyamet yok. Bu listedeki insanlardan biri Lucifer'in Dünya'daki konukçusu olacak ve bizim onu öldürme şansımız var."

Dean onu desteklemesi için Sam'e baktı ama küçük kardeşi uzaklara bakıyor, kendi düşüncelerinde kayboluyordu.

"Dean, bunu neden yaptığımızı hatırla. Hepimizin." Julia ona yaklaştı, eli parşömeni almak için uzanmaya başlamıştı. "Hepimiz aynı şeyi istiyoruz ve bunu bu şekilde elde edeceğiz."

Dean'in aklı başından gidiyordu. Ne de olsa söyledikleri tamamen geçerliydi. Öyle ya da böyle, melekler nihayetinde Kıyamet'ten sorumluydu ve onların gemilerini öldürmek Dünya'daki dayanaklarını ellerinden alacaktı.

Ayrıca tüm Winchester ailesinin hayatını çalacaktı.

"Bedeli çok yüksek," dedi Dean yumuşak bir sesle, aksi yöndeki düşüncelerine rağmen. *Keşke ölmek yeterli olsaydı.*

"Lucifer yükseldiğinde insanlığa ne olacak?" Walter sordu. "'Cennet ve Cehennem'den kanatlanıp aradaki yere geldiler. Armageddon denilen yerde insanların kaderi onların kılıçlarına bağlıydı."

Dean, John Winchester'ın taşıdığı *Vahiy Kitabı'*nın daha korkunç baskılarından birinden yapılan ilginç alıntıyı tanıdı.

"Milyarlarca ölü," dedi Walter.

Düşüncelerine dalmış olan Sam diğerlerine haber vermeden sandalyesinden kalktı ve odadan çıktı. Dean arkasından baktı

Nasıl hissettiğini hayal ederek. *İki bin yıllık bir parşömen ona ailesinin ölmesi gerektiğini söyledi, böylece dünyayı yok edemeyecekti. Muhtemelen iyi hissetmiyordur.*

"Rakamları biliyorum," dedi Dean Walter'a. "Gezegensel lavman, dünyanın yarısı yanıyor, hepsi. Bu neyin doğru neyin yanlış olduğunu değiştirmez."

"Hiçbiri doğru değil. Ama iki seçenek var ve bunlardan biri çok daha az yanlış." Walter'ın alt dudağı duyguyla titredi. "Üç *milyar* yabancıya karşı 2.000 yabancı."

"Aradaki fark onları kimin öldürdüğüdür," diye karşılık verdi Dean.

"Kimseyi öldürmek istemiyorum," dedi Walter. "Ama hayatımın geri kalanını sonun yaklaştığını bilerek ve... *hiçbir şey yapmadan* geçiremem."

"Ya yanlışsa?" Julia tereddütle söyledi.

Walter bir süre anlamadan ona baktı.

"Ya liste yanlışsa ve bu insanların hiçbiri gemi değilse?" diye ısrar etti.

Walter ona inanamayarak homurdandı. "Bu belge *bin yıl* önce yazılmış ve içinde bir 'Craig Masterson' ve bir 'Danny Fuller' var. Bu isimler sana çok eski geliyor mu?"

Dean, "Yani geleceğin ipuçlarını almışlardı," dedi. "Gelecek değişebilir."

"Hayır, olamaz," diye yanıtladı Walter. "*Kader* değişmez."

Dean, "Benim hayatıma henüz karar verilmedi, dostum,"

diye geveledi.

Walter' rengi , kaşları çatıldı.

"Lucifer'i durdurmanın başka bir yolu olacak," diye ısrar etti Dean. "Olmak zorunda."

Walter başını sallayarak yerine oturdu. "Ben sekiz yaşındayken babam bir otomobil aldı. Kasabamızdaki ilk otomobildi. Sınıfımdaki her çocuk kendi babasının da aynı şeyi yapmasını isterdi ama... çoğunun bunu karşılayabilmesi için yıllar geçmesi gerekecekti. İki hafta sonra, babam kasabada Model T ile kaza yapan ilk kişi oldu. Bir otomobil kazasında ölen ilk kişi."

Dean yaşlı adamın hikâyeyi nereye bağlayacağını bilmiyordu ama sözünü kesmektense dinlemenin daha iyi olacağına karar verdi. "Ölü baba" hikâyelerinin hassas bir konu olduğunu tecrübelerinden biliyordu.

Walter devam etti. "Annem bana 'Tanrı onun için bunu istedi' dedi. Bir plan olduğunu söyledi. Ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Bu anlamsız, aptalca ve adaletsizdi. Yıllarca bunu söylediği için ondan nefret ettim. Ve sonra, biraz büyüdükten sonra, gerçeği öğrendim. Bu bir kaza değildi. Babam bir iblis tarafından öldürülmüştü. Ben uyurken beni koruyordu." Walter bir an durdu ve Dean'in sessiz tepkisini gözlemledi. "Bunun bir amacı vardı. Bir plan. *Bunun* için burada olabilmem için hayatını benim için feda etti."

Dean'in gözlerini devirmemek için yapabileceği tek şey buydu.

"Bu an, bu seçim, annemin beni uyardığı şey. Bu kader-"

"Bu saçmalık," diye hırladı Dean. "Bu harika bir acıklı hikâye ama benim de buna benzer bir hikâyem var. Sadece babam ben masum insanları öldürmeye devam edeyim diye hayatını vermedi, o hayatını... ben adil bir şekilde yargılanabileyim diye verdi. Hepsi bu." John Winchester'ı düşünmek Dean için her zaman zor olmuştur, özellikle de onun fedakarlığını ötekileştirmek zorunda kaldığında. "Eğer beni bu hayattan uzak tutabilseydi, tutardı. Aynı şekilde annemi de. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu iş kolundaki hemen hemen herkes eninde sonunda birilerini kaybediyor."

Julia Dean'e soğuk bir bakış attı ama o devam etti.

"Bu size özel bir kader vermiyor. Size bağlanma sorunları ve yönetilebilir bir içki sorunu verir."

Hayal kırıklığına uğrayan Walter başka bir yol denedi. "Bu hepimizden daha büyük bir mesele. En azından diğerlerinin de görüş bildirmesine izin vermeliyiz."

"Diğerleri mi?"

"Avcıların geri kalanı karargâhımızda." Dean'in şaşkın

bakışları Walter'ın şüphesini çekti.

"İşleri kendi bildiğin gibi yapmak konusunda şaka yapmıyormuşsun. En azından arada bir rapor vermeyen bir avcı hiç duymadım." "Biz hiç...

"Merkez. Ve planlamıyoruz Şimdi gidiyoruz."

"Parşömeni alıp gitmene izin veremem Dean."

"Ve ben de o insanları öldürmene izin

veremem!"

Walter Dean'in gözlerinin içine baktı ve sakin bir otoriteyle, "Parşömeni geri ver, yoksa işler çirkinleşecek," dedi.

Dean masanın altından bir tabancanın horozunun geri çekilirken çıkardığı kusursuz sesi duydu.

Uymaktan başka çaresi yoktu.

Sam park yerindeki toprağı tekmeleyerek tozun, ruh halini mükemmel bir şekilde yansıtan kasvetli bulutlar halinde havalanmasını izledi. Dean'in içeride Walter ve Julia ile konuştuğunu duyabiliyordu ama bu konuşmanın yakınında olmak istemiyordu. Sam'in ölümünün Kıyamet'i durdurabileceği fikri yeni bir fikir değildi; aslında Lucifer'in seçilmiş aracı olduğunu öğrendikten hemen sonra kendisi de bunu düşünmüştü. Ancak Abaddon'un vaat ettiği çözümün bu olması yıkıcıydı. Sam uzun zaman önce normal bir yaşam umudundan vazgeçmişti, ama tüm o bilmeyen ruhlarla birlikte yaşamdan tamamen vazgeçmek? New York'ta Abaddon hakkında okuduklarını hatırladı. *Bunun kötü sonuçbilmeliydim, Dean'i uyarmalıydım.* Başka bir yol bulmayı o kadar çok istemişti ki bu tuzağa düşmelerine izin vermişti.

Dean motel odasından çıkıp ona doğru yürüdüğünde Sam duygularını dizginlemek için yoğun bir çaba harcadı.

"Sammy..."

"Söylemene gerek yok. Bir yolunu , onları toplu katliam yapmaktan alıkoyacağız, biliyorum."

"Hayır, sadece... Özür dilerim. Bizi bu karmaşadan kurtaracak şeyin bu olmasına ne kadar çok bel bağlandığını biliyorum. Ve şimdi, işler daha da karışıyor."

Sam başıyla moteli işaret etti. "Eşyalarını nereye bıraktın?"

"Silah zoruyla. Walter bunun kaderi olduğuna inanıyor, sanki Kıyamet'in Luke Skywalker'ı o ve bu liste İmparator'u devirecek."

"Olabilir," diye önerdi Sam. "Yani plan işe yarayacaktır, değil mi? Melekleri gemilerinden koparırsak, yedeklerini kullansalar bile son savaşta savaşamazlar."

"Bunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Dean kaşlarını çatarak sordu.

"Ben... Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, eğer iş o noktaya gelirse, ikimiz de..."

"Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapardık," dedi Dean. "Kahretsin, ikimiz de daha önce öldük. Ama henüz o noktada değiliz. Ve bahsettiğimiz sadece *bizim* hayatlarımız değil, muhtemelen çoğu çocuk olan 2.000 insan. Genetik olarak kısa çöpü çekmekten başka bu işte hiçbir rolü olmayan insanlar."

Sam başıyla onayladı ama kalbi buna el vermiyordu. Bir yanı her zaman kolay bir çıkış yolu istemişti ve aniden var olmamak kesinlikle işe yarayacaktı. Konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Listenin sonuna geldiklerinde ve biz orada olduğumuzda ne düşünecekler?"

"hiç girmeyelim bile," diye cevap verdi Dean. "Anlamadığım şey Abaddon'un bizi neden buraya gönderdiği. Şeytanı yenmek ve sonsuza dek Dünya'da pina coladalarını yudumlamak istediğini söylüyor. Ama bir düşünün, eğer tüm gemileri yok edersek, bu onun da yok olacağı anlamına gelir."

"Yani cehennemde sıkışıp kalacaktı."

"Ve Lucifer'in tamamen yok edilmesini istediğini ama bunun onu kilit altında tutacağını söyledi," diye ekledi Dean.

Sam, "Abaddon onu korumaya devam ederken," diye devam etti.

Her ikisi de zamansal mekaniği düşünmek için durakladılar. Sonra Sam tekrar söze girdi. "Parşömende ne olduğunu tam olarak bilmiyor olmalı..."

"Ya da bizi aptal yerine koyan başka bir melek dangalağı," dedi Dean acı bir sesle.

"Bu bizi nereye götürüyor?"

Dean, "Her gibi boku yedik," dedi.

"... ya onu yok eden biz olursak?" Sam cesaret etti.

"Geri ."

"2010 yılında tarih, son sayfanın kayıp ya da yok edilmiş olduğunu kaydeder. Ya onu yok eden *bizsek*? Walter'ın kaderini gerçekleştirmesini engellemek için... ya da her neyse."

Dean, "O zaman onu almak için Walter'ı geçmek için savaşmamız gerekecek," diye cevap verdi. "O şeyin bir daha gözünün önünden gitmesine izin vermeyecektir, son seferinde onu atlattıktan sonra olmaz."

Sam ciddi bir ifadeyle Dean'e baktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Walter'ı öldürmek mi?" Kelimeler Dean'in dilinden biraz fazla zahmetsizce döküldü.

Dışarıdan bakıldığında bu düşünce Dean'i korkutmuyor gibi görünüyordu ama Sam korkuttuğunu biliyordu. Dean hiçbir zaman yumuşak bir noktası olduğunu kabul etmezdi ama şu anda bu nokta tam olarak Julia'nın boyutu ve şekliydi. Aslında, Sam için her zamanki dinamiklerinin diğer tarafında olmak bir yenilikti - yanlış kadına aşık olan çocuk kardeş olmak yerine, müdahale etmek için doğru zamanı bekleyen koruyucu kardeşti. Ruby ile olanlardan sonra Sam bir daha bir kadınla sağlıklı bir ilişki kurabileceğinden şüphe ediyordu. *Muhtemelen yakında öleceğim için bunun bir önemi yoktu. Tanrım, bu hiç de ürkütücü değildi.*

Dean gözlerini motel odasına dikti.

"Hayır. Muhtemelen yapamazdım," diye

kabul etti.

"Sanırım başka bir plana ihtiyacımız var," dedi Sam, kardeşinin samimi cevabı karşısında rahatlamıştı.

"Evet." Dean toprağı tekmeleyerek kasvetli bir buluta dönüştürdü, Sam'in daha önce yaptığına benziyordu. "Sanırım bir tane buldum."

O akşam Dean Julia'yı aramaya gitti. Onu arabasının CB radyosunun bantlarını temizlerken buldu, parazitteki sesleri dinliyordu. Onu varlığından haberdar etmeden önce, gardını indirmiş bir halde onu izleme fırsatını yakaladı. Kimsenin kendisini izlemediğini düşündüğünde farklı davrandığını hayal etti - savunma katmanlarının altındaki 'gerçek' Julia'yı görebiliyordu.

"Beni izlediğini biliyorum Dean ve bu ürkütücü."

Sanırım bu teori iflas etti.

Dean, "Bazı çitleri onarabilir miyiz diye bakmaya geldim," dedi.

"Onarılacak bir şey yok. Parşömenle ilgili niyetinizin ne olduğunu açıkça belirttiniz."

"Ve şimdi herkesin sakladığı en büyük sırrı paylaşıyoruz. Şeytanı durdurmanın anahtarı. Bu da güven sorunlarımız üzerinde çalışmamız gerektiği anlamına geliyor."

Yorgun bir ifadeyle Dean'e baktı. "Tüm sorunlarımıza değinecek enerjim yok."

"Gördüğüm kadarıyla sana güvenmekten başka seçeneğim yok." "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü yardımın olmadan babanın bir sürü masum insanı öldürmesini engelleyemeyeceğim. Ve seni bana yardım etmeye ikna edebilmemin tek yolu sana Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylemek ve bu da duyduğunda çıldırmayacağına güvenmek anlamına geliyor."

"Ben büyük bir kızım."

Dean onu tarttı. "O kadar da büyük değil."

"Babam hayatı boyunca bunun için çalıştı. Onu bir şeye ikna edebileceğimi nereden çıkardın?"

"Sen onun kızısın. Kızlar böyle çalışır. Paris Hilton'a baksana, etrafta koşturup kukusunu gösteriyor ve babası da onun çek hesabını doldurmaya devam ediyor."

"Kim?"

"Doğru. İşte sorun da bu. Farklı referans çerçeveleri." "Sadede gel Dean."

"İyi. Sen ve ben ikimiz de avcıyız. İkimizin de tamamlaması gereken görevler var, sadece... benimki beni evden biraz daha uzağa götürdü."

"Ne kadar uzakta?"

"Elli altı yıl."

Dean Julia'nın bu bilgiyi anlamaya çalıştığını görebiliyordu ama doğru olup olmadığına inandığına dair bir işaret vermedi.

"Başa dönmeme izin verin," dedi Dean. "Bu çok yardımcı olur."

"Senin gibi bir baban varsa, Lucifer ve Michael'ın hikâyesini biliyor olmalısın. Lucifer Tanrı'yı her şeyden çok sever ama onun yarattıklarına katlanamaz. Bize. Cennette yaşamayı hak etmediğimizi düşünüyor. İsyan ediyor ve ağabeyi Michael onu bastırmak zorunda kalıyor. Tatlı bir aile hikayesi."

Julia bileğinin bir hareketiyle vızıldayan telsizi kapattı ve dikkatini Dean'e odakladı.

"Lucifer tüm zamanını çukurda rövanş için hazırlanarak geçiriyor. Ama bu o kadar basit değil. Birincisi, dışarı çıkmasına izin verilmeli. İkincisi,

Rövanş Dünya'da yapılmalı, yani o içine atlamak için mükemmel bir et giysisi bulmalı, Michael da kendi et giysisini bulmalı. Ve işte işin püf noktası, bedenleri... kardeş olmak zorunda. "Cennette nasılsa, dünyada da öyle olacak."

Julia'nın yüzünde farkındalık belirmeye başlamıştı. Dean kaçınılmaz sorular başlamadan önce bitirmek için acele etti.

"Dünya'nın kaderi için, oradaki listede yer alan iki isim tarafından verilen bir savaş. Ve bu doğru, eğer tüm bu kan bağları kesilirse, melekler gidecek yerleri olmadan giyinip kuşanırlar. Ama Walter bir konuda yanılıyor. Onlar yabancı değil."

"Sen..."

"... ve Sam. Doğduklarından beri bu saçmalıkla boğuşuyorlar. Ve bundan elli beş yıl sonra Lucifer serbest kalacak. Kıyamet başlayacak. Ve biz onu durdurmanın bir yolunu bulacağız. Yüzlerce insanı öldürmeden."

Julia döndü, bir adım fazla ileri gitti.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, sen gelecekten gelen, zamanda yolculuk yapan bir melek gemisisin."

"Ben melek gemisiyim.

Michael'ın." "Ve Sam... Lucifer."

"Onun gemisi. Evet, öyle. Ama melekler, hatta düşmüş olanlar bile iblisler gibi değildir, içeri girmek için izin almaları gerekir. Ve Sam bunu vermeyecek."

"Buna gerçekten inanıyor olsaydınız, onu durdurmak için başka bir yol bulma konusunda bu kadar çaresiz olmazdınız."

"Küçük kardeşime güveniyorum."

"Kimseye güvenmiyorsun Dean. Şu anda bile az önce söylediğin her şeyi geri almanın yollarını düşünüyorsun."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çünkü benim yapacağım şey de bu. Bu iş kolu insanların arkadaş edinmesine izin vermek için tasarlanmamıştır. Aileden olsalar bile."

"Elimdeki tek şey Sam," dedi Dean. "Ve eğer Walter'ın onu öldürmesine izin vereceğimi düşünüyorsan..."

"Hikâyeniz doğruysa, kıyametin başlangıcını gördünüz. Ve bir avcı olarak, bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli değil misin?"

"Başka bir yol daha var. Onu bulacağız."

"Her gün dışarı çıkıyor ve diğer insanlar için hayatlarımızı ortaya koyuyoruz. Bu olabilecek en büyük şeytani orospu çocuğu ve bu senin önüne yatman için yeterince büyük değil mi?"

"Avcılar yere yatmaz. Eğer düşeceksem, sallanarak düşerim."

Julia'nın ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamam." Ondan uzaklaştı. "Doğru cevap. Ama... başka bir yol olduğunu düşündüren ne? Böyle şanslar iki kere gelmez..."

Her zamanki kadar ciddi olan Dean onun gözlerinin içine bakmak için hareket etti.

"Öyle olduğuna inanmak zorundayım. Baban... kaderini *istiyor.* Sammy ve ben istemiyoruz. Çoğu gün uyandığımda kaçmak istiyorum. Ama başımıza gelen bu, o yüzden bunun altından kalkmanın bir yolunu bulacağız. Ama bundan elli altı yıl sonra. Bugün değil. Bu şekilde değil."

"Bana güveneceğini söylemiştin ama benden sana çok fazla güvenmemi istiyorsun. Torunlarımın hayatını senin bu işten sıyrılabilmene mi emanet etmem gerekiyor?"

"Çit istemediğini sanıyordum."

"İstiyorum Dean, ama asla elde edemeyeceğimi bilecek kadar zekiyim," dedi üzüntüyle.

Dean tamamen tükenmişti. Ona daha önce söylenmemiş başka bir şey söyleyemezdi, bu yüzden en başa döndü.

"Walter'la konuş."

Başını salladı ama tek kelime etmedi. Yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Biz insanları kurtarıyoruz. Onları öldürmeyiz."

Uzaklaşırken, "Bırak da bunun üzerinde uyuyayım," dedi.

* * *

Geç olmuştu ve Dean kendini yatağa gitmeye zorladı. Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu, bu da onu rahatsız edici derecede pasif bir konuma sokuyordu. Bir avcı olarak taktiği her zaman hareket etmeye devam etmek, bir çözüm bulana kadar her seçeneği test etmek olmuştu ama

nadiren bir kadının hayatının en önemli kararında 'uyumasına' izin vermeyi içeriyordu.

Sam çoktan yatağında uyuyordu. Dean içgüdüsel olarak temkinli davranarak odalarının kapısını kilitledi ve pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti. Julia'ya güveniyordu; güvenmek zorundaydı. Ama şimdi en azından teoride Sam'in ölümünün dünyayı kıyametten kurtarabileceğini biliyordu, bazı önlemler almaktan zarar gelmezdi.

Kafasında dönüp duran tüm düşüncelere rağmen, rahat yatak ve uykusuzluğun birikimi çabucak etkisini gösterdi ve yanında tüfeği olduğu halde uykuya daldı.

Dean uyandığında güneş motelin penceresinden içeri pırıl pırıl parlıyordu. *Saatin en az sabah 10 olması gerektiğini* fark etti.

altından çıkan Dean yanındaki yatağın boş olduğunu fark etti. Bir an paniğe kapıldı - Sam neredeydi? Ama bunu bir kenara itti, *Sam her zaman erken uyanırdı*. *Muhtemelen kahve alıyordur*. Dışarı çıktığında sabahın serin esintisini teninde hissetti. Julia'nın söyleyeceklerini duymak için bu kadar acelesi olmasaydı, bu ferahlatıcı olabilirdi.

Kapının önünde durup kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama sonra vazgeçti. *Ciddi bir sabah nefesi. Buraya gelmeden önce fırçalamalıydım*. Julia ile birlikte bir gelecekleri olmadığı açıktı - çünkü Julia'nın geleceği uzak geçmişteydi - ama bu Dean'in tamamen vazgeçtiği anlamına gelmiyordu.

Odasına doğru dönerken Julia'nın kapısı açıldı.

"Dean," dedi Sam, açık kapı aralığında çerçevelenmiş, yüzünde kırık bir ifadeyle. "Bir sorunumuz var. Gittiler ve parşömeni de aldılar."

YİRMİ SEKİZ

Dean hayatı boyunca ona yaklaşan herkes tarafından ihanete uğramıştı. Julia'yla birlikte umutlanmasına izin vermişti, her ne kadar Dean kendisinden elli yıl önce doğmuş birine aşık olmanın aptalca bir düşünce olduğunu fark etmiş olsa da.

İçinde yakıcı bir öfke kabardı. Odalarına döndü ve doğruca dolaba yöneldi.

Sam, "Biz bu konuda biraz daha konuşana kadar herhangi bir hamle yapmayacaklarını söylediler," dedi.

"Yalan söylediler. Görünüşe göre Walter'ın insanlığı kurtarma planında bir rol oynamak için ne gerekiyorsa yapacak."

"Biz de öyle değil miyiz?"

Dean kardeşine baktı. "İnsanları öldürmüyoruz Sam." "Onları nasıl bulacağız? Nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok. gittiler."

Dean telsizin kablosunu kaldırdı. "Giderken onları takip edeceğiz."

Yirmi dakika sonra elektronik mağazasına girdiler. İçeri girdiklerinde Çılgın Eddie oradaydı ve genişçe gülümsüyordu.

"Günaydın beyler. Yardım edebilir miyim-"

Dean elini yüzüne kapattı.

"Bazı ekipmanlar alıyoruz."

Dean duvardan bir CB dönüştürücü çıkardı ve Sam de uzatılabilir büyük bir anten aldı. Tezgâhtara başka bir şey söylemeden oradan ayrıldılar.

"Bunların parasını ödemek zorundasınız!" Eddie arkalarından seslendi.

Dean arabayı sürerken Sam teçhizatı topladı. Plan Walter ve Julia'nın kullandığı sinyali bulmaktı, hem de onlar listeden kimseye bahsetmeden önce. Ama şansları çok azdı. Ellerinde hiç

Walter ve Julia'nın hangi yöne gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Dahası, ne tür bir avcı ağının parçası oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. John Winchester çocuklarına her zaman bir tür kural öğretmişti: İblislerin yaşadığı bedenleri öldürmeleri gerekebilirdi ama insanları öldürmezlerdi. Dün gece yaptıkları konuşmalardan, tüm avcıların bu şekilde düşünmediği anlaşılıyordu. Julia ve Walter'a göre, daha büyük bir iyilik için insan hayatını feda etmeye değerdi.

Dean direksiyonu kavradı; otoyolda hızla ilerlerken bütün bunlar aklından geçiyordu.

Sam kardeşine baktı. Sam kızgındı. Dean biriyle, özellikle de başka bir avcıyla ilişki kurmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tam da Kıyamet'in sonucunu Sam ve Dean'in Lucifer ve Michael'ı uzakta tutup tutamayacaklarının belirleyeceği bir zamanda *Dean bir hatunla ilişki kurmaya karar verdi*. Sam eğer durum tersine dönseydi kardeşinin bunu asla yanına bırakmayacağını biliyordu. Örnek, Ruby.

Sam telsizle oynadı ama tek duydukları Orta Batı'daki kamyoncular dı; Walter ve Julia'nın orada olduğuna dair tek bir kanıt bile yoktu.

Dean benzin almak için kenara çekti. Saatlerdir çaprazlama bir şekilde güneye doğru gidiyorlardı. Düz kontak yaptıkları yeni Oldsmobile tam bir benzin oburuydu.

Dean mola yerinde kafasını çarptı. Erkekler tuvaletindeki aynaya bakarken 1954'ten ayrılıp ayrılamayacaklarını merak etti. Bir noktada babalarına rastlayacaklar mıydı? Bu hiç doğmayacakları anlamına mı geliyordu? Geçmişte ne kadar yaşayabilirlerdi? Hatta yaşlanacaklar mıydı? Dean ceketini çıkardı ve lavabolardan birinin üzerine koydu. Yüzüne biraz su çarptı. Ceketine uzandığında iç göğüs cebinden küçük bir kâğıt parçasının sarktığını fark etti.

Motelin karşısındaki kafeden alınmış bir peçeteydi. Üzerine Julia'nın bir önceki gece kahve içerken çizdiği küçük bir resim karalanmıştı. Altında küçük çubuk insan figürleri olan bir kemerdi. Dean Julia'yla dalga geçmişti.

berbat olduğunu ve onu asla Pictionary takımına seçmeyeceğini söyledi. Kız göndermeyi anlamadı ama ona çizimi verdi. Kemer St. Louis'deki Gateway Arch'a benziyordu. Dean tamamen yanılıyor olabilirdi ama ellerindeki tek ipucu buydu.

"St. Louis'deler." Dean sürücü koltuğuna atladı. "Nereden biliyorsun?" Sam sordu.

Dean peçeteyi kaldırdı. "Julia bunu çizdi, St. Louis Kemeri'ne benziyor, değil mi? Ne yaptığına dikkat etmemiştim. Eminim orada üslenmişlerdir. Onları telsizden aradığımızda bize ulaşmaları on iki saat sürdü. St. Louis'e gitmek on iki saat sürer, özellikle de bu eski arabalarla."

"Bizden on iki saat öndeler. Haydi gidelim." Dean gaza bastı ve güneye doğru yöneldi.

Yaklaşık sekiz saat sonra, St. Louis'in dış mahallelerine ulaştıklarında, telsizi tekrar açtılar.

Dean telsize doğru başını salladı. "Bak bakalım acil durum çağrıları için daha yüksek bir frekans bulabilecek misin?"

Sam kendisine söyleneni yaptı. Telsizin üst frekanslarını incelemek onları St. Louis Polis Departmanına gelen acil durum çağrılarına götürebilirdi. Walter ve Julia melek soylarından bazılarını öldürme konusunda ciddiyseler, muhtemelen şiddete tanık olanlar da olacaktı. Tabii gerçekten çok iyi değillerse.

Dean, sakin bir yerleşim sokağında arabasını yolun kenarına çekti. Saat akşam sekiz civarıydı, güneş batmak üzereydi ve birkaç aile akşam gezintisi için dışarıdaydı.

Sam özenle frekanslar arasında geçiş yaptı, sonuna kadar gitti ve sonra tekrar aşağı indi. Sonra yakaladı. Çok zayıftı ama yerel polis telsizini yakalamışlardı.

Bir saatten fazla dinlediler. Polise gelen tüm ihbarlar sarhoşluk ya da arada sırada çıkan aile içi kavgalar içindi. Dean arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Uzun bir gece olacaktı.

Dana Mey Smith elleri ve dizleri üzerinde yatağın altında Bertrand'ı arıyordu.

"Onu buldum!" Bir süredir kayıp olan ayıyla birlikte oğlunun yatağının başında belirdi. "Bir daha oraya düşmesine izin verme," dedi içten bir anne sesiyle.

Dana oğlunun sarı saçlarını düzeltti; doğduğundan beri bu saç tutamı oğlunun alnını süslüyordu. Beş yıldır düzelmediyse, hiçbir zaman da düzelmeyeceğinden emindi. Ama en azından saçın yapısı zamanın popüler saç modellerine uyuyordu.

Cory gözlerini memnuniyetle kapatıp arkasını dönerken, "Yapmayacağım," dedi.

Dana parmak uçlarında odadan çıktı ve merdivenlerden indi. İlk başta yersiz bir şey fark etmemişti. İki katlı küçük Viktorya dönemi evinin içi hâlâ sıcaktı, gerçi böyle yaz ortalarında bütün pencereleri sürekli açık tutardı. Greg vardiyasından eve döneceği için kapıyı da kilitlemiyordu. Bu yüzden uzun perdelerin esintiyle hareket etmesi alışılmadık bir durum değildi. Ama Dana mutfağa doğru döndüğünde, perdede ana hatlarıyla bir figür gördü. Figür uzun boyluydu, siyah giysiler giymişti ve yüzünde bir kar maskesi vardı. Çığlık attı.

Ona doğru ilerledi. Kadın tekrar çığlık attı ve arka kapıya doğru koşmaya çalıştı. Adam onu yere yatırdı. Kadın adamın kasığına diz atmaya çalıştı ama adam çok hızlı ve çok güçlüydü.

Dana başının yere çarptığını hissetti. Sıcak bir karıncalanma hissi kulaklarından gözlerine doğru ilerledi.

"Hiç param yok. Hiç param yok," diye ağladı gözyaşları arasında.

Figür ellerini kızın boğazına doladı ve sıkmaya başladı. Kadın önce mücadele etti, boynundaki yumrukları çekiştirdi. Otuz saniye içinde vücudu gevşedi.

Adam yerden kalktı ve cesedi mutfağın içindeki bir kilere çekti.

"Anne!" diye seslendi küçük bir ses evin önünden.

Figür döndü, gözlerini oturma odasında gezdirdi. Kar maskesini çıkardı. Adamın kumlu sarı saçları terden keçeleşmişti. Gülümsedi ve merdivenlere yaklaştı. Üzerinde

Sahanlığın tepesinde dört ya da beş yaşlarında küçük bir çocuk vardı. Üzerinde pijamaları vardı.

"Anne, Bertrand yine düştü." Küçük çocuğun gözleri merdivenin dibinde duran siyahlı adama odaklandı. "Kimsin sen?"

"Ben annenin bir arkadaşıyım." Adam alçıdan yapılmış bir gülümsemeyle konuştu. "Bertrand'ı bulmanıza yardım edebilir miyim?"

"Tamam."

Adam merdivene henüz adımını atmıştı ki kapı açıldı. Bir polis memuru olduğu yerde durdu ve durumu inceledi. Adam bir mazeret öne sürecekmiş gibi ağzını açtı. İşte o zaman polis onu yakaladı. Cory çığlık attı ve odasına koştu.

Adam bir bıçak çekti ve polisin yumuşak karnına sapladı. Ölü ağırlık adamın üzerine çöktü ama adam altından yuvarlanmayı başardı.

İkinci, daha genç bir polis kapıda belirdi, silahını çekmişti. Davetsiz misafir tam boyuna kadar yükseldi. Polis üç kurşun sıktı ama ikisi boşa gitti, üçüncüsü ise adamın omzunu delip geçti. Adam döndü ve evin arka tarafına doğru kaçtı. Polis peşindeki ortağının üzerine atladı ama adam yaz gecesinde gözden kaybolmuştu.

Ortağının yanına döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüstü yatan polis, derin bıçak yaralarını ortaya çıkarmak için gömleğini açtı. Konuşmaya çalıştı ama ağzından oluk oluk kan aktı. Gözleri geri yuvarlandı. Ölmüştü.

Sam ve Dean polis çağrısını duymuşlardı. Devriye arabasını olay yerine kadar takip eden Dean, Sam'i dışarıda bekletirken kendisi evin yan tarafına yöneldi.

"Dean, arkadan geliyor!" Sam bağırdı.

Kardeşinin sesini duyan Dean çitlerden atladı ve arka tarafa gitti. İşte o zaman siyahlı adamın arka bahçeden koşarak evden çıktığını gördü. Dean peşinden gitti.

Adam altı metrelik tahta çitin üzerinden atladı. Dean hemen arkasındaydı. Adamın siyah kazağına uzandı. Adam çekerken kazak yarı yırtıldı ama bu küçük gecikme Dean'in adamın kafasına yumruk atmasına izin verdi.

sağ kroşesiyle boğazının arkasına vurdu. Adam yere düştü. Dean onu ters çevirdi ve yüzüne yumruk atmaya başladı.

"Avcı mısın? Hey, sen bir avcı mısın?" Dean hırladı.

"Cehenneme git," diye tükürdü adam.

"Bunu ben de yaşadım." Dean adamın kulağına yumruk atarak onu bayılttı.

"Dean?" Sam tısladı.

"Buraya gel."

Sam elinde bir fenerle göründü. "Hadi buradan çıkalım."

Sam adamın bacaklarını tuttu ve Dean kollarını adamın omuzlarının altına sardı. Arabaya doğru ilerlediler, bagajı açtılar, adamın ellerini ve ayaklarını hızla bağladılar ve onu kabaca içeri katladılar.

Sonra ön koltuklara atladılar ve havalandılar.

Kardeşler bir motele girdiler, otele yerleştiler ve gecenin karanlığında adamı odalarına taşıdılar.

Dean adamın yüzüne bir bardak soğuk su fırlattı. Adam gözlerini açtı ve hareket etmeye çalıştı.

"Hey, çıkarın şunları üzerimden!" Bağlarına karşı mücadele etti. Dean, "Önce bazı sorulara cevap vermen gerekiyor," dedi.

" cehenneme. Neyle hakkında hiçbir fikrin yok."

Sam tehditkâr bir tavırla adamın üzerine eğildi. "Az önce iki kişiyi öldürdün. Gitmene izin vermekten mutluluk duyacağız. Eminim polis seni lime lime ederken bunu anlayışla karşılayacaktır. Missouri'de ölüm cezası var mı Dean?"

"Lütfen, 1954 yılındayız, tabii ki var."

"Peki, ne bilmek istiyorsun?" diye tısladı adam.

"O kadının evinde ne yapıyordun?" Dean sordu.

"Benden bir iş yapmam istendi. Ben de yaptım." "Senden kim istedi?"

"Bilmiyorum, adamı hiç görmedim. Beni aradı ve biraz etek istediğini söyledi, ben de ona fiyatımı söyledim."

"Hangisi?"

"Normalde kadınları öldürmeyi sevmem. Ama o bana bin dolar teklif etti."

"Bir kadını öldürmek için bin dolar mı? Ya çocuk?"

"Bir çocuk olduğunu bilmiyordum. Ona zarar vermeyecektim. Dürüstçe."

"Parayı nasıl tahsil edecektiniz?"

"Adam onu aramamı ve söyledi."

"Gerçekten para alacağını mı düşünüyorsun? Bu adamın nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Ben aptal değilim. Onu tanıyorum. Yaşlı bir adam."

Dean'in yüzü sertleşti; içten içe hâlâ şüphelerinin yanlış olduğunu ve bu işin arkasında Julia ve Walter'ın olmadığını umuyordu. Ama haklı olduklarına dair kötü bir his vardı içinde.

"Ara onu." Dean komodinin üzerindeki telefonu kaptı ve ahizeyi adamın yüzüne doğru itti.

"? Ellerim bağlı."

"Numara kaç?" Dean elini döner telefonun üzerinde tuttu. "Hadi ama."

Adam numarayı okudu. Dean ahizeyi kulağına götürdü. Hattın diğer ucu çaldı ve sonra bir kadın sesi duyuldu.

"Alo? Alo?"

Dean kaşlarını çattı, bu Julia'ydı. O ve Walter melek gemilerinin ilkini öldürmesi için birini tutmuşlardı.

"Alo? Orada kimse var mı?" Julia sabırsızlıkla söyledi.

Sam ahizeyi hızla Dean'den aldı ve adamın kulağına dayadı. Konuşması için işaret etti.

"Hey, ben Grant. İş bitti. Ne zaman ?"

"Bir saniye," hattın ucunda bir an sessizlik oldu. "Rick's Drive-In. Bir saat sonra. Görüşürüz."

Bir klik sesi duyuldu. Adam Dean ve Sam'e baktı. "Şimdi şu ipleri gevşetebilir misiniz? Sikimi hissedemiyorum." Dean onun yüzüne sert bir yumruk attı.

YİRMİ DOKUZ

Saat gece yarısıydı ve açık hava sineması dolup taşıyordu. Dean arabayı park yerinin en karanlık köşesine çekti. Arka koltuktaki adamı bağladılar ve yere .

"Hey, göremiyorum. Onu nasıl bulacaksınız?" "Onu bulacağız," dedi Sam.

Dean kendilerine en yakın arabada öpüşen genç bir çift fark etti. Camların hepsi buğulanmıştı.

"Çok *Amerikan Grafiti"* diye tükürdü.

Sam arkasına yaslandı ve silahın burnunu adamın karnına soktu.

"Unutma, onlara çocuk hakkında tek kelime edersen ölürsün. Anladın mı?" Sam'in yüzü ve sesi tamamen ciddi olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Evet, dostum. Anladım. Sorun değil dostum," diye homurdandı.

Birkaç dakika sonra Julia ve Walter bir steyşın vagonla geldiler. Çıkışa en yakın park yerini tuttular. Julia dikiz aynasından baksa onları görebilirdi ama o, arabalı parlak ışıkları altında dolaşan insanları incelemeye dalmıştı.

Dean av bıçağıyla arabanın arkasına uzandı ve adamın bileklerindeki ipleri kesti.

"Git paranı al, pislik herif." Dean arka kapıyı açtı.

Adam arabadan dışarı fırladı ve Julia'nın şoför tarafındaki arabasının arkasına yaklaştı. Adam yaklaşırken Julia etrafında döndü. Yirmi metre geride Sam ve Dean arabalarının içinden olanları izliyorlardı. Adam Dean'in defalarca yumrukladığı yüzüne dokundu. Uzaktan, görünüşü için bir mazeret uyduruyor gibi görünüyordu. Julia bir zarf uzattı. Adam dönüp Dean'e baktı.

Sam ve Dean daha sonra arabanın etrafındaki kalabalığa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

"Öylece gitmesine izin mi vereceksin?" Sam sordu. Dean soğuk bir sesle, "Kızartacak daha büyük balıklarımız var," dedi.

Dean Julia'nın arabayı park yerinden çıkarmasını izledi. Onlar da yavaşça arkadan takip ettiler.

Julia ana caddeden sağa döndü ve St. Louis şehir merkezine doğru ilerledi. Dean onun iki araba boyu arkasında kaldı; gözlerini steyşın arabadan ayırmadı.

"Dean, sakinleşmeye çalış. Bunu halledeceğiz," dedi Sam olabildiğince nazik ve kibar bir şekilde.

"Beni rahat bırak Sam." Dean direksiyonu daha da sıkı kavradı. "Az önce masum bir kadını öldürdü. O bir yalancı. Kim bilir bu gece kaç kişi daha öldü? Bu Tanrı'nın cezası Kıyamet yüzünden daha fazla insanın ölmesine izin vermeyeceğim."

Sam sessizdi. Sonraki yirmi dakika boyunca hiç konuşmadan yol aldılar.

Julia arabayı şehrin dışında, endüstriyel dönemden kalma büyük bir tuğla depoya çekti. Arabayı arka tarafa sürdü, böylece sokaktan görünmüyordu. Dean arabayı kaldırımın kenarında rölantide çalıştırdı. Hiç kıpırdamadan duruyordu.

"İçeri girmemi ister misin?" Sam sordu.

Dean örümcek ağlarını silkeleyerek, "Hayır," dedi. "Ben iyiyim. Ben hallederim."

Biri tuz dolu, diğeri normal mermilerle doldurulmuş iki av tüfeği ve tabii ki Ruby'nin bıçağını aldılar.

"Gidelim," dedi Dean.

Karanlıkta yükselen binaya doğru ilerledi. Sam de hemen arkasından onu takip etti. Binanın arkasından dolandılar ve yarım düzine araba gördüler. Hiç ışık yoktu. Ama etrafta gizlenen biri varmış gibi de görünmüyordu. Binanın arkasına büyük bir çelik kapı açılmıştı. Dean kapıyı çalıştı ama içeriden kilitliydi. Zaten açmak için muhtemelen çok fazla gürültü çıkaracaktı. Yerden yaklaşık bir metre yükseklikte olan ve üstten açılan altı ayak uzunluğunda bir vasistas penceresi gördü.

"Sam, beni bırak."

Tam o sırada iri yarı bir ayı köşeyi döndü ve Sam'e kafa attı. Sam bir yığın halinde yere yığıldı.

Dean tüfeğinin ucuyla adama vurdu. Adamın çenesinin tam altına isabet etti ama sadece birkaç adım geriye tökezlemesine neden oldu. Dean bir avuç çakıl taşı aldı ve adamın yüzüne fırlatarak onu bir anlığına kör etti. Adam kör bir yumruk attı ve kıç üstü yere düştü. Dean onun üstüne sıçradı ve önce dirseğiyle koca adamın böbreklerine vurdu. Adam bir bebek gibi . Dean iki eliyle adamın boğazına sarıldı ve yüzü morarana kadar nefes yolunu daralttı. Adam bayılmadan hemen önce Dean bıraktı. *Bu onu bir süre daha uyutur*.

Dean elini Sam'e uzattı. "Hadi, gidelim. Etrafta dolanmayı bırak."

"Sence onlardan daha fazla var mıdır?" Sam başını ovuşturarak sordu.

"O adam üç kişi olacak kadar büyüktü. Hadi ama. Alley- oop."

Sam Dean'i dizinden tuttu. Ağırlığını yukarı iterek yukarıdaki çıkıntıyı kavramayı başardı. Dean etkileyici bir kaya tırmanışı hareketiyle bacağını pencerenin altındaki beton çıkıntıya doğru salladı ve kendini çekerek yarı binanın içinde yarı dışında, karnının üzerinde dengede durdu.

Binanın siyah iç kısmında kayboldu.

Sam bu küçük hareketin Dean'i yeniden iletişim kurabilir hale getirmesinden memnundu. Dean sessiz ve düşünceli olduğunda işler zorlaşabilirdi.

Birkaç dakika sonra Dean büyük çelik kapıyı iterek açtı.

"Burası bir kale. İyi değil," dedi Dean çelik kapıyı Sam'in arkasından kapatırken.

Binanın içinde, bir taraftan yukarı çıkan çelik bir merdiven vardı. Ortada çok geniş bir açık alan vardı ve Sam ilk kez devasa çelik kapının altından geçen bir çift demiryolu rayını fark etti. Rayların üzerinde eski bir buhar duruyordu.

hızlı bir kaçışa hazırmış gibi kapıya doğru yöneldi. Bina birçok Ortabatı demiryolu hattı için büyük bir tamir istasyonuydu. Sam'e aktif görünmüyordu.

Dean Sam'e kendisini takip etmesini işaret ederek duvara yaslandı ve parmaklığın üzerinden baktı. Altında bir bodrum vardı. Bir tarafı açıktı, diğer tarafı ise çimento ve çelik zeminin altındaydı. Tavandan zemine kadar yaklaşık üç metrelik bir alan vardı. Eski buhar makinesi parçaları duvarlara dayandırılmış ve bodrum katının ortasına uzun bir çelik masa yerleştirilmişti. Yaklaşık elli kişi masanın üzerindeki bir şeyin etrafında toplanmıştı. Cesetler birbirinden ayrıldığında Sam masanın üzerinde duran Savaş Parşömeni'ne bir an için göz attı.

Ahşap bir kapı açıldı ve Julia ile Walter göründü. Dean'in gözleri çelikleşti.

Julia konuştuğunda herkes .

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Öncelikle, fedakarlığınızı takdir ettiğimi söylemek isterim. Ve bu bir fedakârlık olacak, çünkü bu savaşa girerken, önlemlerimize rağmen, yanınızda duran bazı insanlar ölebilir. Siz de ölebilirsiniz. Giriştiğimiz şey kanlı olsa da gerekli. Dünya'nın yok edilmesiyle karşı karşıyayız. Bunu durdurmak için insanlar ve avcılar olarak yapmamız gerekenler var. Gördüğünüz gibi, elimizde Savaş Parşömeninin son parçası var, Esseniler tarafından yazılan ve Işığın Oğullarının Karanlığın Oğullarını alt etmesi için savaş planını özetleyen kutsal parşömen."

Gruptan bir mırıltı yükseldi.

"On yıllar önce bu anlamlı an için bir araya getirildik," diye devam etti Julia. "Birçoğunuz benim büyükbabamı, benim büyükbabam da sizin büyük tanıyordu. Nesiller boyunca bu anı bekledik. Ve şimdi o an geldi. Hepimiz kötülüğü son kez yenmek için bir rol oynamalıyız. Kıyametin geleceğini biliyoruz. Mayalar çok uzakta değilmiş; yine de dünyanın sonunu getirecek tehdit onların düşündüğünden üç yıl önce gelecek. Ne yazık ki bu konuda yakın bilgim var. Ama bu parşömenle bunu durdurabiliriz. Parşömenin ana metninin arkasında yazılı olduğunu gördüğünüz şey bir isim listesi."

Tüm başlar parşömene bakmak için bir kez daha eğildi.

Yukarıda, karanlığın içinde saklanan Sam kardeşine baktı. Dean gözlerini Julia'dan ayırmadan neredeyse askeri bir tarzda odanın içinde dolaşıyordu. Eğer insanları cinayete teşvik etmiyor olsaydı, bu etkileyici olabilirdi.

"Bu bir isim listesi, her biri Lucifer'le savaşacak melekler için gemiler üretecek olan bir kan bağı. Bu soyların melekler tarafından 3000 yıldan fazla bir süredir Lucifer ile yaklaşan savaş için geliştirildiğini biliyoruz. Ancak, meleklerin damarları yoksa, savaş da olmaz. Bu görevi bu dünyada ilahi bir ışığı söndürmek olarak düşünmeyin. Yaptığımız şey bu değil. Biz bunun engelliyoruz. İnsanlığın bileceği en büyük mücadeleyi önlüyoruz. Bir milyar insanın hayatını kurtaracağız."

Dean her avcıya bir isim listesi dağıtan Julia'yı izledi.

"Bu kağıtlarda yaklaşık elli isimden oluşan bir liste var, hepsi de sizin bölgelerinizde yer alıyor. Bunları birlikte çalıştığınız herkese iletin. Babam ve ben çoktan başladık ve Lucifer'in aracının ismini aldık ve uygun eylemi gerçekleştirmeye niyetliyiz. Dikkatli ol, kurnaz. birini tutmanız gerekirse fonlardan yararlanın. Uzun süreli histeriden kaçınmak için bunu çabuk yapın. Bu soyları ay sonuna kadar yok etmek istiyoruz. Bu size yaklaşık on gün verir.

"Oraya git ve bunu insan sevgisi için yap. İyi şanslar."

Bir avcı tüfeğinin dipçiğini masaya vurdu. Sonra bir diğeri ve bir diğeri. Ses, büyük binanın içinde yankılanan kasvetli bir ölüm davulu ritmiydi. Sonra sessizlik. Haritalar masanın üzerine serildi. İnsanlar gruplara ayrıldı ve planlama başladı.

Julia uzun boylu, yaşlı bir adamla konuşurken binanın karanlığına, neredeyse doğrudan Dean'e baktı. Dean'in nefesi boğazında düğümlendi. Julia'nın yüzünde yarım saniyelik bir tanıma ifadesi belirdi ve sonra tekrar önündeki adama baktı.

"Hadi buradan gidelim," diye fısıldadı Dean.

"Bunu yapmalarına izin mi vereceğiz?" Sam sordu.

Dean o anda sesi duydu; çok uzaktaydı ama ses çok netti. Bir trenin çuf çuf sesiydi. Kardeşlerin altındaki raylar sallanmaya başladı. Dean etrafına bakındı, Şeytan Tuzağı diye bir şey yoktu. Julia nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Alt katta grup sessizliğe büründü, sonra *toplu* halde silahlarını kaptılar ve u-botlardan çıkan taburlar gibi merdivenlerden yukarı koştular.

"Işıkları açın!" diye biri.

Büyük bir düğmenin takırtısı duyuldu ve bütün ışıklar yandı. İşte o zaman Julia Dean ve Sam'in üzerinde durduğunu gördü. Dean'in gözleri onunkilerle buluştu; Julia'nın gözleri hemen yaşlarla doldu.

Dışarıda, motor tren sahasının dış kenarına ulaşmıştı. Zincir bağlantı çitinden uçarak geçti ve arabaları düşen domino taşları gibi yolundan savurdu.

Motor çelik kapıya öyle bir kuvvetle çarptı ki, kapının üzerindeki altı ayak yüksekliğindeki tuğlalar çatlayarak yere düştü. Kapı bir zarf gibi ikiye katlandı. Motorun tıslaması kırk fit yukarıdaki kirişlere buhar üfledi.

Motorun tepesinde bir siluet belirdi. Dean fısıldadı, "Eisheth."

OTUZ

M.S. 70 Khirbet Qumran, Batı Şeria

Ölü Deniz'in üzerinden esen akşam rüzgârı, uygun bir şekilde, ölüm kadar soğuktu. Eisheth bu rüzgârdan nefret ederdi; çadırları kamçılayarak açar, kumlar savrulur ve yüzleri cam gibi keserek insanların kaçışmasına neden olurdu. Dünya'daki yaşamla ilgili her şeyden neredeyse nefret ediyordu. Gördüklerinden sonra kimse onu suçlayamazdı. Tanrı'nın Krallığı'nda kötü hava yoktu, yiyecek sıkıntısı yoktu ve kesinlikle kötü kokan keçiler de yoktu. Esseniler arasında yaşarken durum böyle değildi.

Ev sahibi sadece sekiz yaşında bir kızdı. O yaştaki çocuklar doğal olarak yeterince kendine özgü davranışlar sergilerler ve kimse şeytani ele geçirilmeyi fark etmez. Eisheth*, yeni hayatımın olumlu bir yanı da bu*, diye düşündü*, artık gemilere yalvarıp yakarmak yok.* "Lütfen, bu daha büyük bir iyilik için," derdi. "Bu Tanrı'nın isteği. 'Evet' deyin." Bir meleğin yaşamı sürekli rıza istemeyi ve başkalarının kaprislerine sürekli boyun eğmeyi gerektiriyordu.

İblislerin sormasına gerek yoktu. İstediklerini, istedikleri zaman alır, tüketir ve kalanları çürümeye bırakırlardı. Bu onun kişiliğine çok daha uygundu.

Yine de, Eisheth'in en çok istediği şey, ne kadar basit olsa da, onu alamıyordu.

Isıran fırtınadan bıkmıştı, ne de olsa bir insan bedenindeydi ve rahatsız olduğunda nefret ediyordu, yerleşimin çoğunluğunu oluşturan çok sayıda branda duvarlı çadırdan birine sığındı. Koloni önemliydi ama gittikçe azalıyordu. Çoğu erkek binlerce insan ortak inançlarını kutlamak için burada toplanmıştı... ne yazık ki onların bekâr kalmalarını gerektiriyordu. Nasıl

Eisheth, inançlarını bir sonraki nesilde de canlı tutmayı amaçladıklarından emin değildi. "Babası", karısı doğum sırasında öldükten sonra buraya yerleşmişti ve karısının ölümünün, bencilce kendi zevkini Tanrı'sınınkinden üstün tutmasının cezası olduğuna inanıyordu. *İnsanlar*.

Çadırın içinde Abaddon zaten bekliyordu. "Fazla

vaktim yok," dedi.

Soğukkanlılığını korumak için Eisheth'in tüm iradesini kullanması gerekti.

"Haber gönderdi mi?" diye sordu. Abaddon onun bakışlarını kaçırdı. "Elbette. Sabah Yıldızı derin sevgilerini gönderdi..."

Onun aşkı değil, diye düşündü.

"... ve ne bulduğunuzu bilmek istiyor." Eisheth

başını salladı, çatlak dudakları titriyordu.

"Biz konuşurken peygamber işini ."

Abaddon'un yüzünün bir yarısı gülümserken, diğer yarısı ürkütücü bir şekilde boş kaldı.

"Nerede o?"

Kehanet zahmetli ve sinir bozucuydu; belli bir takvimi ve sonuçlarının bir anlam ifade edeceğinin garantisi yoktu. Eisheth burada, günün bağnazları arasında olmaktan nefret ediyordu. Buna rağmen, onun için grubu dikkatle izliyordu. Sonunda, özellikle yakın olduğu adamlardan biri ilgi çekici bir şey yazmıştı. Hemen Abaddon'u aradı.

Abaddon ve Eisheth mağaraya yavaşça girdiler, insan gözleri loş ortama alışmaya çalışıyordu. Peygamber sırtını kaya duvarına dayamış oturuyordu, önünde küçük bir ateş kor halinde yanıyordu. Yanında bir dizi kil kavanoz doldurulmayı ve mühürlenmeyi bekliyordu.

Abaddon yaklaşırken peygamberin yüzünde korku belirdi. "Kim...

kim..." diye kekeledi.

Abaddon tek kelime etmeden uzandı ve adamın alnına dokundu. Adam donuk bir gümbürtüyle yere yığıldı, zihni bir yıllık çalışmadan tamamen silinmişti.

"Havadan sudan konuşmaya dayanamıyorum." Abaddon tamamlanmış parşömeni eline aldı ve karmaşık harflere hayran kaldı. "Onu daha sık kullanmalıyız - güzel bir el yazısı."

"Şimdi ne olacak?" Eisheth ödülünü ararken sordu. "Bulduğum şeyden memnun, değil mi?"

Abaddon kil kavanozlardan birini almak için hareket etti, ağırlığını hissetti ve sonra tekrar yerine koydu.

"Oh, çok. Gıdıklandım," dedi ellerini birbirine vururken. Bir an için hiçbir şey olmadı. Şaşırmış bir halde mağaranın etrafına baktı, belli ki bir şeyin ortaya çıkmasını bekliyordu. Bir kez daha yüksek sesle el çırptı.

Dışarıdan gelen alçak bir gümbürtü havayı doldurdu, mağaranın duvarlarında yankılandı ve tavandaki gevşek toprağı salladı. Siyah bir duman mağaranın açıklığından içeri daldı ve kil kavanozlardan birine ulaşmadan önce havada dans etti.

"Kimdi o?" Abaddon kavanozun kapağını kapatıp içindeki iblisi mühürlerken Eisheth sordu. "Tanıdığım biri mi?"

"Bir sigorta poliçesi," diye cevap verdi Abaddon. "Yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak bir şey."

"Benim yolum mu?" diye sordu.

"Lilith'in hobisini hatırlıyor musun?" Abaddon karanlık bir sırıtışla sordu, Lilith'in adının Eisheth'ten güçlü bir tepki alacağının açıkça farkındaydı.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye cevap verdi, Lilith'in evcil hayvanıyla ilgili anıları zihninde tazeydi. Bu, Lilith'in aştığı ve Eisheth'in kabul etmek istemediği pek çok çizgiden biriydi. Bir hayvana işkence etmek, onu kendi eğlencesinden başka hiçbir neden olmadan doğal olmayan bir şeye dönüştürmek. "Köpek." Köpekten nefret ediyordu.

"O köpeği seviyorum," dedi Abaddon.

"Lilith de öyle. Neden ondan vazgeçsin ki?" "Çünkü o
istedi."

Eisheth refleks olarak yutkundu.

"İhtiyacın olacağını biliyordu."

Eisheth için parçalar birleşmiyordu. Kehaneti okumuştu ama metni tam olarak anlamamıştı. Anlatılan savaşın binlerce yıl gelecekte olduğunu biliyordu. Bilmediği şey ise kaderinde nasıl bir rol oynayacağıydı.

"Onu görmek istiyorum," dedi çaresizlik sesine sızarak. Aradan yıllar geçmişti. Kaç tane olduğunu bilmiyordu. Ama sanki

Binlerce. "Onu görmem gerek."

"Korkarım senin kaderin farklı."

Kelimeler hiç bu kadar uğursuz olmamıştı. Eisheth başka bir kavanozun kapağını kaldırırken Abaddon'dan uzaklaştı. Parmağı kapağın kenarında dolaşarak kile Enokyan bir mühür kazıdı. Eisheth meleksi yazıyı hemen tanıdı. Bu ona evini, ilk evini hatırlatmıştı. Cenneti. Abbandon'a bakınca, bu korkunç bir hata gibi gelmeye başlamıştı.

Belki de Abaddon'a tamamen güvenmek akıllıca bir hareket değildi, ne de olsa o düşmüş bir melekti. Onlar kurnazdı, kendisi gibi tek fikirli değillerdi, bir iblis. Belki de şehvetinin ayaklarını Abaddon'un yönlendirmesine körü körüne boyun eğdirmesine izin vermemeliydi.

O anda, Tanrı'nın bağışlayıcılığının kapsamını düşündü. İnsanları , zalimlikleri ve şehvetleri için affedebiliyorsa, elbette onu da affedebilirdi. Şüphesiz aşk o kadar da iğrenç bir günah değildi-

Düşünce Abaddon'un bileğinin bir hareketiyle orada son buldu. Eisheth'in Lucifer'le birleşerek kararmış olan ruhu genç kızın ağzından korkunç, boğucu kasılmalar halinde fışkırdı.

Kocacığım, beni neden terk ettin?

Cevabını yaklaşık 2.000 yıl boyunca alamayacaktı.

1954 M.S., St. Louis, Missouri

Bunun olacağını *tahmin etmemiştim*, diye düşündü Dean.

Motorun üzerinde duran iblisin gözleri kıpkırmızı parlıyordu - sanki ev sahibinin damarlarında pompalanan kan göz bebeklerinden görülebiliyordu.

Sam ve Dean birbirlerine endişeli bir bakış attılar, ikisi de Eisheth ve sürüsünün gelişiyle durumu barışçıl bir şekilde çözme şansının ortadan kalktığını anlamıştı.

Trenin içinden şeytani takipçileri belirmeye başladı. İlk olarak, kondüktör kapağından bir çift, bir zamanlar binanın kapısı olan bükülmüş çeliğin üzerinden tırmanarak dışarı çıktı. Ardından, kel kafalı bir adam kargo kompartımanlarından birinden insanlık dışı bir çeviklikle dışarı fırladı. Bir gerçek bir sel onları takip etti onları-Dean saydı

Yaklaşık yüz iblis, her biri toplanmış avcıların etrafında pozisyon alıyordu. Parlayan ateşten yansıyan ışık abanoz gözlerinde parıldıyordu.

"Herkes geri çekilsin," diye bağırdı Dean, biri hassas dengeyi bozmadan önce duruma hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu. Düşünceleri, en başta bu bataklığı yarattığı için duyduğu pişmanlık ile alevleri körükledikleri için Julia ve Walter'a yönelttiği öfke arasında hızla gidip geliyordu.

Dean'in üzüntüsüne rağmen Walter avcı kalabalığının arasından ite kaka ilerledi ve Eisheth'in önünde durdu.

"Neye bulaştığını bilmiyorsun, iblis," diye seslendi ona.

Eisheth kıkırdayarak gözlerini kısarak Walter'a baktı.

"Ne kadar üzgün küçük bir yaratıksın sen," diye kıkırdadı. "Bir erkek gibi göğsünü şişiriyorsun."

İğnelemeden rahatsız olduysa bile Walter bunu belli etmedi.

"Bana öyle geliyor ki, kendinizi bulabileceğiniz en kötü yer burası. Bu dünyada sizi nasıl öldüreceklerini bilen tek insanlarla karşı karşıya gelmek."

Arkasında, bir düzineden fazla yurttaşı kaba bir falanks oluşturmuş, kaçınılmaz savaşa hazırlanıyordu.

Eisheth takipçilerine bir bakış atarak ilerlemelerini işaret etti.

"Adil bir anlaşma bulmaya hazırım," dedi. "Parşömeni bana ver, biz de sadece..." Sözünü yarıda kesip kalabalığı taradı ve sonunda tehditkâr bir parmakla Julia'yı işaret etti. "Onu."

Dean sinirlendi ve kalabalığın arasından sıyrılarak Walter'ın yanında durdu.

"Dinle kaltak, senden yeterince şey duyduk," diye .

Sam onu kalabalığın arasından takip ederek kardeşinin yanında savunma pozisyonu aldı. Walter bunu fark etti ve hemen ondan uzaklaştı. Dean, *Julia ona her şeyi anlatmış olmalı, diye* fark etti. *Elbette şimdiye kadar tüm listeyi çevirecek zamanı olmuştu, yani bizi kendi başına öğrenmiş olabilirdi.*

"Samuel Winchester," diye hırladı Eisheth. "Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu en iyi sizin anlayacağınızı düşünmüştüm. Gerçekten de

başarılı olmanıza izin verileceğine inanıyor musunuz?"

"Sizden korkmuyoruz," dedi Walter. Gözleri endişeyle Sam'le onun arasında gidip geliyor, sözlerindeki kabadayılığı ele veriyordu.

Eisheth onu görmezden geldi ve Sam'e hitap etmeye devam etti.

"Sanki *senin* adın o listede yokmuş gibi. Gerçekten *meleklerin* tüm gemi stoklarını yok etmenize izin verecek mi?"

Sam sessiz kaldı. Şimdi öne çıkan Julia oldu.

"Sizin ya da meleklerin ne düşündüğü umurumuzda değil," dedi. "Bu bizim gezegenimiz ve onu yok etmenize izin vermeyeceğiz."

"Samuel. *Seninle* konuşuyorum." Eisheth ona ters ters baktı. "Ayaktakımı değil."

Sam'in arkasında Walter birkaç avcıya başıyla işaret etti. Tüfeklerini Sam'e doğrulttular. Başka bir grup da kendi tüfeklerini Eisheth ve sürüsüne doğru kaldırdı.

"Ah. Anlıyorum. Türler arası küçük bir kavgamız var." Eisheth Sam'e gülümsedi. "Ve birbirimizi son gördüğümüzde çok hızlı arkadaştınız. Ne oldu? Biri küçük sırrınızı mı öğrendi?"

Gruba hitap etti. "Gerçekten de onun önünde eğiliyor olmalıydınız, sırtına silah doğrultuyor değil. Onun ne kadar mükemmel bir örnek olduğunun farkında mısınız? Bir *başmeleği* barındırmak için ne tür bir güç gerektiğini biliyor musunuz?"

"O bir ucube," diye açıkladı Walter. "Tıpkı senin gibi. Şimdi neden küçük sirkini alıp şehri terk etmiyorsun? Seni yakalamayacağıma söz veremem ama sana bir avantaj sağlarım."

Eisheth, "Ben şişeye kapatıldığımdan beri işler kesinlikle değişti," dedi. "2,000 yıl önce insanlar o kadar inançlıydı ki evlenmeyi reddettiler. Bunun dua zamanlarından çalacağını düşünüyorlardı. Şimdi bir de sana bak."

"İnanç hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Walter öfkeyle bağırdı. "Sen bir canavarsın! Tanrı'nın yarattığının yüz karasısın."

"Tanrı'nın yarattıklarını önemsiyor , dilediği gibi kullanmasına izin verirdiniz. Topunu alıp evine gitmek istiyorsa, bırak gitsin. Ancak bu durumda, topunu parçalara ayırmak istiyor."

Walter hararetle, "Onu kurtarmamı istiyor," dedi.

"Lütfen," dedi Eisheth bıkkınlıkla. "Sen mi? Şu bak! Sence Tanrı'nın planının bir parçası olacak kadar önemli misiniz?"

Walter'ın yüzüne kan hücum etti. Dean onun gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu, her alay onu kırılma noktasına yaklaştırıyordu.

"Yeter!" Sam, Eisheth ve Walter'ın arasına girerek bağırdı. "Walter, hangi rolü oynaman gerektiğini anladığını sanıyorsun ama inan bana, bu *rolü oynamak istemiyorsun*. Bu bir cehennem. Ve hiç adil değil. Lucifer'la hiçbir şey yapmak istemiyorum ve bundan kaçınmak için elimden geleni yapacağım ama bana dağıtılan kartlar bunlar. Belki de elindeki kartlar bunu görmezden gelmene izin veriyordur. Belki de kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışarak hayatını heba etmekten başka yapacak bir şeyin vardır."

Dean Sam'e bir bakış attı. *Kaçınılmaz mı? Ne demek istiyordu? Eninde sonunda Şeytan'a evet demek zorunda kalacağını bildiğini mi?*

"Bunu kabul ettiğine sevindim Sam," dedi Eisheth.

Tren makinesinin çatısından adımını atıp düştü ve çatlamış döşemeye gümbürtüyle indi.

"Eğer istersen... Onları bağışlayacağım."

Sam ve Dean şok içinde geri çekildiler. *O deli kadın az önce ne demişti?*

"Bir şey karşılığında."

Tabii ki, diye düşündü Dean. *Elbette bir yeniği var.*

Bir anlık tereddütten sonra Sam sessizce, "Ne?" diye sordu.

"Zamanı geldiğinde ve Lucifer sonunda serbest kaldığında. Lilith'i öldürmeni istiyorum. Lucifer'e evet demeden *önce*, bundan sonra pek söz hakkın olmayacağını düşünürsek."

Sam'in yüzü gevşedi. *Ciddi miydi? Gerçekten bilmiyor muydu?*

Sam başını sallayarak ondan uzaklaştı. "Hayır.

Yapamam."

Eisheth öfkelendi. "Peki. Sana seçim şansı vermediğimi söyleme."

Etrafındaki iblislerin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Sonra elini Walter ve Julia'nın ordusuna doğru indirdi.

"Bekle! Sam. Sammy," diye Dean. "Tekrar düşünebilirsin, değil mi? Görünüşe göre Lilith'i öldürmek hoşuna giden bir şey olabilir." Ateş etti

Sam, küçük kardeşinin ne kadar aptalca davrandığını fark etmesini umarak iri gözlerle ona baktı. *Yalan söyle ona, aptal! Walter ve Julia'ya kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçmaları için bir şans ver, sonra bu işi eski usul halledebiliriz.*

Eisheth iblislerine işaret ederek onları durdurdu ve Sam'in cevap vermesini bekledi.

"Neden umursuyorsun?" Dean bir plan bulana kadar onu oyalamaya çalışarak sordu.

"Sanırım benim hikâyem sizin İncil'inizde yer almadı," öfkeyle bağırdı. "Ben bir melektim. Yukarıda, Cennetin Ev Sahipleri arasında, hepinizin acınası küçük kaderlerine karar veriyor olmam gerekiyordu. Ama bir hata yaptım. gereken bir meleği sevdim ve bakın bu beni nereye getirdi." Arkasındaki zebani sürüsünü işaret etti. "Lilith, lanet olası bir insan, içeri girdi ve beni dışarı itti, ben de zarafetimi yırttım ve onun için insan oldum. Ama bu bile yeterli olmadı. Sanki Lucifer'in cehennemde sadece birimiz için yeri varmış gibiydi."

"Bunun olmasına izin verdiğine göre Lucifer senin en büyük hayranın değilmiş gibi görünüyor," dedi Dean.

Onun sözleri Eisheth'in çenesinin gıcırdamasına neden oldu. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. O da insanların yaptığını yaptı. Lucifer'in... bakıcısının desteğini alana kadar onu manipüle etti, entrikalar çevirdi ve arkadan bıçakladı." Durakladı, sonra da pek inanmadan ekledi: "Lucifer beni sevmekten hiç vazgeçmedi."

"Eminim."

"Bu ortaya çıktığında Abaddon'un dikkatini çeken bendim," dedi, hâlâ masanın üzerinde duran listeyi göstererek, "çünkü ben daha iyi bir eştim. Lilith'ten daha sadıktım. Onun için her şeyden vazgeçtim. Abaddon'a bunu söyledim."

"Bekle, Abaddon mu?" Dean kafası karışmış bir halde konuştu. Bu nasıl doğru olabilirdi? Abaddon kime sadıktı -Cennete mi yoksa Cehenneme mi?

Eisheth zalimce gülümsedi. "Onu tanıyor musun?"

Dean seçenekleri düşünerek yere baktı. Bir: yalan söylüyordu. Ne de olsa o bir iblisti. İki: Abaddon iki bin yıl önce kötü kampa sızan bir casustu ve Eisheth'i bu şekilde tanıyordu. Üç: Abaddon kötüydü ve her zaman öyleydi ya da gerçek nedenleri Dean'in anlayamayacağı kadar karmaşıktı ve o

İçgüdülerine göre hareket etmek en iyisiydi ve bu noktada içgüdüleri ona Eisheth'i öldürüp kaçmasını söylüyordu.

"Onunla tanışmış olsaydınız hatırlardınız. Pek de çekici biri sayılmaz."

"Bundan hiç şüphem yok," diye araya girdi Sam. "Ama onun parşömenle ne ilgisi var?"

"Bakın şimdi kim geveze olmuş," dedi Eisheth. "Parşömenleri ona gösterdiğim için Lucifer'in gözüne gireceğimi söyleyen Abaddon'du. Çok uzakta olan kocamla tek bağlantım oydu. Ve beni kavanoza mühürleyen piç de oydu."

Sam ve Dean temkinli bir bakış attılar. Şu anda bir tarafta idam mangası, diğer tarafta yaşlı bir iblis ve onun uşakları vardı ve eğer eve dönüş yolunu bulurlarsa kötü bir melek onları bekliyor olacaktı. Yani diğer günlerden pek farkı yoktu.

"O lanet kavanozun içinde 2000 yıl geçirdim, tüm bunların ne anlama geldiğini, kocamın bunun olmasına neden izin verdiğini düşündüm. Ve sanırım bunu çözdüm."

"Öyle mi? O da ne?" Dean söyledi. Eisheth onun hikâyesini anlatırken Dean onlara avantaj sağlayacak bir şey bulmak için odayı taramakla meşguldü. Ama şu anda gördüğü kadarıyla yüzden fazla iblis ve elliden biraz fazla avcı vardı. Avcıların silahları vardı, iblisleri öldürmek ise neredeyse imkânsızdı. Eğer Eisheth, Lilith kadar güçlü biriyse, avantaj kesinlikle onun tarafındaydı.

"Bana verilen görev, bir sınav. Seni durdurdum ve değerimi kanıtladım. Lucifer dövüşmekten başka bir şey istemiyor. Bunu elde ettiğinden emin olmak için buradayım. Gemiler korunmalı."

"Sana çektirdiği onca şeyden sonra hâlâ onun işlerini mi yapıyorsun?" Dean sordu.

"Onu seviyorum." Eisheth için her şey bu kadar basitmiş gibi görünüyordu. ne gelmiş olursa olsun, neye zorlanmış olursa olsun, kararını vermişti.

"Bu çılgınlık," dedi Dean kinle. "Binlerce hayattan bahsediyoruz. Bu bir test değil; özel bir kader değil. Bu doğru ve yanlışla ilgili ve eğer iblis bu sefer haklı değilse lanet olsun. Michael ve Lucifer'in savaşmasına izin vermeye niyetim yok, tüm dünya dengede dururken olmaz, ama

kolay yolu seçmek için doğru olanı yapmak. Hepimiz için kolay bir çözüm var. Çekip gitmek-"

Eisheth cevap veremeden Walter öne çıktı ve bir kaya tuzu tüfeğini kadının şakağına sıkıca dayadı.

"Baba! Hayır!" Julia babasına doğru koşarak haykırdı ama artık çok geçti. Eisheth bir hareket bulanıklığı içinde yumruğunu onun göğüs kafesine indirdi ve anında paramparça etti. Babası darbeyle sarsıldı, iblis üzerine atılıp boynundan sıkıca kavrarken tüfeği işe yaramaz bir şekilde havaya fırladı.

Mide bulandırıcı bir çatırtıyla adamın hayatına son verdi. Adamın bedeni gevşedi ve kadın onu yere bıraktı. Kader hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, Walter kendi kaderine kendi karar vermişti.

"Hepsini öldürün. Samuel hariç."

OTUZ BİR

Dean etrafını saran iblislere bir el ateş ederek bir duman ve tuz bulutu yarattı. Cesetler yere yığıldı. Sam Ruby'nin bıçağıyla bir çiftini kesti. İblisler hiçliğe gönderilirken yaraları cehennem ateşi turuncusunda parladı.

Eisheth'in dikkati dağılmışken Dean Walter'ın cesedine koştu. Yaşlı adamın parşömenin o değerli son sayfalarını bırakmayacağını düşünerek üzerini aradı ve onları göğüs cebinde buldu.

"Üzgünüm ihtiyar. Umarım buna değmiştir," dedi ve dikkatlice çıkarıp cebine koydu.

Etrafındaki savaş şiddetlendi, hava av tüfeği patlamalarıyla ve iblisler onları alt ettikçe avcıların çığlıklarıyla doldu. Avcılar karşılık veriyordu ama çok fazla iblis vardı. Dean *bunun bir katliam olduğunu ve onları kurtarmak için yapabileceğimiz bir şey olmadığını* düşündü.

Kaosun içinden Julia'yı gördü. Kederin verdiği öfkeyle her taraftan iblislere tekme atıyor, bıçaklıyor ve ateş ediyordu ama iblisler ona yaklaşıyordu. Dean girdabın içinde mücadele ederek onu yakaladı. Onu çelik merdivenden aşağı, motor çalışma katının altındaki odaya çekerken ona karşı mücadele etti.

Sam merdivenin dibinde durdu ve kafalarına tuz atmaya başladı.

Eisheth arkasını döndü ve Dean'in merdivenlerden aşağı kaybolduğunu gördü.

"Haydi Winchesterlar," diye bağırdı, ölü ve ölmekte olan avcıların arasında dimdik ve kanlar içinde duruyordu, etrafı sürüsüyle çevriliydi. "Sadece konuşmak istiyorum."

Kendilerini bodruma açılan bir antreye kapattılar.

"Peki şimdi ne olacak?" Sam sordu.

"Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?" Dean, hareketsiz bir şekilde yere bakan Julia'sordu.

Onu omuzlarından kavradı.

"Julia! Buradan başka bir çıkış yolu var mı?"

Yukarı baktı. "Onu ben öldürdüm."

"Hayır, yapmadın. Walter inandığı şey uğruna öldü. Kimse onu başka türlü ikna edemezdi, sen bile. Şimdi buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Dean odanın etrafına baktı. "Burası da neresi?"

Dikdörtgen şeklindeki odanın her duvarına sandıklar ve çuvallar yığılmıştı. Havada keskin bir koku asılı duruyordu. Tek taze havalandırma tavandaki büyük bir ızgaradan geliyordu.

Dean bir sandığı açtı ve içine baktı. Dinamit.

Sam omzunun üzerinden bakarak, "Bu güçlendirilmiş çelik kapıyı açıklıyor," dedi. "Eminim Atlantik Pasifik Demiryolu inşa edilirken burası bir tür merkez olarak kullanılmıştır. Toprağı tesviye etmek ve demiryolu hatları için uygun bir arazi oluşturmak için patlayıcılara ihtiyaç duyarlardı."

"Şimdi Tren Thomas oyuncağını aldığım için kendimi kötü hissediyorum." Dean alaycı bir ifadeyle kardeşine baktı. "Bu şey yetmiş falan olmalı. Sence hâlâ çalışıyor mudur?"

Kapıda büyük bir patlama oldu, sonra bir tane daha. İblisler içeri girmeye çalışıyordu. Her darbe çeliğe biraz daha zarar veriyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Öğrenmek için zamanımız olmayacak," dedi Sam kapıyı koruyarak. "Şu eşyaları paketinden çıkaralım."

Dakikalar sonra üçlü harıl harıl çalışıyordu. Julia dinamit kasalarının arasına patlatma teli döşüyor, Sam ve Dean de çeşitli kimyasal madde ve barut çuvallarını açıyordu. İşleri bittiğinde dizlerine kadar patlayıcıya batmışlardı.

İblisler çelik kapı üzerinde çalışmaya devam etti, kapı teneke folyo gibi yırtılmaya başlamıştı.

"Hadi buradan çıkalım," dedi Dean, havalandırma bacasındaki cıvataları sökerken.

Yukarıdan gelen hafif bir tırmalama sesi duyuldu.

"Oraya girdiler mi? Tek çıkış yolumuz orası," dedi Julia endişeyle, metal çıtaların arasındaki karanlığa bakarak.

"Artık başka seçeneğimiz yok. İlk ben gideceğim. Julia ikinci. Sam, sen arkayı koru ve biz giderken teli döşe."

Dean bir sandalyenin üzerine çıktı ve kendini havalandırmaya doğru kaldırdı. Julia'yı arkasına çekti. Sam işaret telini aşağıdaki patlayıcıların gömmeyi başardı. İblisler neredeyse kapıdan içeri girmek üzereydiler ki Sam kendini yukarı kaldırdı ve aceleyle ızgarayı yerine taktı.

Havalandırma bacasından elleri ve dizleri üzerinde sürünerek geçtiler. Havalandırma bacası motor çalışma zemininin altından geçiyordu ve her yirmi metrede bir yön değiştiriyordu. Kısa süre içinde daireler çizdiklerini hissettiler.

"Bunun nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" Julia sordu.

"Bir yere çıkıyor olmalı," dedi Dean. Kanal çalışmasının kapalı kutu şekli Dean'i huzursuz ediyordu, ona ölümünden sonra bir tabutun içinde sıkışıp kalmayı hatırlatıyordu. "Bu klostrofobim için hiç iyi değil."

Sam arkadan geliyor, tüfeğini önüne doğru kaydırıyor, sonra da sürünerek onu karşılıyordu. Tüfekten sükûnet verici bir ses çıktı. Ama sonra metale sürtünen metalin belirgin gıcırtısını duydu.

"Dean, sanırım biraz hızlanman gerekiyor," diye seslendi Sam ileriden. "Elimden geldiğince hızlı gidiyorum."

"Sanırım havalandırmaya girdiler." "Lanet olsun."

"Acele edin!" Sam seslendi. İblislerin yaklaştığını duyabiliyordu. Sam, Julia'nın arkasından sağa döndü ama bacağı hareket etmedi. Arkasına baktı. Bir iblis, tulum giymiş bir adam, ona dişsiz bir sırıtışla gülümsedi.

"Nereye gidiyorsun güzel çocuk?"

Sam sırt üstü döndü ve tek bir hareketle adamı iki gözünün ortasından vurdu. Tuz saçması iblisin kafasını yaktı. Duman

ağzından kaçtı, havalandırma boşluğunun tepesine doğru hızla ilerledi ve ızgaranın dışında kayboldu.

"Dean, buradan çıkmamız gerek!"

Dean dışarıya açılan ızgaranın altına kaydı. Çömeldi ve sırtıyla itti. Kımıldamadı.

"Sıkışmış!"

"Kıçımda bir sürü iblis var. Bir şeyler bul!"

Dean tekrar itti. Izgara biraz gevşedi, sonra biraz daha. Ayağa fırladı ve dışarıda kayboldu.

Başka bir iblis hızla Sam'e doğru süründü. Döndü ve onu kalbinden vurdu.

Julia, Sam'in önünde ızgaradan dışarı çıktı.

Sam onu takip ederek açıklıktan geçmeyi başardı, tam o sırada karanlığın içinden daha fazla şeytani siyah göz belirdi.

Kendisini motor deposundan yaklaşık elli metre ötede, çimenlik bir alanda buldu.

Dean Sam'in az önce boşalttığı deliğe tuzlu mermi atmaya başladı. Omzunun üzerinden Julia'ya bağırdı.

"Şu arabayı buraya getirin." Yirmi adım ötede, cadde üzerinde park etmiş bir arabayı işaret etti.

Sam deliği göstererek, "Izgarayı tekrar üzerine koyalım," dedi.

Demir ızgarayı deliğin üzerine çektiler, tam o sırada altlarında üç şeytani yüz daha belirdi.

"bakalım sürtükler." Dean gülümsedi.

"Bunun tutacağını sanmıyorum," dedi Sam.

Bir motor kükredi. Julia arabanın direksiyonunun arkasından onlara yoldan çekilmelerini işaret etti. Tam ızgaranın üzerinde durdu. İblislerin ızgarayı iterek açmaya çalıştıklarını görebiliyorlardı ama ızgara otomobilin alt takımına doğru ancak bu kadar ilerleyebiliyordu.

Sam patlatma telini arabadan yaklaşık on metre uzağa çekti.

Dean Julia'ya, "Saklanacak bir yer bul," diye seslendi.

Julia arabadan çıktı ve karanlık sokakta park başka bir arabanın arkasına saklandı.

Sam Dean'e baktı. "Umalım da bu işe yarasın."

Sam patlama telini yaktı. Kıvılcım çaktı, sonra .

"Aww, ama! Bir de ben deneyeyim." Dean küçük kardeşinden Zippo'yu aldı ve teli yakmayı denedi ama ateşlemeyi reddetti.

"Bu çok eski," dedi Dean. "Eisheth hâlâ . Hadi şu kaltağı yakalım."

"Birinin içeri girip başka bir şekilde yakması gerekiyor. Ben yaparım," dedi Sam.

"Sam, hayır. Seni yakalarsa Eisheth'in sana ne yapacağını bilemezsin."

"Bırak ben yapayım. Bunu ben
başlattım." "Bu bir intihar
görevi."

"Öyle değil. Eisheth'i öldürmeliyiz, içerideki o yönetiyor. O zavallı ele geçirilmiş insanlar zaten ölü. Acılarına son vermeliyiz."

Dean başını salladı, kardeşi haklıydı. Sam
Zippo'yu Dean'den aldı.

"Bana şans dile."

Depoya doğru koştu.

Sam tozlu bir pencereden baktı; depo iblis kaynıyordu. Eisheth bir şekilde daha fazlasını işe almıştı. Avcıların cesetleri yere saçılmıştı, hiçbiri hâlâ ayakta değildi. *Zavallı insanlar*, diye düşündü Sam, *hepsi bir tür kaderi gerçekleştirme yolunda olduklarını düşünüyorlardı ve bugün hepsi öldü*. *Benim yüzümden*.

Sam pencereyi tekmeleyerek açtı ve içeri tırmandı. Gizlice çelik merdivene doğru ilerledi. Bodrum katı hâlâ saklandıkları antreye girmek için savaşan iblislerle doluydu. Sam etrafta yakacak bir şeyler aradı. Eski bir ip parçası ve boş bir bira şişesi gördü. Sam bir kutudan biraz yağ aldı ve bira şişesine döktü, sonra ipi yağa batırdı ve şişenin tepesine soktu.

"Biraz baş başa zaman geçirebileceğimizi umuyordum," dedi bir ses.

Sam döndüğünde Eisheth'in bir makine parçasının üzerine yayılmış bir avcının cesedine müstehcen bir şekilde yaslandığını gördü. Kadın

gülümsedi ve ona doğru yürüdü.

"Lucifer'in iyi iş çıkardığını söylemeliyim. Her zaman iyi bir zevki vardı. Bunu yakında anlayacaksın." Eisheth elini uzatıp Sam'in yüzüne dokundu. "Birlikte çok eğleneceğiz."

Sam çekildi. "Beni iğrendiriyorsun. Cin şişende kalmalıydın."

"Oh, hadi ama, Sam. Beni gördüğüne birazcık bile sevinmedin mi? Seni gördüğüme sevindim. O kavanozda çok uzun süre kapalı kaldım. Lucifer dirildiğinde kendisi için hangi kabı seçeceğini hayal etmek için bolca vaktim oldu. Ve, aman tanrım, bu kadar uzun biri olduğuna sevindim. Biliyorsun... Lilith ortalıkta yokken," Eisheth Sam'e yaklaştı, "Lucifer ve ben birlikte harika şeyler yaptık. Sana göstermemi ister misin?"

Parmaklarını Sam'in göğsünde gezdirdi ve kemer tokasına doğru indirdi.

"Belki bir sonraki hayatımda."

Eisheth güldü. "Sen bir komedyensin, değil mi? Anlamıyor musun? Ben senin gelecekteki karınım. Belki bu bedende değil ama gerçekten güzel ve genç olmasını sağlayacağım. Bu hoşuna giderdi, değil ? Elli yıl sonra, Lucifer dışarıda ve senin içindeyken. Eski oyunlarımıza geri dönmek için sabırsızlanıyorum diyelim."

Eisheth Sam'i öpmek için eğildi. Sam bir adım attı, etrafında döndü ve aynı anda şişeyi yakıp bodrum katına, ön odanın kapısına doğru fırlattı. Birkaç iblis hızlı bir alevlenmeyle uçtu. Tüm odanın havaya uçması an meselesiydi.

Eisheth Sam'i boynundan yakaladı ve duvara fırlattı.

"Yüz tane küçük iblis umurumda mı sanıyorsun? Hepsini yak. Ben sadece seni önemsiyorum Samuel. Güvende olmanı istiyorum."

Sam kendini yukarı itti ve Eisheth'e doğru hamle yaptı. İblis bıçağıyla karnına bir kesik attı. Kadın hızlı bir adımla uzaklaştı.

"Aptal çocuk, beni öldüremezsin. Ben 2,000 yaşındayım."

Eisheth elini kaldırdı ve Sam havada elli metre uçarak buhar makinesinin dibine indi. Kafası demire çarptı.

"Bak bana ne . Bu mükemmel örneğe zarar vermek istemedim." Eisheth ona doğru yürüdü.

OTUZ İKİ

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Dean sordu.

Dean ve Julia bir arabanın arkasına saklanmış, dört katlı tuğla binanın havaya uçmasını bekliyorlardı.

Hiçbir uyarı olmadan camlar patladı ve sıcak cıva renkli camlar her yöne fırladı.

Bir gümbürtü duyuldu ve ardından binanın pencerelerinden ve çatısından daha fazla ateş patlarken bir patlama daha oldu. Yedi katlı duman bacası sallanmaya başladı. Çevredeki binaların pencerelerini sarsan bir dizi küçük sarsıntı oldu. Sonra bir an için her şey sessizliğe gömüldü.

Hasarlı yapının içinden binlerce ton pastırmanın kızarması gibi cızırtılı bir ses geldi. Mini bir atom bombası gibi bir patlama havaya fırladı, elli metrelik duvarları parçaladı ve alevli enkazı her yöne yüz metre uzağa gönderdi.

Dean temelin yıkılmış kabuğuna baktı. "Sam?" dedi

kısık bir sesle.

Sonra, yanan cehennemin ışığında bir siluet belirdi. *Sam mi?* Figürün yavaş yavaş Eisheth olduğu ortaya çıktı. Sam'in cesedini arkasından sürükleyerek onlara doğru yürüdü.

Dean tüfeğini ona doğrulttu.

"O ölmedi, endişelenme. Ben de senin kadar üzgünüm. Vücudu çok muhteşem. Ona *her yerini* keşfetmek için sabırsızlandığımı söyledim."

"Onu yere bırak," diye emretti Dean.

Eisheth Sam'i yüzüstü çakılların üzerine bıraktı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun? Ben işimi yaptım. Tüm o kutsal avcıların gemileri öldürmesini engelledim."

"Babamı öldürdünüz!" Julia bağırdı.

Eisheth Dean'e sırıtarak baktı.

"Gerçekten, bu mızmız küçük fare sana çekici mi geliyor? Tamam, dinle tatlım, yapmam gereken bir iş vardı. Siz kan dolu hava emicilerin Tanrı'nın yaptığınızı düşünmenizi engellemem gerekiyordu. Bir bilseniz. Benim bakış açıma göre, Tanrı sizin için sıcak, kuru, tozlu, kıtlık dolu bir dünya yarattı. Neden onun yardım etmek isteyesiniz ki?"

Dean ateşin gürültüsü arasında, "Hey, Sigourney, bir an için kapı bekçiliği yapmayı bırakıp şu işi bitirebilir misin?" diye bağırdı.

"Bir şey daha var, sonra seni bırakacağım. Parşömenin son sayfalarına ihtiyacım var. Benim işim bu isimleri korumak ve kimsenin gemileri yok etmek gibi çılgın fikirlere kapılmasına izin vermeyeceğim, özellikle de kocamınkiyle tanışmışken. Seninle konuşuyorum, fare."

Julia arabanın arkasından çıktı ve silahını Eisheth'e doğrulttu. Şimşek hızında görünmeyen bir güç Julia'yı Eisheth'e doğru çekti. Havada uçtu ve baygın bir şekilde Eisheth'in ayaklarının dibine düştü. İblis diz çöktü ve onu saçlarından tutup kaldırarak yüzünü inceledi.

"Güzel yüz, ama biraz minyon, sence de öyle değil mi? Bu arada, bunun için teşekkürler. Memleketimden bir hatıra gibi. Eskiden insanların yaptığı tüm o fedakarlıklar için nostalji yapmamı sağlıyor."

Eisheth iblis bıçağını Julia'nın boğazına dayadı.

"Biliyorum. Kesinlikle benim gibi değil, ama ne olursa olsun kanayacak. Bu bıçakla çok eğleneceğim. Onunla neler yapabileceğimi biliyor musun?" Eisheth Julia'yı bıraktı ve bıçakla sanki bir profesörün elinde tuttuğu tebeşir parçasıymış gibi el kol hareketleri yaparak atıp tutmaya başladı. "Lucifer'in tüm değerli küçük iblislerini öldürebilirim. Her birini katledebileceğim. O zaman beni dinlemek zorunda kalacak."

Dean hızlı düşünmek zorundaydı.

"Planın nedir?" dedi. "İblisleri öldürmenin, kayıp kocanın seni daha ciddiye almasını sağlayacağını mı sanıyorsun? Glenn Close tarzı küçük tavşanları istediğin kadar haşlayabilirsin, Lucifer'in kızartacak daha büyük balıkları var. Sen onun için sadece bir dikkat dağıtıcısın. İkinci keman. O Tiger Woods ve sen de mesaj atılacak bir kokteyl garsonusun."

"Gerçek aşkının senden duyacağı son sözler bunlar mı?" Eisheth tükürdü. "Bana uyar."

Saçlarından yakalayan Eisheth, Julia'nın bedenini yerden kaldırdı. Boynunu geriye doğru itti ve bıçağı tekrar boğazına dayadı.

"Ya seninle bir anlaşma yaparsak?" Dean, Julia'nın tenine bastırırken parlayan bıçağa bakarak sordu

"Elinizde benim en ufak bir ilgimi çekecek ne olabilir ki?"

"Seni Lucifer'e götürebiliriz. Şimdi. Beklemek zorunda kalmayacaksın." Bu Eisheth'in duraksamasına neden oldu.

"Görünüşe göre uzun zamandır kocanızla yüz yüze görüşmemişsiniz. Belki de şimdi çift terapisine gitmenin tam zamanıdır?"

"Konuşma tarzını sevmiyorum."

"Sen akıllı bir . Pastanın üzerindeki 2000 doğum günü mumuna rağmen biliyorum." Dean sırıttı.

"Biri mühürleri mi kırdı?" Eisheth sordu.

Dean Sam'e baktı. Herkes bunun imkansız olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Birisi mühürleri kırdı. Tam olarak Lilith yaptı ve o gitti."

Eisheth'in gözleri ışıl ışıl parlıyordu, kocasının en sevdiği karısından kurtulmuş olduğu düşüncesi, beklediği teselli ve kurtuluştu.

Dean'in onu kandırması gerekiyordu.

"Lucifer tıpkı sizin ve benim gibi etrafta dolaşıyor. Ama bir sorun var - elli altı yıl gelecekte. Ama sizi oraya götürmenin bir yolu var."

"Nasıl?"

"Her şey bekleyenlerin başına gelir. Önce bizim için bir şey yapmalısın."

"Ben iyilik yapmam."

Dean ona sabit bir şekilde baktı. "Bunu sen yapacaksın. Bırak Julia git."

Eisheth Julia'nın gevşek bedenine baktı.

"Peki," dedi ve onu yere bıraktı. "Ne yapmam gerekiyor?
ne
yapa"Her şeyden önce, birkaç durağımız var."
caks
ın?"

"Beni nerede bulduğunuzu söylemiştiniz?" Leanne Keeny sordu.

"St. Louis'de dolaşıyordum. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Dean taşradaki toprak yolda ilerlerken ona yan yan baktı.

"New York'a gittiğimi sanıyordum. Sanırım bir iş buldum. İlk günümdü. Hatırladığım son şey bu."

"Sen şanslı bir kızsın. Burası mı?" Dean arabayı beyaz fıçı tahtası bir çiftlik evine giden uzun bir araba yoluna çevirdi. "Güzel bir yer. Eminim ailen seni gördüğüne sevinecektir."

"Noel'e kadar beni beklemiyorlardı."

"Leanne, bana bir iyilik yap. Burada, çiftlikte kal. Bir aile kur.
İyi bir hayat yaşamak için New York'a gitmenize gerek yok."

Omuz silkti. "Sanırım haklısın. Ayrıca, New York çok pahalıydı."

"İşte böyle. Akıllı kız."

Leanne arabadan inerken ona kocaman bir gülümseme attı. Kapıyı kapattı ve açık pencereden içeri eğildi.

"Yani," diye duraksadı, "belki sen ve ben bir ara şamandıra almaya gidebiliriz."

"Üzgünüm Tatlım, Ben değil ve
YERLEŞME tip." Dean göz kırptı, arabayı geri vitese taktı ve garaj yolundan aşağı indi.

Leanne Keeny ailesinin çiftlik evine uzun uzun baktı ve sonra içeri koştu.

Saatler sonra Dean, Waubay'deki Twin Pines Motel'e girdi. Arabayı park etti. Julia bir kulübenin kapısında belirdi. Dean gözlerini ondan alamıyordu.

Arabanın kapısını kapatırken, "Sam nerede?" diye sordu.

"Bir kulübede. Uyuyor, her şeyden önce. Tüm bunlardan emin misin?"

Dean omuz silkti. "Hiçbir şeyden asla emin olamam. Ama risk almak zorundaydık. Ayrıca boğazına bıçak dayamıştı."

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." Julia başını kaldırıp Dean'in gözlerinin içine baktı.

Kollarını kızın beline ve onu nazikçe kabinin içine iterek kapıyı ayağıyla arkasından kapattı.

Dean yavaşça yatağa kaydı ve Julia'da yanına çekti.

Julia ellerini Dean'in göğsünde gezdirirken, "Her şey için çok üzgünüm," dedi. "İnandığım her şey, tanıdığım herkes... gitti."

Dean bir süre onun gözlerinin içine baktı. Julia'nın hayatının sonsuza dek değiştiği doğruydu. Babasını, arkadaşı olan tüm avcıları kaybetmişti; yaşam tarzını kaybetmişti. Dean normal bir yaşama geri dönmenin ne kadar zor olacağını düşündü. Her zaman yollarda olmak için yanıp tutuşacak mıydı? Dean başka bir hayat bilmiyordu. Ama Julia, o farklıydı.

"Özgürsün, Julia. Artık istediğini yapmakta özgürsün."

Julia ona bakmak için geri çekildi. "Benim istediğim seninle birlikte olmak." "Bu değil. Bunu sen de biliyorsun."

Julia üzgün bir şekilde başını salladı ve başını Dean'in omzuna koydu.

Şafak sökerken Dean uyandı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yataktan çıktı, giysilerini yerden topladı, kapıda bir süre oyalandıktan sonra çıktı.

Sam'in hâlâ uyuduğu anlaşılan diğer kabine girdi.

"Uyanık mısın? Bunu yapmamız gerek."

Sam yatakta doğrulup oturdu. Çoktan giyinmişti. Başıyla onayladı ve Dean'i otoparka kadar takip etti. Batıya, motelin yanındaki tarlaya doğru yürüdüler. Dean deri ceketinin içinden Savaş Parşömeni'nin son birkaç sayfasını çıkardı. Bir köşesinden tutarak Zippo'sunu yaktı ve alev parşömeni tutuşturdu. Birkaç saniye içinde sayfalar ateşi yalayan siyah diller gibi kıvrılmıştı.

Savaş Parşömeninin son parçası da küle karışırken, parlak bir ışık parlaması oldu.

OTUZ ÜÇ

Castiel Dean'e nesneleri zaman içinde hareket ettirmenin zorluğundan defalarca söz etmişti. Onu nasıl yorduğunu ve savaşmak şöyle dursun, zar zor düşünebildiğini anlatmıştı. Dean bunun gezginler için de geçerli olduğunu ilk elden deneyimleyerek öğrenmeye başlamıştı. 1954 dünyası etrafındaki varoluştan sıyrılırken midesinden derin, guruldayan bir şey kabardı. Zihinsel olarak kendini 2010'a döndüklerinde kusma ihtimaline karşı hazırladı. *Tanrım, umarım kusmuk olarak çıkar, diğer taraftan değil.*

Dünya yeniden oluştuğunda Dean artık ayakta değildi. Waubay barının arka kabininde oturuyordu, önündeki masada bir çizburger ve yeni doldurulmuş bir bira bekliyordu. Sam onun yanında oturuyordu, rahatsız edici derecede yakındı.

"Bana biraz nefes alacak yer açmak ister misin?" Dean hafifçe yana kaydı.

Sam cevap vermedi. Sanki gerçek değilmiş gibi önündeki bardağa vurdu.

"Hey, bir erkeğin kucağına oturmak istiyorsan Noel'e kadar bekle," dedi Dean.

Sonunda Sam kabinden kayarak çıktı ve ayağa kalkarak odanın geri kalanını gözden geçirdi.

"Onu görüyor musun?"

Dean barın etrafına bakındı. Don, ya da Abaddon, ya da her kimse, görünüşe göre onları karşılamak için etrafta takılmamıştı.

"Adam bizi geri zapladı. Buralarda bir yerde olmalı." Dean daha önceki karşılaşmalarını hatırlayarak barın arka tarafına baktı. "Tuvaleti kontrol et. Adamda kadın mesanesi var. Sonra dışarıyı kontrol ederiz."

Ne yazık ki banyodaki tek kişi iri yarı Perulu bir adamdı ve tesadüfen mahremiyetinin ihlal edilmesinden hoşlanmıyordu. Sam bu dersi çok çabuk öğrenmişti, Dean'i çok eğlendirmişti.

Bardan çıktıklarında Dean neredeyse gözlerini yaşartacak bir şey gördü. Impala tüm ihtişamıyla yakındaki bir meşe ağacının altında duruyordu.

Parmaklarını kaputun soğuk metalinde gezdirerek, "Ne kadar da güzel görünüyorsun," dedi.

"Neden bir arabayı okşuyorsun?" Sam sordu.

"Beni bırak, onu haftalardır görmedim." "Onu mu?"

Dean ön camda beyaz bir leke fark ettiğinde dikkati dağılmıştı. İşte o zaman anladı -burada ciddi bir sorun vardı.

"Buraya park etmedim," dedi, çoğunlukla kendi kendine. "Ne demek istiyorsun?" Sam sordu.

"Arabayı motelde bıraktım. Biz... biz motelden geri döndük, bardan değil. Impala burada olmamalıydı."

Beyaz noktayı işaret etti. "Peki ne zaman kuşların üzerinde bir *şeyler yapabileceği* bir ağacın altına park ettim?"

"Bunun için üzgünüm Dean. Senin için taşıdım," diye seslendi Abaddon'ın sesi . "Havasız bir motel odası yerine eve hoş geldin yemeği hoşuna gider diye düşündüm."

"Çok naziksin Donny, ama neden saçmalamayı kesmiyorsun?"

Abaddon utanç içindeymiş gibi başını öne eğdi. "Ah. Anladığım kadarıyla yolculuğun iyi geçmemiş?"

"Tam olarak nasıl gittiğini biliyorsun. Başından beri ne bulacağımızı ve bulduğumuzda ne yapmamız gerektiğini biliyordun."

"Biliyor musun Dean, bazen küçük kardeşinin de bir şeyler söylemesine izin vermelisin. Bence bunu gerçekten takdir edecektir." Don eğlenmiş görünüyordu.

Sam'in öfkeden nutku tutulmuş gibiydi. Abaddon'u görünce yüzü öfkeyle buruşmuştu.

"Bak, biraz... sinirli görünüyor."

"Onun için endişelenme," dedi Dean. "Benim için ve sana ne yapacağım için endişelen. Melekler diğer taraf için vuruş yaptığını öğrendiklerinde sana ne yapacaklar."

"Oooooh. Korkuyorum." Abaddon sahte bir telaşla yüzünü siper etti. "Babama benden bahsetme. Oh bekle, babam öldü. Her şeye gücü yeten ama tembel tanrılar yarattıklarından sıkılıp gemiyi terk ettiklerinde nereye gidiyorlarsa oraya gitti."

"Ne yani, şimdi de bizi öldürecek misin? Bizi lunaparktan geçirip sonra da çıkış yolunu bulduğumuzda boğazımızı mı keseceksin?"

"Dostum, dersi hiç anlamıyorsun." "Ne diyebilirim ki. Ben okulu bıraktım."

"Sorun değil, zaten senin alacağın bir şey değil. Şuradaki iyi arkadaşımız için." Sam'e doğru başını salladı.

"Bunu daha önce duyup duymadığını söyle: Evet diyeceksin. Kandırıldığınız ya da zorlandığınız için değil. Diğer seçenekler işe yaramadığı için. Senin için değil."

Dean, "Tüm seçeneklerimizi bilmiyorsun," diye karşılık verdi.

"Az önce sana harika bir tane verdim. Peki sen ne yaptın? Her şeyin olduğu gibi kalması için elinden geleni yaptın. Lucifer'ı kurtarmak için arkadaşını öldürttün."

"Biz kimseyi öldürmedik."

"Dürüst olmak gerekirse, her iki durumda da bizim için bir kazanç," diye devam etti Abaddon. "Eğer tüm o gemileri öldürmeye çalışsaydın, başarısız olurdun. Denediğin için üzülür ve kendini kötü hissederdin ve biz de aynı yerde olurduk, sadece sen lanetlenmeye bir adım daha yaklaşmış olurdun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, üçümüz de savaşın kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. İşte bu yüzden yaptığınız şeyi yaptınız."

Sam artık sessizliğini koruyamıyordu.

"Her şeyi düşündüğünüzü, sonucun siz bir şeyleri harekete geçirmeden önce belirlendiğini iddia ediyorsunuz."

Abaddon Sam'e döndü, onun sakin ses tonundan biraz rahatsız olmuştu. Sesinde başka bir şey daha vardı. Abaddon hafifçe kaşlarını çattı.

"Ama ipin ucunu açık bıraktın," dedi Sam. "Kaderimi unuttun."

"Senin kaderin... Lucifer'in yanında." Abaddon aniden kararsız görünüyordu.

Sam genişçe gülümsedi. Bu o anki karakterinin o kadar dışındaydı ki Dean'i bile sarstı.

"Bu senin bildiğinden daha doğru," dedi Sam. "Ve nihayet ona döndüğümde, ona ne kadar kolay kandırıldığını söyleyeceğimden emin olabilirsin." Sam'in gözleri kıpkırmızı oldu.

"Eisheth." Gerçek Abaddon'a ağır bir şekilde çarptı. Sanki ciğerlerindeki hava çekilmiş gibiydi.

Dean'in kalbi hızla çarpıyordu. Korkunç bir risk almışlardı ve şu ana kadar karşılığını almışlardı. Şansları varsa Abaddon onları naklederek Eisheth için kolay bir hedef olacak kadar zayıflamıştı. Eisheth'in Sam'in bedeninde uslu durup durmayacağı başka bir soruydu.

"Sana acı çektireceğim Abaddon," dedi Eisheth. "En az iki bin yıl boyunca."

Abaddon'a doğru uçtu, doğaüstü bir şekilde imkânsız bir hızla ilerliyordu. Bir meşe ağacına çarparken kemikleri çatırdadı. Abaddon bir anda ayağa kalktı ve yumruklarıyla Sam'in vücuduna şiddetle vurmaya başladı.

Dean kenardan, "Kardeşime dikkat et," diye bağırdı.

Eisheth kafasını kaldırmadan Abaddon'u ayağından kaldırdı ve otoparkın diğer ucuna fırlattı. Barın dışındaki metal çöp konteynerine çarptı ve yanlarını boş bir bira kutusu gibi buruşturdu.

Dövüşün saatlerce sürmesi ihtimali çok gerçekti. Dean iki yaratığın da ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama giydikleri insan bedenlerinin içlerindeki sapkın ruhlardan çok daha önce yok edileceğini biliyordu. *Pekâlâ, oyunun sonunu düşünme zamanı.*

Abaddon eğilmiş çöp konteynerinden kendini kaldırırken Dean harekete geçti. İtiş kakıştan kaçınmak için direksiyonu kırarak barın ön kapısına doğru koştu. Dean bara girdiği anda Abaddon Sam'in yüzüne sert bir darbe indirdi.

"Telefon. Telefonunuzu kullanmam gerek." Dean'in solgun yüzü ve çaresiz ses tonu barmeni hemen barın altından ahizeyi almaya ikna yetmişti.

"Uzun mesafe değil, değil mi?"

"Şey, Cennet'i arıyorum..."

Otuz saniye sonra Castiel cep telefonunu açtı. "Alo?" "Cass. Ben Dean. Yardımına ihtiyacım var. Hemen şimdi."

"Dean. Yokluğun beni endişelendiriyor."

"Bu harika dostum, çok duygulandım ama kıçını kaldırıp gitmen gerek. Waubay, Güney Dakota. Tek bar orası-"

Castiel onun yanında belirdi. Barmen ve onun müdavimleri hayretler içinde ona bakıyordu.

"-şehir."

"Sam nerede?" Castiel sordu.

Dean, "Dışarıya bak," dedi. "Sanırım biraz desteğe ihtiyacımız olabilir."

Cass bir dakika içinde barın küçük mutfağında bulduğu ıvır zıvırdan bir karışım hazırlamıştı. Otlar, bir yığın kürdan ve görünüşe göre güçlü bir büyülü kokteyl oluşturan diğer rastgele malzemeler.

"Sen sihrin MacGyver'ısın Cass."

"Kana ihtiyacım var," dedi Castiel, sanki Dean'den tuzu ona uzatmasını istermiş gibi.

"Kimin?"

"Seninki. Melekleri çekecek olan da bu. Senden bir iz arıyor olacaklar."

Tam o anda bir şey -ya da biri- binanın yan tarafına doğru fırlatıldı ve duvardaki bibloları devirdi. Dean bunu bir işaret olarak algıladı. Barın arkasından bir bıçak kaptı ve avucunda derin bir yara açtı.

"Bir mühür," dedi Castiel. "Çabuk ol."

Dışarıda Sam'in yüzü kan içindeydi, vücudu yara bere içindeydi ve dövüş bitmek üzereydi. Eisheth Sam'in sağlam sol kolunu kullanarak Abaddon'un suratına bir darbe indirdi ve onu yere devirdi.

"Sana güvenmiştim," dedi Eisheth soğuk bir sesle. Sam'in yumruğu Abaddon'un yanağına çarparak ağzından kan fışkırmasına neden oldu.

"Hiçbir zaman onun gözdesi olmadın," diye tısladı Abaddon, dudaklarını zorlukla oynatabiliyordu. "Bir evcil hayvandan fazlası değildin. Seni neden koyduğumuzu sanıyorsun-"

Eisheth onun yüzüne tekrar yumruk attı.

"-köpekle mi?" Abaddon kıkırdadı, kan yüzünden aşağı ve toprağa akıyordu. Bir saniye sonra manik gülümsemesi dondu. Sam'in arkasında onu dehşete düşüren bir şey görmüştü.

Eisheth döndü ve onu da gördü. Berrak gökyüzünde beş siyah leke belirmişti. Bir kalp atışı içinde gökleri doldurdular - görünmez kanatlarla havada tutulan, gözlerinde öfke olan beş adam.

Melekler bir anda üzerlerine çullandı, Sam'i bir kenara fırlattı ve göksel hançerlerini Abaddon'un etinin derinliklerine sapladılar. O acı içinde kıvranırken Dean ve Castiel ileri atıldılar.

"Cass, bizi buradan çıkar!" Melekler Abaddon'dan Sam'e dönerken Dean bağırdı.

Castiel ve en yakın melek Sam'e doğru hızla ilerliyordu. Dean için zaman yavaşlıyor gibiydi. Cass ona önce ulaşmazsa melekler Eisheth'e merhamet göstermeyeceklerdi. Sam ikincil hasar olarak ölecekti.

Dean'in bildiği bir sonraki şey, yağlı bir hamburgercinin önünde durduğuydu.

"Ne oldu?" diye sordu, etrafına bakınarak.

Yanında, yıpranmış ama hayatta olan Sam duruyordu. Castiel diğer yanında duruyordu, onları kavgadan uzağa ışınlamıştı.

"Abaddon yok edildi. Onlar... Affedersiniz ama Sam'in içinde neden bir iblis var?"

"Bu uzun bir hikâye Cass."

Castiel gözlerini Sam'e dikmiş, onu dikkatle inceliyordu.

"Yapma. Hiçbir şey başlatma. Sadece... bırak gitsin."

Eisheth şaşırmış bir halde Dean'e döndü. "Bırak beni gideyim mi?"

"Anlaşma buydu. Sen bizim kıçımızı kurtar, biz de seninkini kurtaralım." Castiel ciddiyetle, "Dean, bu herhangi bir iblis değil," dedi.

"Biliyorum. Ve bu bizi çok kötü bir şekilde ısırabilir. Ama olan ."

Beş dakika sonra, Burger Junction'ın eski çalışanı, Şeytan'ın şimdiki gelini Missy Fuller ile garip bir vedalaşmayı paylaşıyorlardı.

Tuhaf birkaç hafta olmuştu.

Sam ve Dean hamburger yerken Castiel'e yolculuklarını anlattılar. Sam Dean'in pek çok detayı atladığını fark etti, bunların çoğu Julia ile ilgiliydi.

Melek gemilerinin bir listesi olduğu Castiel için yeni bir haber değildi. Binlerce yıl boyunca listenin var olduğuna dair söylentiler duymuştu ama Cennet'teki hiç kimse tam yerini bilmiyordu.

"Abaddon hariç," diye Sam. Dean'in onu iyileştirmesine ve boğazından aşağı bir ağrı kesici kokteyli indirmesine rağmen hâlâ büyük bir acı içindeydi.

"Onun aldatmacası cenneti hazırlıksız yakalamış olacak. Melekler birbirlerine eskisi kadar körü körüne ."

Dean biraz buruk bir ifadeyle, "Yani en azından bir şeyler başardık," dedi.

Karınlarını doyurduktan sonra Castiel yardımsever bir şekilde Impalayı Burger Kavşağı'na ışınladı ve ortadan kayboldu. Bir kez daha kayıp babasını bulmaya çalışıyordu. Sam ve Dean empati kurdular.

Impala'ya tırmanırlarken Dean kaşlarını çattı. "Sence nasıl olurdu? Walter ve Julia'nın yaptığı gibi bir ev üssüne sahip olmak? Avcı karargâhı?"

"Bobby elimizde. Ayrıca, onlar için pek de iyi olmadı."

"Bu duygudan kurtulamıyorum... eğer onlar hala etrafta olsalardı hayatlarımız farklı olabilirdi. Organize olmuşlardı. Her yerdeydiler."

"Babam kimseye rapor vermedi ve gayet iyi idare etti," dedi Sam. "Onu baba yapan da buydu."

"Ya Sarı Göz'ü durdurabilselerdi. Annemi kurtarsalardı."

Sam cevap vermedi. Zaten dünyanın yükünü omuzlarında hissediyordu. Daha fazlasını hissetmek de istemiyordu.

EPİLOG

Dean'in ayak sesleri Rustic Pines Emeklilik Topluluğu'nun eski ahşap zemininde gıcırdadı. Bir hastane gibi kokuyordu - her yüzey düzenli olarak dezenfektan kimyasallarla siliniyor, bayat işlenmiş hava. Yaşlı insanlar.

Koridorun sonunda bir kadın onu bekliyordu. Kendisini Betty olarak tanıttı, ikamet koordinatörü. Binanın Doğu Kanadı'na doğru kadın, içeri girdikleri anda Dean'in bilincini terk eden bir dizi gerçeği sıraladı. Bingo programı gerçekten umurunda değildi. Buraya tamamen başka bir şey için gelmişti.

Hepsi dolu olan bir düzine odanın önünden geçtiler. İçerideki yüzler dostça ve memnun görünüyordu, bu da Dean'i rahatlatıyordu. Yaşlanmak için hiç de kötü bir yer değildi.

"Depo alanı alt katta," dedi Betty yapışık bir gülümsemeyle. "Koşulların kusuruna bakmayın. Genelde buraya misafir getirmeyiz."

Şaka yapmıyormuş. Bodrum en hafif deyimiyle nemli ve . Dean çıplak betonun soğukluğunu ayakkabılarının tabanlarından hissedebildiğini hayal etti.

"Hemen şurada," diye işaret etti.

Büyük bir kapı yollarını kapattı. Menteşeleri paslıydı ve kadın metal kolu çekiştirirken yüksek sesle inliyordu. İçeride onları küflü, eski kutulardan oluşan bir deniz karşıladı. Dean, *bütün bir hayatın kalıntıları*, diye düşündü*. Piramitlerdeki gibi*.

"Sanırım aradığınız makaleler burada."

Betty pratik bir çabuklukla kutu labirentinde gezindi ve özellikle bir tanesini çıkardı. Karton, içindekilerin ağırlığından dibe doğru sarkmıştı.

"Tekrar söyleyin, ilişkiniz neydi?"

Dean cevap vermekte zorlandı. O anda, o kutu tam önündeyken ona telefonda ne söylediğini hatırlayamıyordu. Karanlıkta bir bıçak darbesi aldı.

"O benim büyük teyzemdi."

"Ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Ve hiçbir aile ziyaretine gelmedi." Bu son cümle doğrudan Dean'e yöneltilmiş bir iğneleme içeriyordu. Suçlayıcı bir "Neredeydin?" kesinlikle ima ediliyordu.

"Evet. İşler gergindi."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım. Gerçi Julia için öyle değil sanırım." Betty bu sözlerle Dean'i kutuyla baş başa bıraktı.

İçindeki malzemeye dokunmaktan neredeyse korkarak, özenle açtı.

Bir kez Betty oldu kesinlikle dışarı . Kulak misafiri, Dekan "Çitlerini yaptıramadığın için üzgünüm, Julia." diye fısıldadı.

Sam dışarıda bekledi, yorgun bir şekilde Impala'ya yaslandı. *Sonunda her şey normale döndü*, diye düşündü. *Az ya da çok*. Normalin iyi değil. Aslında Sam kendini 1954'ü özlerken buldu. Tüm trajediye rağmen, işlerin bir süreliğine daha az karmaşık olduğu bir zamanı deneyimlemek güzeldi. Kıyamet yoktu. Atlılar yoktu. Tüm savaşları sona erdirecek yaklaşan bir savaş yoktu.

Dean elinde tek bir kâğıtla huzurevinin ön merdivenlerinden yavaşça indi.

"Eşyalarını buldun mu?" Sam sordu.

"Evet. Hadi gidelim." Dean'in sesi hırçındı. Sam onun bu konuda konuşmak istemeyen yüzünü tanıdı. Sam bunu yapmasına hiç izin vermemişti...

"Dean, hadi ama, ne buldun?" Dean sürücü tarafındaki kapıda durdu. "Çene çalmaya değecek bir şey yok."

İçinde bir hızlı Hareket, Sam ulaşıldı üzerinde ve kaput ve Dean'in elinden kâğıt parçasını kaptı.

"Hey!"

"Bu konuyu eninde sonunda konuşacağız. Yol boyunca kara kara düşündüğün altı saatlik bir araba yolculuğunu atlıyorum." Sam mektubu açtı.

bloklu el yazısıyla yazılmış bir liste buldu. Sam *bunu bir adamın yazdığını* fark etti. *Özellikle de Walter*.

Sam elinde Walter'ın transkripsiyonlu soy listesini tutuyordu. En sonda, "Michael" ve "Lucifer" sözcükleri art arda iki satıra yazılmıştı. Yanlarında hiçbir şey yoktu. Kağıt kesilmiş, Dean ve Sam'in isimleri listeden çıkarılmıştı.

Dean bir süre sonra, "Onu saklamış," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ama isimlerimizi çıkardı," dedi Sam. "Bence bu çok şey anlatıyor."

Dean kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna ağır ağır oturdu. Sam'in duyabileceği kadar yüksek sesle nefes verdi.

"Sen... Araba kullanabilir misin?"

Bu sözler o kadar nadiren söylenirdi ki Sam'in bunları fark etmesi bir saniye sürdü.

"Emin misin?"

"Evet. Son zamanlarda sürücü koltuğunda biraz fazla oturuyorum."

Sam isteksizce arabanın ön tarafına geçti ve Dean'le yer değiştirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Yolcu koltuğunda oturan Dean çoktan gözlerini kapatmıştı. "Şaşırt beni."

Gece yaklaşırken Impala açık yola doğru hareket etti.

İyi ya da kötü kaderlerine doğru.

SON

YAZARIN NOTU

Christopher Cerasi'nin *Supernatural* için bir roman yazmamı istemesi beni çok memnun etti. Son teslim tarihi yaklaşan düğünümle çakıştığı için David Reed'e işbirliği yapmak isteyip istemediğini sordum. Ben sandalye kiralama masrafları için ağlarken topu alıp koşturduğu için ona çok teşekkür borçluyum. Christopher'a da desteği ve eğlenceli telefon görüşmeleri için çok teşekkürler; harika bir arkadaş ve gösteriye inanan biri oldu. Bu süreç boyunca sabır ve profesyonellik sergileyen ve yazılı kelimelere olan sevgisi kusursuz çalışmasında parlayan Cath Trechman'a teşekkür ederiz. - Rebecca Dessertine

TEŞEKKÜRLER

Yazarlar, dizinin yaratıcısı Eric Kripke'ye ve baş yapımcılara televizyondaki en cesur ve sarsıcı diziyi devam ettirdikleri için teşekkür eder.

Rebecca, desteği ve sevgisi için kocası Jason'a ve o olmadan kardeşler arasındaki sevginin ne kadar derin olduğunu anlayamayacağı kız kardeşi Carrie'ye teşekkür etmek istiyor.

David eşi Mairin'e, bir yandan tam zamanlı bir işte çalışırken bir yandan da roman yazmanın getirdiği delicesine geç gecelerden neredeyse hiç şikayet etmediği için teşekkür etmek istiyor. Ayrıca ona gerçekten harika kurabiyeler pişirdiği, yeni *Halo* oyunları için heyecanlıymış gibi davrandığı, harika bir anne olduğu ve onu etrafta olmak için harika bir insan yapan daha milyonlarca şey için teşekkür etmek istiyor. David ayrıca oğluna da çok sevimli olduğu için teşekkür etmek istiyor.

YAZARLAR HAKKINDA

DAVID REED kablolu TV olmadan büyümüş ama yine de iyi bir çocuk olmuş. Bilgisayar bilimleri diplomasının neredeyse yarısını tamamladıktan sonra, bilgisayarları programlamanın televizyonda onların şeytana dönüşüp insanları öldürmelerini izlemekten çok daha az ilginç olduğunu fark etti. Bu düşünceyle, o zamanki kız arkadaşıyla birlikte Los Angeles'a doğru yola çıktı ve burada *Battlestar Galactica*'da çalışmaya başladı ve daha sonra *Battlestar Galactica* mini çizgi roman serisini yazdı: *Final Five*'ı Seamus Kevin Fahey ile birlikte yazdı. O zamandan beri, Syfy Orijinal Filmi *Lake Placid 3*'ü ve *Supernatural* bölümü "Hammer of the Gods "ın hikayesini yazarak robot kargaşasından genel kargaşaya daldı. Karısı ve küçük oğluyla birlikte Los Angeles'ta yaşıyor.

REBECCA DESSERTINE ilk senaryosunu beşinci sınıfta yazdı. *Stand By Me'*nin devamı niteliğindeki senaryosunun hiçbir zaman beğenilmemesi onu hayal kırıklığına uğrattı. On altı yaşında NYU'ya gittikten sonra Virginia Üniversitesi'ne geçti ve burada drama bölümünü bitirdi; Los Angeles'a taşındıktan ve iyi bir oyuncu olmadığını keşfettikten sonra bunun para kaybı olduğu ortaya çıktı. Üç yıl boyunca *Supernatural* için çalıştı. Yazar olarak dizinin çizgi romanı *Supernatural*'ın ikinci serisini birlikte yazdı*: Rising Son*. Ayrıca "Swap Meat" bölümünün hikayesini de yazdı. *Supernatural* dünyasının dışında, zaman zaman Comedy Central'da görülebilen *Loveless in Los Angeles* adlı bağımsız bir filmin yapımcılığını üstlendi. Halen Los Angeles'ın Echo Park semtinde kocası, köpeği ve iki kedisiyle birlikte yaşamaktadır.

TITAN KITAPLARINDAN DA TEMIN EDILEBILIR:

EJDERHANIN DOĞAÜSTÜ KALBI KEITH R.A. DECANDIDO TARAFINDAN

Hain melek Castiel, Sam ve Dean'i San Francisco'nun Çin Mahallesi'ndeki bir dizi vahşi cinayet konusunda uyardığında, Ejderhanın Kalbi'nin geri döndüğünü fark ederler. John Winchester yirmi yıl önce, Campbell ailesi ise kırk yıl önce bu korkunç ruhla savaşmıştı; çocuklar, ebeveynlerinin ve büyükanne-büyükbabalarının başaramadığını başarabilecekler mi?

Popüler CW dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını ortaya çıkaran yepyeni bir *Supernatural* romanı!

WWW.TITANBOOKS.COM

TITAN KITAPLARINDAN DA TEMIN EDILEBILIR:

JOE SCHREIBER'DAN
DOĞAÜSTÜ KUTSAL
OLMAYAN DAVA

Nisan 1862'de, Konfederasyon Jubal Beauchamp Georgia'daki bir savaş alanına hücum eder... Günümüze doğru hızla ilerlediğimizde aynı yerde yapılan bir iç savaş canlandırması fazlasıyla gerçek olur. Sam ve Dean araştırmak için güneye gittiklerinde geçmişin gerçekten ölmediğini keşfederler...

Popüler CW dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını ortaya çıkaran yepyeni bir *Supernatural* romanı!

WWW.TITANBOOKS.COM

İçindekiler

PROLOG BİR
IKI ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDI
SEKIZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ
ON ALTI
ON YEDİ ON SEKİZ
ON DOKUZ YIRMI
YIRMI YIRMI
IKIBIR
YIRMI ÜÇ YIRMI
DÖRT YIRMI
BEŞ YIRMI ALTI
YIRMI YEDI YIRMI
SEKIZ YIRMI
DOKUZ OTUZ
OTUZ BIR

OTUZ İKİ OTUZ
ÜÇ SONSÖZ
YAZARIN NOTU
YAZARLAR HAKKINDA
TEŞEKKÜR

İçindekiler

PROLOG BİR
IKI ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDI
SEKIZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ
ON ALTI
ON YEDİ ON SEKİZ
ON DOKUZ YIRMI
YIRMI YIRMI
IKIBIR
YIRMI ÜÇ YIRMI
DÖRT YIRMI
BEŞ YIRMI ALTI
YIRMI YEDI YIRMI
SEKIZ YIRMI
DOKUZ OTUZ
OTUZ BIR

OTUZ İKİ OTUZ
ÜÇ SONSÖZ
YAZARIN NOTU
YAZARLAR HAKKINDA
TEŞEKKÜR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.